

বার্ষিক মুখপত্র

PRAGJYOTI

প্রাগজ্যোতি

একত্রিংশতম সংখ্যা
২০২১-২০২২ বর্ষ

নির্মল হাট্টে মহাবিদ্যালয়
পাটান্ধাৰকুছি

ড° নৰনীতা কলিতা
তত্ত্বাবধায়ক

গোলাপ বসুমতাৰী
সম্পাদক

স্বাগ্বেচ্ছ্যন্তি

বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়

একত্রিংশতম সংখ্যা

২০২১-২০২২ ইং বৰ্ষ

পাটাত্ৰাৰকুছি : বজালী : অসম

স্থাপিত : ১৯৭৯ খ্রীষ্টাব্দ

প্ৰতি,

মাননীয়/মাননীয়া .....

.....

ড° নৰনীতা কলিতা

তত্ত্বাবধায়ক

গোলাপ বসুমতাৰী

সম্পাদক

প্ৰাগ্‌জ্যোতি

প্ৰকাশ কাল : ডিচেম্বৰ, ২০২৩ খ্ৰীষ্টাব্দ
প্ৰকাশক : ড° ভূপেশ শৰ্মা, অধ্যক্ষ,
নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়, পাটাছাৰকুছি

স
ম্পাদ
না
স
মি
তি

সভাপতি : ড° ভূপেশ শৰ্মা
তত্ত্বাবধায়ক : ড° নৱনীতা কলিতা
সম্পাদক : গোলাপ বসুমতাৰী
শিক্ষক সদস্য : নিৰ্মালী মহন্ত চৌধুৰী
ড° তপন কলিতা
ড° বিনিমা পাটগিৰি
ছাত্ৰ সদস্য : মিতুমণি চেতিয়া
অভিজিৎ চৌধুৰী
বিশালজ্যোতি বৰ্মন
বেটুপাত পৰিকল্পনা : সম্পাদনা সমিতি
বেটুপাত অংকন : ত্ৰিদীপ শৰ্মা, প্ৰাক্তন ছাত্ৰ
বেটুপাতৰ অৰ্থ : নিঃসৰ্গ আৰু মাতৃত্বৰ প্ৰচ্ছায়াত জীৱনৰ পূৰ্ণতা
ফটো/স্কেচ : গোলাপ বসুমতাৰী, মিতুমণি চেতিয়া, যোগেন দাস,
ব্ৰজেন ৰয়
মুদ্ৰণ : ভায়োলিনা অফ্‌চেট প্ৰেছ, পাটাছাৰকুছি

সম্পাদনা সমিতিৰ টোকা

মুখপত্ৰত প্ৰকাশিত লিখনিসমূহ প্ৰয়োজনৰ তাগিদাত সম্পাদনা সমিতিয়ে
আংশিক সাল-সলনি কৰিছে। কোনো লেখক-লেখিকাই যদি আনৰ লেখনি নকল
কৰিছে বা আনৰ পৰা হুবহুভাৱে প্ৰকাশ কৰিছে, ই সম্পাদনা সমিতিৰ অলক্ষিতে
কৰিছে, তাৰবাবে সম্পাদনা সমিতি দায়ী নহয়। আলোচনা আৰু মতামতো লিখকৰ
নিজা। লগতে অনিচ্ছাকৃত ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

সশ্ৰদ্ধা অৰ্পণ

যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক
এখন জ্ঞানৰ আলোকময়ী সমাজ গঢ়াৰ সুযোগ দিয়াৰ অৰ্থে,
নিজৰ কষ্টক আওকাণ কৰি
এই পবিত্ৰ জ্ঞানালয়-
‘নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়’খন স্থাপন কৰি
পৃথিৱীৰ পৰা চিৰ বিদায় লৈছে,
তেখেতসকলৰ আত্মালৈ
একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিৰেদিছোঁ।
সেই মহান ত্যাগী ব্যক্তিসকলৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত
এই বৰ্ষৰ
“প্ৰাগ্জ্যোতি”খন অৰ্পণ কৰিছোঁ।

সম্পাদনা সমিতি, প্ৰাগ্জ্যোতি

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ

শিক্ষাগুৰু - ড° ভূপেশ শৰ্মা (অধ্যক্ষ), ড° মণিকান্ত দাস, মাণিক চন্দ্ৰ দাস, ড° নৱনীতা কলিতা (তত্ত্বাবধায়ক), গীতাস্বামী গোস্বামী, নিৰ্মালি মহন্ত চৌধুৰী, জিতেন কুমাৰ ভাগৱতী, ড° বিনিমা পাটগিৰি প্ৰমুখ্যে ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়কসকল।

শুভেচ্ছাদাতা : অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, মহাবিদ্যালয় পৰিচালনা সমিতিৰ সভাপতি শ্ৰীযুত নৃপেন্দ্ৰ কুমাৰ বৰ্মন, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য ড° প্ৰতাপজ্যোতি সন্দিকৈ আৰু অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি শ্ৰীযুত কুলধৰ শইকীয়া।

বন্ধু-বান্ধৱী - নিপুল ডেকা, সৌৰভ শৰ্মা, নয়নজ্যোতি দাস, চিন্ময় ডেকা, জিণ্টীমণি চৌধুৰী, বৰষা খাটনিয়াৰ, নিতুল কলিতা, নিকুমণি নাথ, মনপ্ৰীত পৰাশৰ, দিপিকা শীল।

ছপাশাল - ভায়োলিনা অফ্‌চেট প্ৰেছ, পাটাহাৰকুছি।

সম্পাদক, প্ৰাগ্‌জ্যোতি

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা
Dr. Himanta Biswa Sarma

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
Chief Minister, Assam

দিছপুৰ

১৬ আঘোন, ১৪২৯ ভাস্কৰাব্দ
০৩ ডিচেম্বৰ, ২০২২ ইং

শুভেচ্ছাবাণী

পাটোছাৰকুছিস্থিত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'প্ৰাগজ্যোতি' প্ৰকাশ কৰিবলৈ যো-জা চলোৱা বুলি জানিবলৈ পাই মই সুখী হৈছোঁ।

তক্ষশীলা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৰাজনীতি বিজ্ঞান আৰু অৰ্থনীতিৰ অধ্যাপক চাণক্যই কৈছিল যে শিক্ষা হৈছে আটাইতকৈ ভাল বন্ধু। এজন শিক্ষিত ব্যক্তিক সকলোতে সন্মান যঁচা হয়। শিক্ষাই প্ৰকৃত অৰ্থত জীৱনৰ সৌন্দৰ্য বিকশাই তোলে। পণ্ডিত দীনদয়াল উপাধ্যায়েও কৈছিল— “শিক্ষাৰ প্ৰধান মাধ্যম হৈছে- (১) সংস্কাৰ, (২) অধ্যাপনা আৰু (৩) স্বাধ্যায় (স্ব-অধ্যয়ন)। মানুহে অজানিতে সমাজৰ চাৰিওকাষৰ পৰা সংস্কাৰ গ্ৰহণ কৰি থাকে। এনে ক্ষেত্ৰত সমাজৰ প্ৰত্যেক ব্যক্তিয়ে শিক্ষক ৰূপে কাম কৰে। সংস্কাৰ যদিও দুয়ো পক্ষৰ পৰা অহা প্ৰক্ৰিয়া তথাপি ইচ্ছাৰ ‘অনুকৰণ’ সংবেদনশীলতা, পৰামৰ্শ দিয়া আদি প্ৰবৃত্তিসমূহ নিয়ম অনুসৰি গ্ৰহণ কৰোঁতাজনৰ কাৰ্যৰ যোগেদিহে প্ৰতিফলিত হয়। স্বাভাৱিকতে উপৰিপুৰুষৰ আচাৰ-বিচাৰ, সংস্কাৰৰ প্ৰভাৱ নৱ-প্ৰজন্মৰ ওপৰত পৰে। মাক-দেউতাক, পৰিয়াল, গুৰুজন, দেৱলোক, অগ্ৰণীসকল, অগ্ৰজসকল, সহপাঠী, সমাজৰ গণ্য-মান্য ব্যক্তি আৰু অধিকাৰী বা নিয়ন্ত্ৰণকাৰী এই সকলোবোৰে বিভিন্ন প্ৰকাৰে বিভিন্ন সময়ত সমাজত সংস্কাৰ প্ৰক্ৰিয়া আগবঢ়াই নিয়ে।”

শিক্ষকৰ প্ৰভাৱতে শিক্ষাৰ্থীৰ মানসিকতাৰ ৰূপান্তৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ, শ্ৰীবৃদ্ধি আৰু বিকাশ হয়। নিঃসন্দেহে পৃথিৱীৰ অধিকাংশ মহৎ ব্যক্তিৰ সৃষ্টি আৰু নিৰ্মাণৰ অন্তৰালত শিক্ষকসকলৰ প্ৰয়াস, উৎসাহ, প্ৰেৰণা আৰু প্ৰভাৱ অন্তৰ্নিহিত হৈ আছে। প্ৰাক্ ঐতিহাসিক কালৰে পৰা দ্ৰোণাচাৰ্য, শুক্ৰাচাৰ্য, বৃহস্পতি, মহেন্দ্ৰ কন্দলী, আধুনিক যুগত সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণ, কৃষ্ণকান্ত সন্দিকৈ, ড° বাণীকান্ত কাকতি, এ পি জে আব্দুল কালাম আদিৰ দৰে অসংখ্য গুৰুৱে শিষ্যৰ এক শক্তিশালী ভৱিষ্যৎ নিৰ্মাণ কৰি গৈছে। প্ৰকৃত মানৱ সম্পদ গঢ়ি তুলিবলৈ হ’লে বিদ্যাৰ্থীসকলক সততা, সাহস, আত্মবিশ্বাস আৰু দক্ষতাৰে আগুৱাই নিয়াৰ বাবে প্ৰয়াস চলাব লাগিব। শিক্ষা নৈতিক, আধ্যাত্মিক আৰু মানৱীয় মূল্যবোধৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত হ’ব লাগিব। এখন সুখম আৰু শক্তিশালী ৰাষ্ট্ৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ অংশীদাৰ হ’বলৈ হ’লে বিদ্যাৰ্থীসকলৰ মনত স্বদেশপ্ৰেমৰ ধাৰণাও গঢ় দিব লাগিব। তেতিয়াহে শিক্ষাই প্ৰকৃত লক্ষ্য আৰু উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিব পাৰিব।

মই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন সৰ্বাংগসুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশৰ কামনা কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

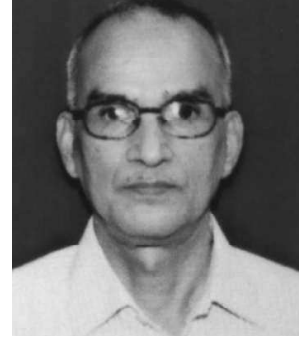

OFFICE OF THE GOVERNING BODY
NIRMAL HALOI COLLEGE

NAAC Accredited
Affiliated to Gauhati University
S. R. No.- 3561 of 1988/89
Patacharkuchi : Barpeta : Assam - 781326

Ph.: 03666-264650 (O)

N. K. Barman, M. Sc.
President,
Governing Body,
Nirmal Haloi College, Patacharkuchi

শুভেচ্ছাবাণী

নামনি অসমৰ উচ্চ শিক্ষাৰ এখনি আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'প্ৰাগ্জ্যোতি' প্ৰকাশৰ যো-জা কৰিবলৈ লোৱা বুলি শুনি সুখী হ'লো।

আশা ৰাখিছো, মুখপত্ৰখনিত সন্নিবিষ্ট লিখনিসমূহে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুপ্ত বৌদ্ধিক প্ৰতিভাৰ বিকাশ ঘটাব আৰু ভৱিষ্যতে নিজকে একো একোগৰাকী সুলেখক লেখিকা হিচাপে প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ বাবে অনুপ্ৰেৰিত কৰিব।

মুখপত্ৰখনি সকলোৰে বাবে শুভবাতৰাৰ বাহক হওক তাৰেই আশাৰে ইয়াৰ লগত জড়িত মহাবিদ্যালয়-পৰিয়ালৰ আটাইলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনাইছোঁ।

নৃপেন্দ্ৰ কুমাৰ বৰ্মন

সভাপতি

পৰিচালনা সমিতি

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়, পাটাত্ৰাৰকুছি

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Prof. Pratap Jyoti Handique

Vice Chancellor

E-mail ID : vc@gauhati.ac.in

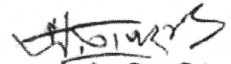

শুভেচ্ছা বাণী

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২০২২ বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'প্ৰাগজ্যোতি' একত্ৰিত্বশক্তিতম্ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই আনন্দিত হৈছোঁ।

আশা কৰিছোঁ মুখপত্ৰখনত অনিৰিষ্ট লিখনীসমূহৰ জৰিয়তে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে প্ৰতিভা বিকাশৰ সুযোগ লাভ কৰিব। মোৰ বিশ্বাস মুখপত্ৰখনত প্ৰকাশ পাবলগীয়া উন্নতমানৰ লিখনীসমূহে সমাজলৈ এক শুভ বাৰ্তা কঢ়িয়াই আনিব আৰু লিখনীসমূহে অসমীয়া সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিব।

মুখপত্ৰখনৰ লগত জড়িত শিক্ষক আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোকে মই আন্তৰিক আভিনন্দন জনালোঁ।

(ড° প্ৰতাপজ্যোতি সন্দিকৈ)

উপাচার্য

দিনাংক : ২৯-১০-২০২২

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়

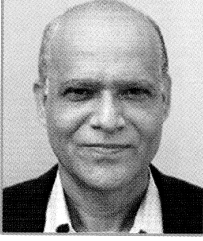

।। চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী ।।
অসম সাহিত্য সভা
স্থাপিত : ১৯১৭ চন
ASAM SAHITYA SABHA
Estd. : 1917

website : <https://asamsahityasabha.org/>

ড° কুলধৰ শইকীয়া
সভাপতি

Dr. Kuladhar Saikia
President

শুভেচ্ছাবাণী

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ বাৰ্ষিক মুখপত্ৰ 'প্ৰাগ্জ্যোতি' প্ৰকাশ কৰিবলৈ সিদ্ধান্ত লোৱা বুলি জানিবলৈ পাই নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ।

মুখপত্ৰ হৈছে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সুস্থ শৈক্ষিক বাতাবৰণ আৰু সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশৰ এক সুন্দৰ বহিঃ প্ৰকাশ। আশা ৰাখিছোঁ এই মুখপত্ৰখনৰ জৰিয়তেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাৰ বহিঃ প্ৰকাশ ঘটিব আৰু ইয়াত প্ৰকাশিত ভিন্নধৰ্মী সৃজনীশীল লিখনীসমূহে অসমীয়া সাহিত্যৰ উৰাল কৰিব।

মুখপত্ৰখনৰ লগত জড়িত সমূহ শিক্ষক আৰু ছাত্ৰবন্ধুলৈ আন্তৰিক শুভকামনা জনাইছোঁ।

চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী।

(ড° কুলধৰ শইকীয়া)

সভাপতি

অসম সাহিত্য সভা

গুৱাহাটী, ২৮ অক্টোবৰ, ২০২২ খ্ৰীষ্টাব্দ

.....
মুখ্য কাৰ্যালয় : চন্দ্ৰকান্ত হান্ডিকৈ ভৱন, যোৰহাট
HEAD OFFICE : CHANDRAKANTA HANDIQUE BHAWAN, JORHAT
যোগাযোগৰ ঠিকনা : অসম সাহিত্য সভা, ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন, গুৱাহাটী-৭৮১০০১
Address : Asam Sahitya Sabha, Bhagawatiprasad Barua Bhawan, Guwahati : 781001 = email : asam.sahitya.sabha@gmail.com

Principal's Column

I Dreamt But...

It's an accident that I have become Principal. I had no intention and desire for the said post, yet destiny places me in the chair of thorns. At the very moment when I come to join here, I was astonished that the entrance is muddy in the month of February. Before I get down from the car I was in puzzle whether to join or not. Being indecisive I communicated to my philosopher guide Dr. Girish Sarma over phone and explained my situation. He advised me to join with the sentence "You have come from a great college, that college is made great not by you. Now you have got an opportunity to make this new college a great one." Immediately I came out of my car and decided to join.

After some days of taking the chair I do come to realize that the institution is far away from the systems and facilities of 21st century. All the rooms including classrooms of the college have bamboo ceiling; college office is not of work friendly atmosphere. Students have to enter the college through the muddy road even in winter. During summer the entrance road mostly works like a drain to pass water of adjacent area. The whole campus was open without boundary wall except some parts of front side. Cows and goats used the veranda and class rooms as safe guard in rain and sun. The women hostel was half done and lying without entrance road. Yet the missionary zeal of those visionaries who have established the institution I must salute. Whatever positive I have observed are increasing trend of enrolment, dedicated and co-operative staff, public involvement in any issue of the college, the beautiful location and sufficient land, easy road connectivity etc.

On the basis of these observations I formed my dream of future Nirmal Haloi College. The new assignment as Principal of Nirmal Haloi College, Patacharkuchi is blessing or curse to me till now I can't decide. Just after joining I started shaping my dreams about the college and till now trying to achieve the goal. The college really has the opportunity to establish itself as a great one but for some reasons not yet known, the development of the institution is not as per expectation and need of the locality. On 30th July 2012, on the occasion of celebration of foundation day of the college after my taking over the charge, a round table discussion was arranged on the theme "Nirmal Haloi College of our dream". The objective was to make a roadmap for future development of the institution. Although no concrete shape could be found out from the discussion, I could realize the expectations and thereafter formed my dream. My dream starts from then existing level and till now working on the same line, success or failure is a matter left for future generation.

My dream of the institution is all round development in both horizontal and vertical level in all fields - academic, cocurricular and extracurricular. As part of horizontal development, the institution would cover all the streams and courses necessary and viable. Some courses may be from affiliating University and some from others by MOU. Beyond the traditional courses of Arts, Commerce and Science it will embrace vocational courses. The eastern part will be commerce block, the entrance facing rooms will be Arts block and, in the west, a new building will stand for science stream. For vocational stream the building would be located in the backside of Fishery of the college. Vocational stream will include locally applicable and job creating courses to actualize the vision of the college to create bread giver instead of bread seeker.

In case of vertical development, I dreamt to make it a post graduate college with research facilities. Attempt has also been made in this direction but due to shortage of man power the affiliating University hesitates to allow post graduate courses. This dream is partially fulfilled by introducing post graduate courses in distance learning. Moreover a research centre "Sri Sri Harideva Research centre on Contemporary Thought" has been established to facilitate research scholars with a platform.

In my dream the college would have beautiful and useful infrastructure with modern facilities in every sphere. The approach road i.e. late Garga Narayan Goswami road would be developed with concrete block covered by trees on both sides. The whole campus would be green and clean. All inner roads would also be made of concrete block. In the backside of the existing building the paddy field would be turned into a standard playground. There would be a hanging bridge over the pond to make it a watching point.

All activities of the institution would be in digital form in order to minimise the use of paper. Minimising use of paper would save forest and thereby save environment. Moreover, digitalization brings transparency. This is why I have the dream to make Nirmal Haloi College a digital one. Accounts would be maintained digitally. Students' attendance in class would be recorded and monitored digitally, employees' attendance, leave and all other records would be maintained and preserved digitally.

In academic I dreamt of zero unsucccess. Whoever gets admitted in the college must successfully pass out the course. If someone cannot continue in regular mode he or she will shift to distance mode of education and complete the course. With the help of active role of college fraternity we were going to achieve the goal with 94% passed out in 2017. But due to an unfortunate incident in 2018 it comes down to 37% which makes my dream locked. Attempt is on to come out of the locked situation and recover that loss with a big leap. Together with this continuous attempt is being made for placement of our students. Workshops and training are organised on job opportunities in different sectors and campus interview is held by inviting different companies.

As library is the core part for educational institution, fully digital Library was in my dream in a separate building so that gathering of students can't disturb classes. This project has been completed by the financial aid of Government of Assam under the scheme Infrastructure development grant to the colleges. In spite of some bitter experiences some of my dreams have already been actualized. Land has been purchased for indoor sports training facilities but the project remains incomplete due to unfair interference of some external elements. My heart cries for this incomplete project as our students are deprived of round the year sporting opportunities.

Regarding co-curricular and extra-curricular activities my dream was that Dr. Bhupen Hajarika auditorium should be a centre of continuous cultural activity. It may be noted that Nirmal Haloi College joins Gauhati University Inter College youth festival for the first time in 2013 and bagged two medals in music. After that the college has not looked back and be recognised as a strong contender in music and drama. My dream of preparing athletic track remains unfulfilled due to lack of sufficient land. A gymnastic hall has been established and sufficient sports equipments have been made available. On the way to actualize my dream I left no stone unturned and I am proud to declare that all the members of teaching and non teaching staff cooperated me in all steps.

Green and clean college is another aspect I dreamt of. From the very beginning of my service in this institution attempts are on to make the campus green and clean. As part of this initiative a medicinal plant garden has been established in collaboration with the social forestry department. The medicinal plants will earn revenue for the college in near future besides greening the campus. The establishment of medicinal plant garden becomes possible due to the initiative of then Chief Minister of Assam Sri Sarbananda Sonowal. This is a multi purpose project. The small industries producing Ayurvedic medicine will get raw materials from which college will get revenue. It will give scope to introduce courses on nursery and garden management which will give way for self employment of young generation.

Whatever dream I do have regarding future scenario of Nirmal Haloi College cannot be fulfilled during my tenure, that's natural. I expect that the next person taking the chair would go ahead in some better way than myself. I am always positive and optimistic for the bright future of this institution as a large number of common people constantly perceive and continuously appreciate the growth of the institution. This is the basic power of the institution and I salute them all.

Dr. Bhupesh Sarma
Principal

কৰ্মৰত মুহূৰ্ত মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা

‘প্ৰাগ্‌জ্যোতি’ সম্পাদনা সমিতি

ড° ভূপেশ শৰ্মা
সভাপতি

ড° নৱনীতা কলিতা
তত্ত্বাবধায়ক

বিনিমা পাটগিৰি
শিক্ষক সদস্য

নিৰ্মালি মহন্ত চৌধুৰী
শিক্ষক সদস্য

ড° তপন কলিতা
শিক্ষক সদস্য

গোলাপ বসুমতাৰী
সম্পাদক

মিতুমণি চেতিয়া
ছাত্ৰ সদস্য

অভিজিৎ চৌধুৰী
ছাত্ৰ সদস্য

বিশালজ্যোতি বৰ্মন
ছাত্ৰ সদস্য

ছাত্ৰ একতা সভা - ২০২১-২২

ড° মণিকান্ত দাস
তত্ত্বাবধায়ক
ছাত্ৰ একতা সভা

ড° নৱনীতা কলিতা
তত্ত্বাবধায়ক
আলোচনী বিভাগ

হেমন্ত কুমাৰ শীল
তত্ত্বাবধায়ক
সাংস্কৃতিক বিভাগ

ড° কমল ঠাকুৰীয়া
তত্ত্বাবধায়ক
গুৰু খেল বিভাগ

ড° তপন কলিতা
তত্ত্বাবধায়ক
লঘু খেল বিভাগ

কিশোৰ কুমাৰ শৰ্মা
তত্ত্বাবধায়ক
তৰ্ক বিভাগ

ড° তপন কাকতি
তত্ত্বাবধায়ক
সমাজসেৱা বিভাগ

ড° অনিল চন্দ্ৰ মজুমদাৰ
তত্ত্বাবধায়ক
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা

নিৰ্মালী মহন্ত চৌধুৰী
তত্ত্বাবধায়ক
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

মনপ্ৰীত পৰাশৰ
সভাপতি

নিপুল ডেকা
সাধাৰণ সম্পাদক

সৌৰভ শৰ্মা
সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

গোলাপ বসুমতাৰী
সম্পাদক
আলোচনী বিভাগ

দীপিকা শীল
সম্পাদিকা
সাংস্কৃতিক বিভাগ

নয়নজ্যোতি দাস
সম্পাদক
গুৰু খেল বিভাগ

চিন্ময় ডেকা
সম্পাদক
সমাজ সেৱা বিভাগ

নিকুমণি নাথ
সম্পাদিকা
তৰ্ক বিভাগ

জিণ্টিমণি চৌধুৰী
সম্পাদিকা
সমাজসেৱা বিভাগ

নিতুল কলিতা
সম্পাদক
ছাত্ৰ জিৰণী কোঠা

বৰষা খাটনিয়াৰ
সম্পাদিকা
ছাত্ৰী জিৰণী কোঠা

সৃচিপত্ৰ

শ্ৰদ্ধাৰ্থ্য বিশেষ

বুঢ়াসত্ৰীয়া বশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা	: ১ :	ড° বিনিমা পাটগিৰি
কাব্যধাৰি নীলমণি ফুকন	: ৩ :	ড° নৱনীতা কলিতা
প্ৰজ্ঞাৰ সাধক শিৱনাথ বৰ্মন	: ৫ :	কিশোৰ কুমাৰ শৰ্মা

সাহিত্য-সমাজ

কাব্যেষু নাটকং ৰম্যং তত্ৰ ৰম্যা শকুন্তলা	: ৬ :	হিয়াশ্ৰী শৰ্মা
এখন আদৰ্শ সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ সমাজৰ গুৰুত্ব	: ৭ :	হিমাশ্ৰী দাস

সংস্কৃতি

“মদাহি” জনগোষ্ঠীৰ লোকসংগীত/কৃষ্টি গীতত চহা		
জীৱন : এক চমু অৱলোকন	: ৮ :	মিতুমণি চেতিয়া
অসমৰ পুৰণি খেল-ধেমালি	: ১৩ :	জিত্তীমণি চৌধুৰী

বিজ্ঞান মনস্কতা বিশেষ

বিজ্ঞান মনস্কতা, অন্ধবিশ্বাস আৰু আমি	: ১৫ :	ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ দাস
বিজ্ঞান, বৈজ্ঞানিক মানসিকতা, অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ		
আৰু আমাৰ সমাজ	: ১৭ :	কল্যাণী দেৱী

চিন্তন

ATMA NIRBHAR BHARAT	: ২১ :	Hirusmita Sarma
REFUGEE CRISIS THROUGH GENDER		
LENS IN CONTEXT TO ASSAM	: ২৪ :	Satabdi Sarkar
BOON OF ARUNACHAL PRADESH	: ২৬ :	Gagan Kr. Sarma
LIFE AND WORKS OF DR. MUKUNDA		
MADHAVA SHARMA	: ২৯ :	Dipamani Goswami
IMPORTANCE OF SPIRITUAL		
EDUCATION IN STUDENT LIFE	: ৩২ :	Hemanga Das
আধুনিকতা নে আন কিবা	: ৩৩ :	কৰিস্মা ৰয়
ড্ৰাগচ্ : এক মাৰাত্মক নিচাকৰ দ্ৰব্য	: ৩৫ :	চয়নিকা চৌধুৰী
শিক্ষানুষ্ঠানত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আচাৰ-আচৰণ	: ৩৬ :	কৰিস্মা ৰয়
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ আচাৰ আচৰণ আৰু ব্যৱহাৰ	: ৩৭ :	প্ৰাণজিৎ দাস
যৌতুক : উপহাৰ নে অপকাৰ	: ৩৮ :	মধুস্মিতা কলিতা
ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ জ্ঞান বিকাশত মহাবিদ্যালয়ৰ		
আলোচনীৰ ভূমিকা	: ৩৯ :	বনানী ৰয়

মন্ত্ৰন

খাই-বৈ সন্তানটি কলেজলৈ বুলি ওলাই গৈছে, কিন্তু...	: ৪০ :	মৃণাল কলিতা
সেই সময় ক'ত হেৰাল	: ৪৪ :	হিমশিখা কলিতা
জীৱনৰ বাবে কঠিন সময়	: ৪৫ :	জেচমিনা বেগম
গল্প আৰু জীৱন	: ৪৬ :	হিমাঞ্জলী কলিতা
সৰলতা	: ৪৭ :	অনুপ শৰ্মা

ধৰ্মীয় দৰ্শন

নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা	: ৪৮ :	ড° তপন কাকতি
-------------------------------------	--------	--------------

কেৰিয়াৰ

কেৰিয়াৰ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী	: ৫০ :	ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোঁহাই
---------------------------	--------	-----------------------

সাক্ষাৎকাৰ

অসমৰ সংবাদ জগতৰ মহীৰূহ তথা অসম সাহিত্য
সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি কনকসেন ডেকাৰ
সৈতে কথোপকথন

ঃ ৫৬ ঃ

চলচ্চিত্ৰৰ কথাৰে

ড° বেজবৰুৱা - ২ ঃ এখন বহস্যধৰ্মী ছবি

ঃ ৬৪ ঃ

গৌতম নাথ

গ্ৰন্থ বিশ্লেষণ

দ্য এলকেমিষ্ট ঃ সপোন দিঠক কৰা জ্ঞান-মন্ত্ৰ

ঃ ৬৫ ঃ

হিৰকজ্যোতি শৰ্মা

চুটিগল্প

জীৱনৰ ক'লাজ

ঃ ৬৭ ঃ

বৰষা শৰ্মা

জীৱনৰ ক'লাজ

ঃ ৬৮ ঃ

হিৰকজ্যোতি শৰ্মা

স্মৃতি

ঃ ৬৯ ঃ

নয়না শৰ্মা

এজাক ধুমুহাৰ শেষত

ঃ ৭০ ঃ

নিতুল মেধি

প্ৰেম যেতিয়া হয় বিভীষিকা

ঃ ৭১ ঃ

অমিছা কলিতা

প্ৰায়শ্চিত্ত

ঃ ৭৩ ঃ

লগ্নাজিতা শৰ্মা

অনুতপ্ত

ঃ ৭৪ ঃ

ৰাস্মা পৰাশৰ

কোন আছিল সেইজনী

ঃ ৭৬ ঃ

স্বপ্না হাজৰিকা

পাগল

ঃ ৭৭ ঃ

প্ৰীতি কাকতি

ইতিহাস

স্বদেশী আন্দোলনত অসমীয়া নাৰীৰ ভূমিকা

ঃ ৭৮ ঃ

সুস্মিতা মহন্ত

নিমাৰিক

আপদীয়া পদ্য

ঃ ৮০ ঃ

ড° চন্দনা নাথ

কবিতা

গ্লোবেল ৱাৰ্মিং আঁতৰি যাওঁক লাজত

ঃ ৮১ ঃ

নীলিম কুমাৰ

তুমি যদি আহা

ঃ ৮৩ ঃ

প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মন

জীৱনৰ ধুনীয়া অংক

ঃ ৮৪ ঃ

ৰুণাল্ডো টাইদ

ফাগুন

ঃ ৮৫ ঃ

মিতুমণি চেতিয়া

ফাগুন

ঃ ৮৫ ঃ

বিশালজ্যোতি বৰ্মন

ফাগুন বলাৰ সময়

ঃ ৮৬ ঃ

জিত্তিমণি চৌধুৰী

মৃত্যু

ঃ ৮৬ ঃ

পৰিস্থিতি চৌধুৰী

মোৰ কেঁকোৰা চুলিত চৰাই বাহ নাসাজে

ঃ ৮৭ ঃ

নিপু ৰয়

শৰতৰ শেৰালী

ঃ ৮৭ ঃ

স্মৃতি মালাকৰ

বিৰাম

ঃ ৮৮ ঃ

বৰষা শৰ্মা

পৰিচয় বিচাৰি

ঃ ৮৮ ঃ

গীতুমণি ৰাজবংশী

বাৰিষাৰ ৰাতি

ঃ ৮৯ ঃ

ছয়নিকা ৰয়

অভিমানী পৃষ্ঠা

ঃ ৮৯ ঃ

ফুলমণি দাস

কালদিয়া

ঃ ৯০ ঃ

মৃদুস্মিতা ডেকা

বিষাদ

ঃ ৯০ ঃ

কৰিস্মা ৰয়

মায়াৰ পৃথিৱীৰ অস্তিত্বতা

ঃ ৯১ ঃ

ভাগ্যদীপ ভৰালী

সেই মানুহজন

ঃ ৯২ ঃ

কিংকৰ ৰয়

মই অসমীয়া

ঃ ৯২ ঃ

নিকুমণি নাথ

আকাশ

ঃ ৯৩ ঃ

মমতাজ বেগম

বন্ধুত্বৰ এনাজৰী

ঃ ৯৩ ঃ

নিকিতা দাস

আমাৰ মহাবিদ্যালয় 'নিৰ্মল হালৈ'

ঃ ৯৪ ঃ

ৰাজু কলিতা

ব্যৰ্থ প্ৰেমিক

ঃ ৯৪ ঃ

দীপজ্যোতি শৰ্মা

তাই পাগলী

ঃ ৯৫ ঃ

প্ৰাণজিৎ দাস

পৃথিৱীৰ হিয়াভঙা কান্দোন

ঃ ৯৬ ঃ

অৰ্পণ কলিতা

মোৰ আই	:	৯৭	:	তুলিকা ৰাজবংশী
বতাহ	:	৯৭	:	প্ৰীতিস্মিতা কলিতা
অনুভৱী হৃদয়	:	৯৮	:	ৰিম্‌লি দাস
ধৰ্ষিতাৰ কণ্ঠ	:	৯৮	:	ধীৰামণি চৌধুৰী
এহাল শান্ত চৰাই	:	৯৯	:	গীতুমণি পাটগিৰি
বহাগতে আহিবা এদিন	:	৯৯	:	ভায়োলিনা ৰয়
সম্পৰ্ক	:	১০০	:	স্মৃতি মালাকাৰ
পৰিচয় বিচাৰি	:	১০০	:	গীতুমণি ৰাজবংশী
মা	:	১০১	:	পিংকী দাস
প্ৰকৃতিৰ প্ৰেম	:	১০১	:	মনমী কলিতা
মৰম	:	১০২	:	লিঙ্গিতা কলিতা
বন্ধ কোঠাৰ অন্ধকাৰ	:	১০২	:	উদিত শৰ্মা
মই মিছলীয়া	:	১০৩	:	মিছ জেচমিনা বেগম
মৌন অভিপ্ৰায়	:	১০৩	:	কিচাং শৰণীয়া
জীৱন নামৰ কিতাপ	:	১০৪	:	কৌশিক কলিতা
মই আৰু মোৰ শব্দ	:	১০৪	:	হিয়াশ্ৰী দাস
ব'হাগ	:	১০৫	:	অৰ্চনা বেগম

নীলা খামৰ চিঠি

প্ৰিয়তম মোৰ, কুশলে আছা নিশ্চয়	:	১০৬	:	কৰিস্মা ৰয়
হিয়াৰ আমঠু	:	১০৭	:	ৰিম্‌লি দাস
আকাশীতৰা	:	১০৮	:	গৌতম নাথ
হেৰা, মোৰ মৰমৰ অভিমানী প্ৰিয়া	:	১০৯	:	প্ৰাণজিৎ দাস

ভিতৰ চৰা

একবিংশ শতিকাৰ প্ৰথমার্ধৰ পৰা বৰ্তমানলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আৰু আলোচনীসমূহৰ এক চমু অৱলোকন	:	১১০	:
COLLEGE TEACHING & NON-TEACHING STAFF	:	১১১	:
১৯৭৯ চনৰ পৰা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ নামৰ তালিকা	:	১১৩	:
ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	:	১১৪	:
ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন	:	১১৬	:
ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	:	১১৮	:
ছাত্ৰ একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	:	১২০	:
তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	:	১২১	:
সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	:	১২২	:
গুৰুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	:	১২৩	:
লঘুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন	:	১২৪	:
ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	:	১২৫	:
সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন	:	১২৭	:
২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ফলাফলসমূহ	:	১২৮	:

শ্র
দ্ধা
ৰ্ঘ্য

বিশেষ

বুঢ়াসত্ৰীয়া বশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা

ড° বিনিমা পাটগিৰি

সহকাৰী অধ্যাপিকা, সংস্কৃত বিভাগ

জয় জয়তে সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ সাধক তথা বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ সেৱক শ্ৰদ্ধাৰ বশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মালৈ শতকোটি প্ৰণাম। বশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা এটি নাম নহয় যেন তেওঁ আছিল এটি অনুষ্ঠান।

অসমৰ বিখ্যাত সত্ৰ সমূহৰ ভিতৰত বৰপেটা সত্ৰ হৈছে অন্যতম সত্ৰ যাৰ অন্য এক চানেকি হৈছে ৰঙৰ বসন্ত উৎসৱ ফাকুৰা। বৰপেটা জিলাৰ বৰপেটা চহৰৰ মাজমজিয়াত অৱস্থিত সত্ৰখনিৰ লগতে মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱে শিষ্যসকলৰ সহযোগত আৰু কেইবাখনো সত্ৰ বিভিন্ন ঠাইত প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে। এই ঐতিহ্যমণ্ডিত বৰপেটা সত্ৰখনত ডেকা সত্ৰাধিকাৰ হিচাপে ১৯৯৩ চনত শ্ৰদ্ধাৰ বশিষ্ঠদেৱ শৰ্মা নিৰ্বাচিত হয় আৰু ২০০৭ চনত তেখেতে বুঢ়া সত্ৰাধিকাৰৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰে।

বশিষ্ঠদেৱ শৰ্মাৰ জন্ম হয় ১৯৩৮ চনৰ ১ এপ্ৰিল তাৰিখে বৰপেটাৰ সুন্দৰীদিয়াত। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল গিৰিশ চন্দ্ৰ দেৱ শৰ্মা আৰু মাতৃৰ নাম আছিল দময়ন্তী দেৱী। শ্ৰদ্ধাৰ বশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা সৰুৰে পৰা তীক্ষ্ণ বুদ্ধি সম্পন্ন আছিল। তেওঁ এজন স্পষ্টবাদী ছাত্ৰ হিচাবে পৰিচিত আছিল। তেখেতে বাল্যকালৰ পৰাই সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰতি আকৰ্ষিত হৈছিল। সংস্কাৰবাদী চিন্তা আৰু বৰ্ণাঢ্য জীৱনৰ গৰাকী আছিল দেৱশৰ্মা। আধ্যাত্মিক চিন্তা চৰ্চাৰে নৱপ্ৰজন্মক লোক কৃষ্টিৰ কথা কৈ জনসমাজক আগবঢ়াই নিয়াৰ বাবে এই গৰাকী মহান ব্যক্তিয়ে চেষ্টাৰ অকণো ত্ৰুটি কৰা নাছিল। তেওঁ অসমৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনত যথেষ্ট কাম কৰাৰ উপৰিও অভিনেতা আৰু লিখক হিচাবেও পৰিচিত। নাওখেলৰ গীত, মহোহো গীত, পূৰ্ণমানৱ সমন্বয়ৰ গুৰু শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, সত্ৰীয়া নীতি বিচাৰ, মানৱ জীৱন চন্দন কাঠ ইত্যাদি তেওঁৰ অন্যতম সৃষ্টি।

আনহাতে শ্ৰদ্ধাৰ দেৱশৰ্মাই কেইবাখনো অংকীয়া নাটত অভিনয় কৰিছিল। ভাৰতৰ বিভিন্ন ঠাইত মঞ্চস্থ হোৱা যাত্ৰা আৰু অংকীয়া নাটত অভিনয় কৰিছিল। বিহাৰৰ পাটনাৰ কালিদাস বঙ্গমঞ্চত হোৱা ‘বন্দী মাছৰ গদ্য’ নাটকত প্ৰয়াত দেৱশৰ্মাই অভিনয় কৰি ভূয়সী প্ৰশংসা লাভ কৰিছিল।

ইয়াৰোপৰি তেওঁ সত্ৰীয়া-সংস্কৃতিৰ সু-শৃংখলিত প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ বাবে অৰ্থাৎ নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে তেওঁৰেই পৰিচালনাত বহুকেইখন শ্ৰব্য কেছেটও প্ৰস্তুত কৰি উলিয়াইছিল। সেইবোৰ হ’ল— সুন্দৰ, হৰি গুণ গাই নাচা, দেৱ যদুপতি, বনমালি-ৰাস আদি উল্লেখযোগ্য। সংস্কৃতিৰ পূজাৰী দেৱশৰ্মাই থিয় নাম, ভোৰতাল নৃত্য আৰু হোলী গীত সমূহ বৰপেটাৰ পৰা বিশ্বদৰবাৰলৈ প্ৰসাৰিত কৰাৰ মানসেৰে অক্লান্ত পৰিশ্ৰম কৰিছিল আৰু এনেকুৱা মহৎ কৰ্মৰাজিৰ বাবে তেওঁৰ আমাৰ মাজত স্মৰণীয় হৈ ৰ’ব।

সত্ৰীয়া-সংস্কৃতিৰ প্ৰসাৰৰ বাবে তেওঁ পশ্চিমবংগ, দিল্লী, বিহাৰ, মহাৰাষ্ট্ৰ, পঞ্জাব, তামিলনাডু, কেৰেলা আদি ৰাজ্যত এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল। বহুগুণৰ গৰাকী শ্ৰদ্ধাৰ বুঢ়াসত্ৰীয়াদেৱে বৰপেটা জিলাৰ বাঘবৰত শিক্ষকতাৰূপে কাম কৰিছিল। তেওঁৰ বিভিন্ন কৰ্মব্যস্ততাৰ মাজতো হেজাৰ জনক ভাগৱত পাঠ কৰি মুগ্ধ কৰিব পাৰিছিল।

১৯৬৫ চনত আকাশবাণী গুৱাহাটী কেন্দ্ৰ পৰা বিভিন্ন সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰিছিল।

১৯৯০ চনত শ্ৰীশ্ৰীবশিষ্ঠদেৱ শৰ্মাই অসম চৰকাৰৰ পৰা শিল্পী পেঞ্চন লাভ কৰিছিল।

২০০১ চনত তেওঁ বৰপেটাৰ দক্ষিণহাটী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

সত্ৰীয়া-সংস্কৃতিৰ একনিষ্ঠ সাধক শ্ৰীশ্ৰীবশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মা
বাপজনাই ভকতৰ পৰা শ্ৰদ্ধা ভক্তিৰ চানেকিস্বৰূপে পোৱা বঁটা
সমূহৰ

ভিতৰত হ'ল—

- ১) অসম জাতীয় বিদ্যালয় ফেলোশ্বিপ বঁটা
- ২) সাংস্কৃতিক কৰ্মী বঁটা
- ৩) শংকৰ মাধৱগুৰু বঁটা
- ৪) শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বঁটা
- ৫) মথুৰা দাস বুঢ়া আতা বঁটা
- ৬) দৈত্যৰি ঠাকুৰদেৱ আতা বঁটা
- ৭) হাউলী বঁটা
- ৮) অসম সত্ৰীয়া সূৰ্য বঁটা
- ৯) লুইতপৰীয়া জীৱন-জোৰা সাধনা বঁটা
- ১০) কৃষ্ণানন্দ বঁটা
- ১১) শ্ৰীশ্ৰীবদলা পদ্ম আতা বঁটা
- ১২) তাঁতীকুছি বঁটা ইত্যাদি

শ্ৰদ্ধাৰ বুঢ়াসত্ৰীয়া দেৱশৰ্মাই এখন সুস্থ সমাজ আৰু এটা
শক্তিশালী জাতি নিৰ্মাণৰ ক্ষেত্ৰত অধিক গুৰুত্ব দিছিল। ধৰ্ম
আৰু সংস্কৃতিৰ সাধক এইজনা মহান ব্যক্তিয়ে অসমৰ প্ৰতিজন
লোকৰ আত্মাক আলোকিত কৰি এটা নতুন যুগৰ পাতনি
মেলিছিল। ২০২২ চনৰ ২২ অক্টোবৰ তাৰিখে বুঢ়াসত্ৰীয়া
শ্ৰীশ্ৰীবশিষ্ঠ দেৱ শৰ্মাৰ ৮৪ বছৰ বয়সত মৃত্যু হয়। শৰ্মাদেৱে
এখন সুস্থ আৰু প্ৰগতিশীল সমাজ গঢ়াৰ চিন্তা কৰিছিল। সত্ৰীয়া-
সংস্কৃতিৰ প্ৰচাৰৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ যি অৱদান আগবঢ়াই গৈছে তাৰ
বাবে অসমবাসী তেওঁৰ ওচৰত সদায় ঋণী হৈ ৰ'ব।

তেওঁৰ বিদেহ আত্মাই চিৰশান্তি লাভ কৰক আৰু সত্ৰৰ
ভক্তগণ যাতে সুখে-সন্তোষে থাকে নেদেখা জনৰ ওচৰত তাৰেই
কামনা কৰিছোঁ। শেষত সকলোৰে সুখ কামনাৰে এটি বৈদিক
মন্ত্ৰেৰে লিখনিৰ সামৰণি মাৰিছোঁ। ❖

সৰ্বে ভবন্তু সুখিনঃ
সৰ্বে সন্তু নিৰাময়াঃ।
সৰ্বে ভদ্ৰাণি পশ্যন্তু
মা কশ্চিৎ দুঃখভাভৱেৎ।।
ওঁ শান্তিঃ শান্তিঃ শান্তিঃ

শ
দ্ধা
ৰ্ঘ্য

বিশেষ

কাব্যঋষি নীলমণি ফুকন

ড° নৱনীতা কলিতা

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ এক অন্যতম অবিস্মৰণীয় কবি হৈছে নীলমণি ফুকন। অত্যন্ত ইন্দ্ৰিয়সচেতনতাৰে বিষয়বস্তুৰ গভীৰতা বক্ষা কৰি প্ৰতীক - চিত্ৰকল্প আদিৰ সফল প্ৰয়োগেৰে এক নিজস্ব শৈলী আৰু বৈশিষ্ট্যৰে সমুজ্বল অসমীয়া কবিতা ৰচনা কৰি ভাৰতীয় সাহিত্যত অসমীয়া কবিতাক সুপ্ৰতিষ্ঠিত কৰিছে কাব্যঋষি নীলমণি ফুকনে।

অসমৰ গোলাঘাট জিলাৰ দেৰগাঁওত ১৯৩৩ চনৰ ১০ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে কবি নীলমণি ফুকনৰ জন্ম হৈছিল। তেখেতৰ পিতৃৰ নাম আছিল কীৰ্তিনাথ ফুকন আৰু মাতৃৰ নাম আছিল বৰদা ফুকন। দেৰগাঁও হাইস্কুলতেই স্কুলীয়া শিক্ষা লাভ কৰি প্ৰাইভেট পৰীক্ষাৰ্থীৰূপে ১৯৫৩ চনত গুৱাহাটীৰ পৰা প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। কটন কলেজৰ পৰা ১৯৫৭ চনত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ১৯৬০ চনত ইতিহাস বিষয়ত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। পৰৱৰ্তী সময়ত ছমাহ দেৰগাঁও বালিকা হাইস্কুলত শিক্ষকতাৰে কৰ্মজীৱন আৰম্ভণি কৰে যদিও ১৯৬১ চনত গুৱাহাটীৰ আৰ্য বিদ্যাপীঠ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত বিষয় শিক্ষক হিচাপে যোগদান কৰে। তিনিবছৰ এই স্কুলত শিক্ষকতা কৰাৰ পাছত ১৯৬৪ চনত আৰ্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ত ইতিহাস বিভাগৰ অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰে। ইয়াৰ পৰাই ১৯৯২ চনত ইতিহাস বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপক হিচাপে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে।

১৯৫০ চনৰ পৰাই কবিতা লিখিবলৈ লোৱা নীলমণি ফুকনৰ প্ৰথমখন কাব্য সংকলন ‘সূৰ্য হেনো নামি আহে এই নদীয়েদি’ প্ৰকাশ হয় ১৯৬৩ চনত। ইয়াৰ পাছত ক্ৰমে নিৰ্জনতাৰ শব্দ (১৯৬৫), আৰু কি নৈঃশব্দ (১৯৬৮), ফুলি থকা সূৰ্যমুখী ফুলটোৰ ফালে (১৯৭২), কাঁইট গোলাপ আৰু কাঁইট (১৯৭৫), ওলমি থকা গোলাপী জামুৰ লগ্ন (১৯৭৭), কবিতা (১৯৮১), নৃত্যৰতা পৃথিৱী (১৯৮৫), অলপ আগতে আমি কি কথা পাতি

আছিলো (২০০৩), আদি কাব্যগ্ৰন্থ প্ৰকাশ হয়। ইয়াৰ বাহিৰেও নীলমণি ফুকনৰ জাপানী কবিতা (১৯৭১), গৰ্খিয়া লৰ্কাৰ কবিতা (১৯৮১), অৰণ্যৰ গান (১৯৯২), চীনা কবিতা (১৯৯৬), শীৰ্ষক অনুদিত কাব্য গ্ৰন্থও প্ৰকাশ পাইছে। ‘কুৰি শতিকাৰ অসমীয়া কবিতা’ (১৯৭৭) শীৰ্ষক এখেতৰ এখন সম্পাদিত গ্ৰন্থও প্ৰকাশ পাইছে। লগতে ড° হীৰেণ গোহাঁই সম্পাদিত নীলমণি ফুকনৰ কবিতাৰ সংকলন ‘সাগৰতলিৰ শংখ’ ১৯৯৪ চনত প্ৰকাশিত হৈছে আৰু ‘সমগ্ৰ কবিতা’ শীৰ্ষক এখেতৰ সমগ্ৰ কবিতাৰ সংকলনখনি প্ৰকাশ হৈছে ২০০৬ চনত।

আনহাতে নীলমণি ফুকনৰ প্ৰবন্ধ সংকলন কেইখন হৈছে লোককল্প দৃষ্টি (১৯৮৭), ৰূপ বৰ্ণবাক (১৯৮৮), শিল্পকলাৰ উপলব্ধি আৰু আনন্দ (১৯৯৭), শিল্পকলাৰ দৰ্শন (১৯৮৮), বিচিত্ৰ লেখা (২০১০), কবিতাৰ নেপথ্য (২০১৬)। পাতিসোণাৰ ফুল (২০০৬) আৰু পাহৰিব নোৱাৰিলো যি (২০১৮) হৈছে নীলমণি ফুকনৰ আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থ। লগতে, ২০০৬ চনত প্ৰকাশ হৈছে ‘নীলমণি ফুকন ৰচনা সমগ্ৰ’।

অসমীয়া কাব্যসাহিত্যত এক সুকীয়া পৰিচয়েৰে নিজা ব্যঞ্জনৰ সূচনা কৰা নীলমণি ফুকনৰ কবিতা ভাৰতীয় বিভিন্ন ভাষাৰ উপৰিও ইংৰাজী, জাৰ্মান আদি ভাষালৈকো অনুদিত হৈছে। সৌন্দৰ্যবোধ, মৃত্যুচেতনা, প্ৰেমৰ প্ৰতি চিৰন্তন আকৃতি প্ৰকাশ, গভীৰ জীৱনবোধ, সাধাৰণ দৰিদ্ৰ জনগণৰ প্ৰতি দৰদ প্ৰকাশ, বৰ্তমান যুগৰ মানুহৰ অমানবীয় ক্ৰিয়াকাণ্ড কাৰ্যকলাপৰ প্ৰতি ভয়-যন্ত্ৰণা, খেদ প্ৰকাশ আৰু জীৱনৰ অপাৰ বহস্যৰ সন্ধান আদিয়েই হৈছে নীলমণি ফুকনৰ কবিতাৰ কেন্দ্ৰীয় বিষয়। চীনা আৰু জাপানী কবিতাৰ উপৰিও গৰ্খিয়া লৰ্কা, নাজিম হিকমত, হো-চি-মীন আদিৰ কবিতাৰ লগতো আছিল কবি নীলমণি ফুকনৰ বিশেষ আন্তৰিক সম্পৰ্ক। গতিকে গভীৰ অধ্যয়নপুষ্ঠ মনেৰে এইসকল কবিৰ কাব্যপঠনৰ গভীৰ অভিজ্ঞতাৰে আমাৰ জাতীয়

জীৱনৰ ভেটিত ঐতিহ্য আৰু পৰম্পৰাৰ লগত সম্পৃক্ত হৈ নীলমণি ফুকনে কবিতা ৰচনা কৰিছিল। ফলত তেখেতৰ কবিতাই অসমীয়া কাব্যজগতক এক নতুন আয়তন প্ৰদান কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

‘কবিতা’ শীৰ্ষক কাব্যগ্ৰন্থৰ বাবে ১৯৮১ চনত তেখেতে সাহিত্য একাডেমী বঁটা লাভ কৰিছে। ইয়াৰ পূৰ্বে ১৯৭২ চনত ৰঘুনাথ চৌধাৰী বঁটা, ১৯৭৭ চনত ‘কাঁইট গোলাপ কাঁইট’ কাব্যৰ বাবে অসম প্ৰকাশন পৰিষদ বঁটা লাভ কৰে। ১৯৯০ চনত নীলমণি ফুকনে পদ্মশ্ৰী সন্মান, ১৯৯১ চনত কমল কুমাৰী ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা, ছগনলাল জৈন বঁটা, ১৯৯৮ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ এমিৰেটাছ ফেল’ সন্মান লাভ কৰে। ২০০০ চনত ভাৰতীয় ভাষা পৰিষদৰ বঁটা, ২০০২ চনত সাহিত্য একাডেমিৰ ফেল’ সন্মান, ২০১৭ অসম সাহিত্য সভাৰ ফালৰ পৰা ‘জাতীয় কবি’ সন্মান, ২০১৫

চনত সদৌ অসম কবি সন্মিলনৰ পৰা ‘কাব্যঋষি’ সন্মান, ২০১৪ চনত অসম পৰিষদৰ সাহিত্যৰ জীৱনজোৰা সাধনা বঁটা ২০১৯ চনত ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা সন্মানীয় ‘ডি,লিট’ সন্মান লাভ কৰে। সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ এখেতে আগবঢ়োৱা অসামান্য অৱদানৰ বাবে ২০২০ বৰ্ষত সাহিত্যৰ আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বঁটা জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰে। নীলমণি ফুকন হৈছে জ্ঞানপীঠ বঁটা লাভ কৰা তৃতীয়গৰাকী অসমীয়া আৰু অসমীয়া কাব্যজগতলৈ নিঃসন্দেহে এয়া প্ৰথম, গুৰুত্বপূৰ্ণ সন্মান।

২০২৩ চনৰ ১৯ জানুৱাৰী তাৰিখে সমগ্ৰ অসমীয়াকে শোক সাগৰত পেলাই থৈ বাদৰ্শকাজনিত কাৰণতে নীলমণি ফুকনে মৃত্যুবৰণ কৰে। কিন্তু অসমীয়া কবিতাৰ সমৃদ্ধ আৰু উদ্ভৱণৰ ক্ষেত্ৰত তেখেতে যি বহুমূলীয়া অৰিহণা আগবঢ়াই থৈ গ’ল যিয়েই অসমীয়া সাহিত্যজগতত তেওঁক সদায় অবিস্মৰণীয় কৰি ৰাখিব।❖

“কাহানিও নিনাদিত হৈ নুঠা
কিছুমান শব্দৰ
হাতৰ এটা মুদ্ৰা
হে হৃদয়ৰ ভগা ডালত
ওলমি থকা
গোলাপী জামুৰ লগ্ন।”

(গোলাপী জামুৰ লগ্ন)

শ্র
দ্ধা
ৰ্ঘ্য

বিশেষ

প্ৰজ্ঞাৰ সাধক শিৱনাথ বৰ্মন

কিশোৰ কুমাৰ শৰ্মা

সহকাৰী অধ্যাপক, ইংৰাজী বিভাগ

পদাৰ্থ বিজ্ঞানৰ অধ্যাপক হৈ যি কেইগৰাকী বৰেণ্য ব্যক্তিয়ে অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতি তথা সমাজ জীৱনলৈ অকুণ্ঠ অৱদান আগবঢ়াই থৈ গ'ল তেওঁলোকৰ মাজৰ অন্যতম হৈছে ড° শিৱনাথ বৰ্মন। ১৯৪২ চনত যোৰহাটত জন্মগ্ৰহণ কৰা বৰ্মনদেৱে নাজিৰাত স্কুলীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি ১৯৬৩ চনত কটন কলেজৰ পৰা পদাৰ্থ বিজ্ঞানত সন্মানসহ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে আৰু ১৯৬৫ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰে। প্ৰথমে শিৱসাগৰ কলেজ, তাৰ পাছত কটন কলেজ আৰু পাছলৈ গুৱাহাটীৰ আৰ্য বিদ্যাপীঠ মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপক হিচাপে যোগদান কৰি তাৰপৰাই ২০০২ চনত অৱসৰ গ্ৰহণ কৰে। ২০০৮ চনত তেখেতে 'জনসাধাৰণ' কাকতখনৰ দায়িত্বভাৰ লয় আৰু আঠবছৰ কাল কাকতখনৰ দায়িত্ব বহন কৰে। তেখেত আছিল অসমৰ শিক্ষা, সাহিত্য আৰু সাংবাদিকতা জগতৰ পুৰোধা ব্যক্তি। মননশীল লেখাৰে বৰ্মনদেৱে অজস্ৰ গুণমুগ্ধ পাঠকক উদ্বুদ্ধ কৰিব পাৰিছিল। তেখেতে 'জনসাধাৰণ' বাতৰি কাকতৰ মুখ্য সম্পাদক ৰূপে যিবোৰ 'সম্পাদকীয়' প্ৰকাশ কৰিছিল, সেয়া অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বৈজ্ঞানিক বিশ্লেষণ আছিল আৰু ইতিহাসৰ সমলৰূপে বিবেচিত হৈ আছে। তেখেতৰ জীৱনযোৰা সাহিত্যিক অৱদানৰ বাবে ২০২২ বৰ্ষত 'ওজা হেমচন্দ্ৰ বৰুৱা ভাষা-সাহিত্য সাধনা বঁটা' আগবঢ়োৱা হৈছিল আৰু একেটা বৰ্ষতে তেখেতক 'অসম সাহিত্য সভাৰ' ছগনলাল জৈন' বঁটাও প্ৰদান কৰা হৈছিল। প্ৰায় আঠত্ৰিশখন অসমীয়া আৰু চাৰিখন ইংৰাজী গ্ৰন্থ (১৯৭৬ চনৰ

পৰা ২০১৭ চনৰ ভিতৰত)ৰ প্ৰণেতা ড° বৰ্মনদেৱ আছিল নিৰ্ভীক আৰু বামপন্থী চিন্তাৰ ব্যক্তি। 'অসমৰ জনজাতি সমস্যা' (১৯৯৫) গ্ৰন্থখনত তথ্য সহকাৰে যিবোৰ প্ৰশ্ন তেখেতে উপস্থাপন কৰাৰ লগতে সমাধান সূত্ৰ দাঙি ধৰিছে সেইয়া একেবাৰে বিজ্ঞানভিত্তিক আৰু গ্ৰহণযোগ্য। অচিন্ত ভট্টাচাৰ্যৰ 'অসমৰ জনজাতীয় সমস্যাৰ বিশ্লেষণ'ৰ পিছত বৰ্মনদেৱৰ লিখনিয়ে হয়তো অসমৰ মৌলিক সমস্যাৰ সমাধানৰ ক্ষেত্ৰত দিগদৰ্শক। তেখেতৰ 'An unsung Colossus : An Introduction to the life and work of sankardeva' গ্ৰন্থখনি পঢ়ি এনে লাগে যেন আমি শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱক সঠিক মূল্যায়ণ কৰিবপৰা নাছিলো। ধৰ্মীয় ৰাজনীতিৰ বহু উদ্ধৃত শংকৰদেৱক স্থান দি ড° বৰ্মনদেৱে অসমীয়া জীৱনত শংকৰী পৰম্পৰাৰ অৱদান সুদূৰ প্ৰসাৰী বুলি প্ৰতিষ্ঠা কৰি গৈছে। Christopher Caudwell ৰ 'Studies in a Dying culture' ৰ দৰে ড° বৰ্মনদেৱে তেখেতৰ 'Tradition to modernity : Eassys on Assam' নামৰ ৰচনা সংকলনত পৰম্পৰাৰ অৱক্ষয় আৰু উত্তৰণৰ সন্ধিক্ষণ সুন্দৰকৈ ব্যাখ্যা কৰিছে। তেওঁ প্ৰণোদিত গ্ৰন্থৰাজিৰ সূক্ষ্মগ্ৰন্থ সংকলন 'ভৱানন্দ দত্ত : তেওঁৰ জীৱন আৰু প্ৰতিভা'খনে আমাক বাৰুকৈয়ে আকৰ্ষিত কৰে। ভৱানন্দ দত্তই লিখা 'ৰবীন্দ্ৰ প্ৰতিভা' গ্ৰন্থৰ এক অনন্য বিশ্লেষণ ইয়াত তেওঁ আগবঢ়াইছে। যি কি নহওক, তেখেতৰ মৃত্যু আমাৰ বাবে এক বৃহৎ ক্ষতি। আশা কৰিছোঁ আমাৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াসেৰে তেখেতৰ কৰ্মৰাজি আৰু আদৰ্শ জীয়াই ৰখাত সহায়ক হ'ব।❖

কাব্যেৰু নাটকং ৰম্যং তত্র ৰম্যা শকুন্তলা

হিয়াশ্ৰী শৰ্মা

তৃতীয় ষাণ্মাসিক, সংস্কৃত বিভাগ

দৃশ্য, শ্ৰব্য, গদ্য মিশ্ৰাদি নানান কাব্যৰ মাজত নাটককে ৰম্য বোলা হয়, আৰু তাৰ ভিতৰত শকুন্তলা ৰমনীয়।

“কালিদাসস্য সৰ্বস্বম্ অভিজ্ঞানম্ শাকুন্তলম্।” এয়া এক প্ৰবাদ বাক্য বা আপ্তবাক্য। খ্ৰীষ্টীয় পঞ্চম শতিকাত ৰচিত হোৱাৰে পৰা বিশাল ভাৰতৰ বুকুত ইয়াৰ পঠন-পাঠন, অভিনয়, আবৃত্তি, বেদ-পুৰাণ, ইতিহাস, গীতা ভাগৱতৰ দৰে চলি আহিছে। সম্প্ৰতি ই বিশ্বসাহিত্যৰ এক উত্তম সাহিত্য নিদৰ্শনৰূপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছে। সন্দেহ নাই যে ই কালিদাসৰ শ্ৰেষ্ঠ নাটক। কবিজনে জীৱনজুৰি উপাৰ্জন কৰা সাহিত্যিক কলা-কৌশল, নৃত্য-নাট্য-গীত বিষয়ক জ্ঞান, সমগ্ৰ ব্যৱহাৰিক জীৱনৰ অভিজ্ঞতাৰ সমস্ত শাস্ত্ৰ মন্থন কৰি লাভ কৰা বিশাল অনুভৱ আৰু প্ৰতিভাময় কবিত্বৰ সমস্ত শক্তি অকল এই নাটকৰ বুকুতে প্ৰয়োগ কৰিছে যেন অনুমান হয়।

“শকুন্তলা” সাত অংকবিশিষ্ট এক পূৰ্ণাঙ্গ নাটক। নাটকৰ সমস্ত লক্ষণ “ৰাজেচিত দ্বাত্রিংশ্য” লক্ষণৰ দৰে ইয়াৰ বিৰাজমান। শ্বেত্ৰপীয়েৰে যিদৰে নিজৰ দেশৰ বুৰঞ্জী বা ইউৰোপীয় চৰিত্ৰসমূহক উপজীৱ্য কৰি অমৰ নাটক ৰচিছে। মহাকবি কালিদাসে তেওঁতকৈ কমেও এহেজাৰ বছৰ আগত তাৰ বাটকটীয়াৰূপে পৰম্পৰাগত প্ৰচীন ভাৰতীয় ইতিহাসৰ বুকুৰ পৰা “সুন্দৰ ইতিহাস” বা কাহিনী বুটলি আনি তাৰ আধাৰতে নাটক গঢ়িছে। তেওঁৰ প্ৰথম নাটক মালবিকাগ্নিমিত্ৰম্। দ্বিতীয় নাটক বিক্ৰমোৰ্বশীয়ম্, আৰু তৃতীয় নাটক অভিজ্ঞান শাকুন্তলম্। ‘অভিজ্ঞান শাকুন্তলম্’ৰ বিষয়বস্তু “মহাভাৰত”ৰ আদি পৰ্বৰ অন্তৰ্গত সম্ভৱপৰ্বৰ পৰা অনা হৈছে। যিজন ভৰতৰ পুণ্যশীল নামৰ আধাৰত বিশাল ভাৰতবৰ্ষৰ নামকৰণ সম্ভৱ হৈছে। যাৰ নামেৰে চন্দ্ৰবংশক ভৰতবংশ বুলি কোৱা হয়। সেই ভৰতৰ সম্ভৱ পৰ্বৰ নাম “অভিজ্ঞানম্ শাকুন্তলম্” বুলিলে ভুল কোৱা নহয়। কিন্তু মহাভাৰতৰ শকুন্তলা আখ্যান তেনেই নীৰস আৰু প্ৰচলিত লোকগাঁথা। কল্পৰ ওচৰত মৃগয়া কৰিবলৈ অহা ৰজা দুষ্যন্ত নিতান্তই

অকলশৰীয়া। মৃগনয়না শকুন্তলাক পাই গান্ধৰ্বপ্ৰথাৰে বিয়া কৰাই জৈৱিক কাম চৰিতাৰ্থ কৰি গুচি গ’ল। প্ৰণয়ৰ অৱসৰত নহ’লেও প্ৰস্তুতিৰ অৱসৰতে কোৱামতে শকুন্তলাক নিবলৈ কেওঁ কিছুকে পঠিওৱা নহ’ল। এই মিলনৰ ফলত ওপজা ল’ৰা-সৰ্বদমনৰ উৎপাতত ৰ’বলৈ নোৱাৰি ঋষি কন্বই জীয়েকক ৰজাৰ ওচৰলৈ পঠিয়ালে। অভিশাপৰ গোন্ধভাগ নোপোৱাকৈয়ে ৰজাই লোকনিন্দাৰ ভয়ত নৱাগতাক জনমতো চিনি নাপাই বুলি আঁসৈ মাতিলে। তাতে যেনিবা দৈৱবাণীয়ে শকুন্তলাৰ কথা সঁচা বুলি সামৰি ল’লে। এয়া ভাৰতৰ কথা ভাৰতৰে কথা তাকে সাৰোগত কৰি মহাকবি কালিদাসে যিখন নাটক ৰচিত কৰি তাৰ নামে কয় নাটকত কি অভিনৱত্ব ঘটিছে।

“অভিজ্ঞান” ৰূপ আঙুঠিৰ বৃত্তান্ত’ অভিশাপৰ আখ্যান, মাতলিৰ আখ্যান, যজ্ঞকৰ্ম, কন্বৰ তীৰ্থযাত্ৰা, মৎসজীৱীৰ আখ্যান, সাউদৰ আখ্যান আৰু সদৌ শেষত হেমকূটৰ বুকুত সেই কাশ্যপ অদিতিৰ সমন্বিত অপূৰ্ব মিলনৰ ছবি। ক’ত নতুনত্ব নাই? কথাবস্তুত নে চৰিত্ৰচয়নত? ভাষাত নে অলংকাৰত? ছন্দত নে শব্দত? উত্তৰ একেটাই “সৰ্বত্ৰৈৰ”। সেয়েহে কোৱা হয়—

“বিনা বেদং বিনা গীতাং বিনা ৰামায়ণীং কথাম্।

বিনা কবিং কালিদাসং ভাৰতং ভাৰতং নহি।।”

অৰ্থাৎ, বেদ অবিহনে, গীতা অবিহনে, ৰামায়ণৰ অবিহনে, কবি কালিদাস অবিহনে ভাৰতবৰ্ষক ভাৰতবৰ্ষ বুলি ক’ব নোৱাৰি। ❖

এখন আদৰ্শ সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ সমাজৰ গুৰুত্ব

হিমাশ্ৰী দাস

দ্বিতীয় শাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

আজিৰ যুগটো হৈছে বিশ্বায়নৰ যুগ। মানুহৰ চিন্তা-ধাৰা, চাল-চলন, জীৱন নিৰ্বাহৰ পদ্ধতি আদি সলনি হৈছে। সমাজখন ভিন্নমুখী হৈ পৰিছে। বৃদ্ধি পাব ধৰিছে সমাজৰ বিভিন্ন সমস্যা। কিন্তু মানৱতাবোধ অবিহনে এখন সমাজ সবল হ'ব নোৱাৰে, নোৱাৰে দেশ।

ছাত্ৰ-সমাজ দেশৰ ভৱিষ্যৎ। ইংৰাজীত এযাৰ কথা আছে **Child is the father of the man**, অৰ্থাৎ আজিৰ শিশুই কালিলৈ দেশৰ ধৰণী। সমাজক সজাগ আৰু সচেতন কৰি তোলাত ছাত্ৰ সমাজৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা আছে।

ছাত্ৰ আন্দোলনে গোটেই দেশত তোলপাৰ লগাই দিব পাৰে। চৰকাৰী যন্ত্ৰৰ শোষণ, অনিয়ম আদিৰ বিৰুদ্ধে আন্দোলন কৰি চৰকাৰক ভাল কাম কৰাৰ প্ৰতি বাধ্য কৰাব পাৰে।

বিদেশী বহিষ্কাৰ আন্দোলনৰ কথাকে ধৰক। অসমত হোৱা এই আন্দোলনে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰক ছাত্ৰ-সন্ত্ৰাৰ লগত চুক্তি কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল। নিস্বার্থ, সবল ছাত্ৰ আন্দোলনে কৰিব নোৱাৰা কাম একো নাই।

আমাৰ সমাজত কু-সংস্কাৰ, অন্ধ-বিশ্বাস আদিয়ে আজিও ছানি ধৰি আছে। ছাত্ৰ সমাজে এইবোৰ আঁতৰাবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰে। বিভিন্ন কৰ্ম যেনে - বাটৰ নাট, ৰাজহুৱা সভা, আলোচনা চক্ৰ আদিৰে ৰাইজৰ মাজত অন্ধবিশ্বাস, কু-সংস্কাৰৰ বিৰুদ্ধে সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰিব পাৰে।

আজি সমাজত মানৱসৃষ্ট পৰিৱেশ প্ৰদূষণ বৃদ্ধি পাব ধৰিছে। সমাজত সজাগতা শিৰিৰ, বাটৰ নাট আদিৰ জৰিয়তে আমি কেনেকৈ প্ৰদূষণ ৰোধ কৰিব পাৰি তাৰ জ্ঞান দিব পাৰোঁ। প্ৰদূষণ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিলে পৃথিৱী যে জীৱ-জন্তুৰ বসবাসৰ উপযোগী হৈ নাথাকিব তাৰ জ্ঞান ছাত্ৰ সমাজে অশিক্ষিত গাঁৱলীয়া সমাজত প্ৰচাৰ কৰিব পাৰে।

ছাত্ৰ সমাজৰ আন এটা প্ৰধান ভূমিকা হ'ল দুৰ্নীতি, ভেটিখোৰৰ বিৰুদ্ধে সবল প্ৰতিবাদ গঢ়ি তোলা। স্ব-জন প্ৰীতিৰ বাবে যোগজনেও যে কৰ্ম সংস্থানৰ পৰা বঞ্চিত হয় তাৰ বিৰুদ্ধে প্ৰবল প্ৰতিবাদ গঢ়ি তুলিব পাৰে।

আজি কালিও বহু জনগোষ্ঠীয়ে বিধবা বিবাহৰ বিৰোধিতা কৰে। ঘৈণীয়েক মৰিলে যিকোনো পুৰুষে আন এজনী বিয়া কৰাব পাৰে। কিন্তু মহিলাৰ ক্ষেত্ৰত তাৰ বিপৰীত। এজনী যুৱতী বিধবা হ'লে তেওঁক বগা সাজ পিন্ধি ঘৰৰ চাৰি বেৰৰ মাজত ৰখা হয়। জীৱনটো দুৰ্বিসহভাৱে যাপন কৰিবলৈ বাধ্য কৰোৱা হয়। ই মহিলা জাতিৰ প্ৰতি ঘোৰ অন্যায়। এই অন্যায়ৰ প্ৰতিবাদ কৰাটো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰধান কৰ্তব্য। সবলভাৱে ইয়াৰ যুক্তি ছাত্ৰ সমাজে দাঙি ধৰিব পাৰে।

আমাৰ সমাজৰ এটা প্ৰধান সমস্যা হৈছে বাল্য বিবাহৰ সমস্যা। এই বাল্য বিবাহৰ কু-ফলৰ বিৰুদ্ধে গাঁৱলীয়া সমাজত সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰি ছাত্ৰ সমাজে বহু পৰিমাণে ইয়াক নিৰ্মূল কৰাত প্ৰধান ভূমিকা ল'ব পাৰে।

ছাত্ৰসমাজে স্কুল-কলেজৰ পৰাই ৰাজনীতিত অংশগ্ৰহণ কৰে। ছাত্ৰ একতা সভাৰ জৰিয়তে এই যাত্ৰাৰ আৰম্ভণি হয়। সুস্থ গণতান্ত্ৰিক পৰিৱেশ গঢ়াত সেয়ে ছাত্ৰ সমাজে ভৱিষ্যতে অৰিহণা যোগাব পাৰে। জনসাধাৰণে বহু চৰকাৰী সা-সুবিধাৰ বিষয়ে গমকে নাপায়। ওপৰে ওপৰে এইবোৰ সুবিধা আনে গ্ৰহণ কৰি

আছে। এইবোৰৰ বিষয়ে জনসাধাৰণৰ মাজত জ্ঞান বিতৰণ কৰাটো ছাত্ৰ সমাজৰ কৰ্তব্য।

মুঠতে এখন সুস্থ সমাজ গঢ়াত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ প্ৰধান ভূমিকা আছে।❖

মদাহি জনগোষ্ঠীৰ লোকসংগীত/কৃষ্টি গীতত চহা জীৱন এক চমু অৱলোকন

মিতুমণি চেতিয়া

পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সংগীত হৈছে এক ব্যৱহাৰিক কলা যাৰ মাধ্যমেদি মানুহৰ হৃদয়ত পৰিৱেশ, পৰিস্থিতি সাপেক্ষে জাগি উঠা সূক্ষ্মতিসূক্ষ্ম ভাব অনুভূতিবোৰক সংবেদনশীলতাৰে ফুটাই তুলিব পৰা যায়। সংগীতে মনৰ ক্লান্তি, অৱসাদ আদি ক্ষণেকতে দূৰ কৰি লৈ যায় গভীৰ প্ৰশান্তিময় কল্পনাৰ মধুৰ জগতলৈ। গতিকে সংগীত কলা হৈছে মনৰ পৰা সকলো চালি-জাৰি উলিয়াই অপ্ৰয়োজনীয়খিনি বৰ্জন কৰি আভ্যন্তৰীণ জগতখনত উদয় হোৱা ভাব-অনুভূতিৰ বহিঃপ্ৰকাশৰ এক ব্যৱহাৰিক কৌশল। যিকোনো বিষয়ৰ দৰে সংগীতৰো এক তাত্ত্বিক দিশ আছে।

তাত্ত্বিক জ্ঞানৰ প্ৰথম বিকাশ ঘটিছিল প্ৰকৃতিৰ লগত মানুহৰ সংগ্ৰামৰ পৰা। জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ এক চিৰন্তন লগৰী হৈছে অভাৱ। এই অভাৱ পূৰণ কৰিবলৈ যাওঁতে প্ৰকৃতিৰ পৰা বস্তু আহৰণ আৰু তাক মনোমত ৰূপ দিবৰ বাবে মানুহে সংগ্ৰামত লিপ্ত হৈছিল আৰু তাৰ ফলতেই তাত্ত্বিক দিশটোৰ জন্ম হৈছিল। কৃষি পদ্ধতিৰ উদ্ভাৱণে মানুহৰ মনত চিন্তাৰ বীজ ৰোপণ কৰিছিল আৰু মানুহ হৈ পৰিছিল এক সামাজিক প্ৰাণী। গতিকে ব্যক্তি শিল্পী বা বৈজ্ঞানিক হোৱাৰ আগতে আছিল এক সামাজিক প্ৰাণী।

সেয়েহে সমাজ অবিহনে বিজ্ঞান অথবা কোনো এটাৰে অস্তিত্ব সম্ভৱ নহয়। এই দুয়োৰে উত্তৰণ ঘটিছিল সামাজিক সমস্যাৰ পৰা। বিৱৰ্তনৰ ফলত মানুহৰ চিন্তাধাৰাৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিছিল। এই পৰিৱৰ্তনে উদ্ভৱ কৰিলে বিভিন্ন সামাজিক সমস্যাৰ। সমাজে অতীতৰে পৰা চলি অহা সকলো বিষয়বস্তুকে গ্ৰহণযোগ্য পদ্ধতিৰে চালি-জাৰি চাই অপ্ৰয়োজনীয়খিনি বৰ্জন

কৰিলে। প্ৰকৃতিৰ পৰা আহৰণ কৰা বস্তুক মানুহৰ ইচ্ছামতে ৰূপ দিয়াত তাত্ত্বিক আৰু ব্যাকৰণিক এই দুয়োটাই সদায় প্ৰকৃতিৰ লগত অহৰহ সংগ্ৰামত লিপ্ত হৈছিল; হৈ আছে আৰু হৈ থাকিব।

দেখা যায় কলা, বিজ্ঞান প্ৰত্যেকে নিজস্ব কিছুমান বৈশিষ্ট্য বহন কৰে আৰু এই সমূহে সেই বিষয়টোৰ জগতখনৰ পৰিচয় দিয়ে। সংগীতত সুৰ আৰু সময়ৰ গতিৰ সৈতে বন্ধা শব্দই সংগীতক গতিশীলতা প্ৰদান কৰে আৰু ই শ্ৰোতাৰ মনত গীতৰ শব্দ অনুযায়ী কঢ়িয়াই আনে জীৱন্ত চিত্ৰকল্প সহিতে সংবেদনশীল অনুভূতি। সুৰধ্বনিত প্ৰকাশ ঘটা শব্দৰ ব্যৱহাৰিক কৌশলৰ নাম দিয়া হ'ল সংগীত।

সংগীতৰ তাত্ত্বিক দিশটোৰ বিকাশৰ ফলত সংগীতে ন ন ৰূপ লৈ সৃষ্টি কৰে নতুন ধাৰাৰ সংগীত। মানুহৰ জীৱনত ঘটি থকা বিভিন্ন ঘাত-প্ৰতিঘাত, কৰ্ম-সংস্কৃতি, সামাজিক সমস্যা, মূৰ্ত আৰু বিমূৰ্ত জগতৰ চিন্তা-চেতনা, জীৱিকা, পৰিৱেশ আদিয়ে জন্ম দিয়ে বিভিন্ন ভাব, আবেগিক মুহূৰ্তৰ স্পৰ্শকাতৰ বা সংবেদনশীল অনুভৱৰ। এইবোৰৰ প্ৰতিফলন ঘটে সংগীতৰ মাজত আৰু সৃষ্টি হয় বিভিন্ন ভাবধাৰাৰ সংগীত। সংগীতৰ মূল

ব্যাকৰণ একে থাকি তাৰ পৰাই সৃষ্টি হোৱা বিভিন্ন সংস্কাৰধৰ্মী ভাব-অনুভৱযুক্ত সংগীতৰ বোৱতী নৈখন সময়ত দুটি মূল সূঁতিত বিভক্ত হ'ল। ইয়াৰে এটা সূঁতি শাস্ত্ৰীয় নামেৰে আৰু আনটো সূঁতি লোক সংগীত নামেৰে জনসমাজত প্ৰচলিত হ'ল। এই দুই সূঁতি সময়ৰ গতিশীলতাত বিভিন্ন

পৰিস্থিতিত ন ন সমলৰ মাজত বান্ধ খাই পৰিৱৰ্তনৰ মাজেৰে বৈ

আহি আজিৰ স্তবত উপনীত হ'লহি।

বিশ্ব দৰবাৰত এটা জাতিৰ, সমাজৰ, দেশৰ সভ্যতাৰ পৰিচয় ঘটে সেই জাতিৰ সভ্যতাৰ যোগেদি। সংগীত হৈছে সংস্কৃতিৰ এটা মূল উপাদান। সংগীতৰ পৰা এখন দেশৰ সমাজৰ সুদীৰ্ঘ সময়ৰ সভ্যতাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। গতিকে ইয়াক সাহিত্যৰ দৰে এটা জাতিৰ দাপোণ বুলি ক'ব পাৰি। আনহাতে অঞ্চলভেদে, সমাজভেদে সৃষ্টি হোৱা লোক-সংগীত সেই সমাজৰ অথবা অঞ্চলৰ সংস্কৃতিৰ পৰিচয় বাহক। সেই সমূহ সংগীত শুদ্ধ ৰূপত জীয়াই ৰাখিবলৈকে সেইবিলাকৰ তাত্ত্বিক বা সূত্র-নিয়ম আদি লিপিবদ্ধ আৰু প্ৰচাৰৰ আৱশ্যকতা আছে। অন্যথাই ই কালৰ গৰ্ভত বিলুপ্ত হোৱাৰ সম্ভাৱনা বেছি, যিহেতু এই গীতৰ অধিকাংশই আজিও মৌখিকভাৱে প্ৰচলিত।

“মদাহি” জনগোষ্ঠীৰো নিজস্ব গীত-মাত আছে, যিবোৰ লোকসংগীতৰ অন্তৰ্গত কিন্তু গীতসমূহৰ অধিকাংশই সুৰ আৰু তালত সংগীতৰ বৈয়াকৰণিক নীতিত নথকা বুলি সংগীতৰ বিশেষজ্ঞ সকলে মতপোষণ কৰিছে। কোনো অজ্ঞাত অনাখৰী চহা স্বভাৱ কবিৰ মনত উদ্ভৱ হোৱা মনৰ ভাৱ গীতি কবিতাৰ মাজৰে প্ৰকাশ পাইছে গীতবোৰত। মদাহি কথিত ভাষাৰ এক অপৰ্ব নিদৰ্শন এই মদাহি গীতবোৰত ফুটি উঠে চহা নিভাঁজ সহজ সৰল মদাহি লোকৰ জীৱনধাৰা। কালৰ সোঁতত মুখ বাগৰি আহি আহি বাক্যৰ গাঁথনি আৰু শব্দৰ ৰূপৰ পৰিৱৰ্তন হৈ প্ৰচলিত হৈ আছে এই গীতবোৰ। সেয়েহে একেটা গীতৰে কিছুমান শব্দ মদাহি অধ্যুষিত অঞ্চল বিশেষে ভিন ভিন হোৱা দেখা যায়। এই গীতবোৰৰ আলমত তেওঁলোকে গীতবোৰৰ ভাৱ প্ৰকাশক নৃত্যও পৰিৱেশন কৰে।

মাক-দেউতাকে বিবাহ উপযুক্ত নিজ ঘৰ শুৱনি জীয়াৰীৰ বিয়াৰ আয়োজন কৰে হৃদয়ৰ একোণত এক গভীৰ বিচ্ছেদৰ বিষাদ লৈ। বিশেষকৈ মাতৃৰ হৃদয় দুখত ভাগি পৰে। নাখায়ে খুৱাই ডাঙৰ দীঘল কৰা বুকুৰ আমঠু চেনেহৰ জীয়াৰী এখন ঘৰলৈ উলিয়াই দিয়াতো কোনো মাতৃয়ে সহজভাৱে ল'ব নোৱাৰে। নিজ পুত্ৰীৰ নৱজীৱনৰ আৰম্ভণিৰ প্ৰাকক্ষণত স্নেহশীলা মাতৃ হৃদয়ৰ কৰুণ বিননি মদাহি জনগোষ্ঠীৰ “বাৰমাহী গীত”ত প্ৰকাশ কৰিছে এনেদৰে—

“যি ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে এক।
আজি যে পৰৰ বেতাই লৈ যাব তোক।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে দুই।

মায়েৰ মৰমৰ কথা নাথাকিবি কৈ।।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে তিনি।
নগদ টাকা দি তোক লৈ যাব কিনি।।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে চাৰি।
মায়েৰ-বাপৰেৰ বুকুৰ পৰা তোক লৈ যাব কাৰি।।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে পাঁচ। কাপুৰ-কানি থোৱা
বাকচটো ল’বা বৰ সাজ।
নাকান্দা নাকান্দা নাৰী অ’ বছৰে ছয়।
জায়া ছালি পৰঘৰী বুঢ়া লোকে কয়।।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে সাত। মায়ে-বাপে আশীৰ্বাদ
দিছে কুশলে থাক।
নাকান্দা নাকান্দা বাছা অ’ বছৰে আঠ।
কিমান দিন খাইবি আৰু বাপৰেৰ ভাত।।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে ন।
কিবা যুদি কবা আছে ভাঙি-পাতি ক’। নাকান্দা নাকান্দা বাছা অ’
বছৰে দহ।
ঘৰৰ পৰা ওলাই যাই চতলত বৰপীৰাত বহ।
যি ভৈলা ভৈলা নাৰী অ’ বছৰে এঘাৰ।
আজিৰ হেন দিনত তোক এৰিবা নৰু।।
মাই খণ্ডন কুৰবা নৰু।।”
মদাহি জনগোষ্ঠীৰ বিবাহ-কাজত নৰ নাৰীয়ে সমবেত হৈ
মদিৰা পান কৰি মদিৰাৰ ৰাগিত মচগুল হৈ গীত গাই গাই নৃত্য
পৰিৱেশন কৰিছিল। তাৰ উমান তেওঁলোকৰ লোক সংগীতত
পোৱা যায়—
“অ’ হায়ে বাছাৰা একেলগে খালুঙতে
ভাই ঐ একেলগে মদৰ হাড়ী খালুং
অ’ ছায়েনা তলৰ মদৰ হাড়ী কিমান আছে দিয়া
আমাক কিমান আছে দিয়া
নায়কা যদি ঘৰৰ পৰা উলাই নেদা কিয়া
অ’ উলাই নেদা কিয়া
অ’ হায় হায় বাছাৰা উলাই নেদা কিয়া
ভাই-বৈনী লগ হৈ নাচি-বাগি খাব
আমি নাচি-বাগি খাম
মাজত যদি নেদা আনি,
আমি ঘৰত গুচি যাম
আমি ঘৰত গুচি যাম

অ' লালি লাং
লালি লাং
কিলাং কিলাং
অ' লালি লাং
লালি লাং কিলাং কিলাং
অ' লালি লাৰ পিঠিত বহি তাৰাল তুলাং
মই তোক তাৰাল তুলাং
বেছেৰা হয়ৰে হয় হয়
অ' চেংৰা-চেংৰী লগ লাগি
চোতালত দিছে থিয়া
চোতালত দিছে থিয়া

চাঙৰ তলৰ মদৰ হোৱা উলাই নেদই কিয়”

(এই বুলি মদৰ-হাড়ী থকা ঘৰৰ বেৰত খুন্দা মাৰি, বেৰ ভাঙি মদৰ হাড়ী উলিয়াই আনে বিবাহ-কাজ আদিত গোট খোৱা লোকসকলে।)

“জননী জন্মভূমিশ্চ স্বৰ্গদপী গৰীয়সী”- কথাষাৰ মৰ্মে মৰ্মে উপলব্ধি কৰিছিল মদাহি লোকসকলে। যি জন্মভূমি বা মাতৃভূমি সৰগতকৈও শ্ৰেষ্ঠ, সেইহেন মাতৃভূমিক এৰি কেতিয়াবা শতৰুৰ অত্যাচাৰত অতিষ্ঠ হৈ, আন কেতিয়াবা উৰ্বৰা ভূমি বিচাৰি অন্য ঠাইলৈ যাবলগীয়া বেদনাই তেওঁলোকক খুন্দি খুন্দি খাইছিল। মাতৃভূমিক এৰাৰ বেদনা তেওঁলোকৰ গীতত প্ৰকাশ হৈছে এনেদৰে—

“চ আটা লাউখাটাত যাং

আতা লাউখাটাত যাং।

লাউখাটাত যাই আতা খাম কেনকে

আতা খাম কেনকে।

ৰামই আতাৰ নগদ টকাৰে

ধান কিনি খাম

ধান কিনি খাম

আতা ধান কিনি খাম।

ৰামাই আতাৰ মুন্নিমান

পিতালৰে বিৰি,

আতা পিতালৰে বিৰি

চ' আতা লাউখাটাক যাং

আতা লাউখাটাক যাং।

ৰামই আতাৰ ফালিখান

অৰে গাউৰে ফুল
আতা অৰে গাউৰে ফুল।
উত্তাৰ ফালৰ খৰাং মাটি
থিয়াই মাৰে বল,
আতা থিয়াই মাৰে বল।
ভাটিফালে জীপাল মাটি
তাতে যাবাৰ মন।
আতা তাতে যাবাৰ মন।।
চ' আতা লাউখাটাত যাং
আতা লাউখাটাত যাং।”

বিধাতাৰ লিখন নাযায় খণ্ডন। নিষ্ঠুৰ বিধাতাৰ কৰুণ পৰিহাসত এই ভৱ সংসাৰত কিছুমান কাহানিও নভবা ঘটনাও ঘটে। বিধাতাৰ লিখনে সদ্য বিবাহিতা কোনো নাৰীৰ শিৰৰ সেন্দূৰ মচি পেলায়। স্বামীহাৰা সেই নাৰী হৈ পৰে ৰঘুমালী সদৃশ, জীৱন হৈ পৰে কণ্টকাকীৰ্ণ। নিজৰ ভাগ্যক ধিয়াই তাই বিলাপ কৰে। মদাহি জনগোষ্ঠীয় তিৰোতাৰ সেই কৰুণ বিলাপৰ বাস্তৱতাৰ প্ৰকাশ পায় “বাই বাৰমাহী গীত”ৰ মাজেৰে, এনেদৰে—

“সকলো ফুলে ফুলে বাই ফুলে লতিৰ বাই অ’

লতিৰ বাই মোৰ নাই অ’ ফুলা টেঙা

শিশু কালতে স্বামী মৰিছে মুখত গুচিল হাঁহি

কান্দে কইনা অ’ জগতৰ নিলাই মাতি

সকলো ফুলে ফুলে বাই ফুলে লতিৰ বাই অ’

লতিৰ বাই মোৰ নাই অ’ ফুলা বেল।

শিশু কালতে স্বামী মৰিছে মাথাত নাপাওঁ তেল

যি ভৈলা ভৈলা বালি বছৰে

এক নাৰীৰ কপালত সেন্দূৰৰ চেক

সিও সেন্দূৰখিনিৰ ডাইনী মালা ঠিক

ডাইনীৰ মাত বচন শুনিবৰ ভালা

চৈত্ৰে ৰয়া, বৈহাগে ৰয়া

এৰিলং ঘৰ-বাৰী, ছাড়িলুং দয়া

দয়া কৰা প্ৰভু অ’ ক্ষমা কৰা

মই নাৰী হোৱা নাই বছৰে ভৰা

যি ভৈলা ভৈলা বালি বছৰে দুই

জাঙি কাটি কাটি কৰিলং পুঁহি

সিও পুঁহি দালিৰ অ’ নিছিং পাবতি

এতিয়া মাৰ খাবি স্বামীৰো হাতে

চৈত্ৰ ৰখা।

যি ভৈলা ভৈলা বালি বছৰে চাৰি
পাখা মেলে নাৰী শাৰী শাৰী
সিও পাখা খনিও নাহিলা ভাওঁৰে
এতিয়া মাৰ খাবি স্বামীৰ হাতে
চৈত্ৰ ৰয়া ৰয়া... যি ভৈলা ভৈলা বছৰে পাঁচ
আপোনাৰ বাৰীতে ৰঙীয়াল গাছ।
ৰঙীয়াল গাছ কাটি অ' গৰালুং ফনি
আঁজুৰি মাৰি পেলাং গলৰে মণি
চৈত্ৰে ৰয়া...

ইক্ৰাং কাটং মুঠি মুঠি মাইকে পেৰা বেৰং
হাজাৰ টাকা লাগে মানে ৰখামালী জানং
ৰখামালী ওৱে, ওৱে ৰখামালী, ওৱে... ওৱে..."
অন্য জনজাতীয় লোকৰ দৰেই সহজ-সৰল চহা মদাহি
লোকেও জনগোষ্ঠীয় পানীয় খায় আৰু তাৰ ৰাগিত মতলীয়া
হৈ আনন্দতে গায়—

“টিং টিঙিয়া বাছা চিঙৰ ঘৰ
সাৰবা আছে বাছা বাইজা ঘৰ।
এ হে... আনবা আছে বাচা
ডিঙৰা নদীৰ পানী বাছা।
হেৰো মোৰো দেহাৰ হাট বাছা
আহি পালা জামাদাৰ
এ হে... চাৰাতে বোলে নবহে,
এ হে... মাটিতে বাছা লুদুৰাই যায়।
হেৰো মোৰ দেহাৰ হাট বাছা
কোক্লেং ঠানি বাছা পটট বাছা
আগৰ আপীটুক মনত পৰে।
এ উদং বাৰীৰ বাছা শাওনা একেটা বাছা শাওনা
এ হে ‘বু’ বুলি বাছা নামাতো
মাই অ’ বাছা মোৰ দেহাৰ হাট...”

মদাহি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে নিজেই সূতা কাটি
কাপোৰ-কানি বৈ লৈছিল। পৰ্বতৰ বুকুত থকা কপাহ আদিৰ আঁহ
(অনি)ৰে সূতা কাটি, নিজেই সেই সূতাত গছৰ গুটি, ছাল আদিৰ
ৰঙেৰে ৰং কৰি সুন্দৰ কাপোৰ বৈ উলিয়াইছিল। পৰ্বতৰ কাষে
কাষে আঁহ বিচৰাৰ সেই কৰ্মব্যস্ততাৰ সময়ত মনৰ ক্লান্তি দূৰ কৰা
তথা কৰ্ম স্পৃহা বঢ়োৱাৰ উদ্দেশ্যে তেওঁলোকে গাইছিল —

“পৰ্বতৰ কাণে কাণে কাটি ফুৰং অনি,
নাচি বাগি খাবা খোজং ছাৰেই কৰে শনি।
মায়ৰেক ছৰালি বাপ্ৰেক ছৰালি,
মায়ৰে জীয়াৰে দন লাগি দাউ ছৰালি।
ছৰালিতু ছৰালি গোটেই ছৰালি,
পানী খোৱা লটাতুতে খাৰু গৰালি
চাংলিতে বাচি থাকংমানিমুনি শাক,
টোল বাজায় কাহাল বাজায় কাকাল ঘুৰাই নাচ।
বাৰং পুহং নুপুহং পেট পাখৰী,
যিটো এটা আপি পালুং ঘুমটি গাদুৰী।
গাঁও ৰাজাৰ বাট চাওৰা বাতাই হিল হিল।
গাঁওৰাণী বহি আছে খোপায় চিল চিল।
গঙাৰ আগে বান্দে চাউৰা,
দুয়ো হাতে ৰূপাৰ খখু কানৰ বাউল।”
এহাল প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ শেষ পৰিণতিত “মদাহি” সকলে
গায়—

“গিৰিমি গিৰিম বাছা বজাই টোল
ক’ত যাবা বাছা নাই থল
এহে চ’ বৈনী ৰং চাবা যাং।
হেৰা বাছা মোৰ দেহাৰ হাট
অ’ তোৰ নাইও বাছা কোলাৰ ছাৰা
মোৰ বাছা কোলাৰ ছাৰা
এহে দুয়ো বৈনী ৰং চাবা যাং
হেৰা বাছা মোৰ দেহাৰ হাট
এক বৈনী বাছা সুখালি,
এক বৈনী বাছা তিয়াহৰ জালী
হেৰা বাছা দেহাৰে হাট
এক বৈনী বাছা খুজিলা মণি
হেৰা বাছা মাদুলী
এহে এক বৈনী বাছা খুজিলা ফনি
হেৰা বাছা মোৰ দেহাৰে হাট।
পৰ্বতৰ বাছা ক’লা মেঘ,
ছতাই ধৰা বাছা মোক নেক
এহে দুয়ো হাতে বাছা দুয়ো মুঠি
দেক হেৰ বাছা মোৰ দেহাৰ হাট।
অ’ পৰবতৰ বাছা পৰ্বত নিলু

নিলু বাছা পৰবত
একে ঘূৰাই চাকাই বাছা নাকাটিবা বাট
হেৰ বাছা মোৰ দেহাৰ হাট।”

মন কৰিবলগীয়া যে মদাহি জনগোষ্ঠীৰ লোকে এক নিৰ্দিষ্ট স্থানৰ পৰা সভাৰ সজ্জিত মঞ্চৰ আসনলৈ সভাপতি গৰাকীক আদৰি অনাৰ সময়তো এক বিশেষ গীত পৰিবেশন কৰে। থালত প্ৰজ্বলিত বন্তি লৈ আম পাতেৰে বা দি দি নাচনী সকলে সভাপতি গৰাকীক আদৰি আনে আৰু গায়—

‘অ হো হো স’য়া
যাহো হো স’য়া
আজি আমাৰ সভাপতিক আদৰাইচুং
সকলে কৰে দয়া

দুদলী কেকং কেকং
আজি আমাৰ সভাপতিক
সভাখনত দেখোং।”

ইয়াৰ উপৰিও সহজ-সৰল গ্ৰাম্য জীৱন অতিবাহিত কৰা চহা মদাহি জনগোষ্ঠীৰ লোকসকলে বিভিন্ন উপলক্ষত কৃষ্টি গীত পৰিবেশন কৰে। গীতবোৰ বেছিভাগেই মৌখিক হোৱাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত ঠাইভেদে গীতৰ শব্দৰ ৰূপ ভিন্ন হোৱা দেখা যায়।

দৰা- কইনা নোওঁৱা, পানী তোলা, বিবাহ, হাল বোৱা, ভুই বোৱা, মাছ মৰা, বিভিন্ন পূজা- পাৰ্বণ, উৎসৱাদিত কৃষ্টি গীত আৰু নৃত্য পৰিবেশন কৰা দেখা যায়। মদাহি গীত-মাতত ব্যৱহৃত বা তেওঁলোকৰ মাজত প্ৰচলিত ভাষাটো অসমীয়া মান্য ভাষাৰে এটা উপভাষা।❖

প্ৰসংগ পুথি :

- ❑ দেউৰী, প্ৰেমেশ্বৰ (সম্পাদিত) স্মৃতিগ্ৰন্থ “মদাহি”, ২০১৯
- ❑ মদাহি, চন্দন (সম্পাদিত) স্মৃতিগ্ৰন্থ, ২০১৬
- ❑ মদাহি, সৰ্বেশ্বৰ; “জনগোষ্ঠীয় পটভূমিত মদাহি জনজাতি”, ২০১৯
- ❑ দাস, ৰাতুল কুমাৰ; “মদাহি জনগোষ্ঠী”, ২০১৬
- ❑ মদাহি, সৰ্বেশ্বৰ (সম্পাদিত) “মদাহি জনগোষ্ঠীৰ ৰূপৰেখা”, ২০১৬

অসমৰ পুৰণি খেল-ধেমালি

জিহ্মীমণি চৌধুৰী

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সমন্বয়ৰ ক্ষেত্ৰ অসম। এনে সমন্বয়ৰ বাবেই আমাৰ লোক-সংস্কৃতিও বৰ্ণিল সমাহাৰেৰে প্ৰাণোজ্বল। অসমীয়া সংস্কৃতিক অধিক মহিমামণ্ডিত কৰি আহিছে ৰাজ্যখনৰ চৌদিশে প্ৰচলিত পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালিসমূহে। অতীজৰে পৰা অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত বসবাস কৰা বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মাজত বিভিন্ন ধৰণৰ অসংখ্য খেল-ধেমালি পৰম্পৰাগতভাৱে চলি আহিছে। অসমৰ গ্ৰাম্য জীৱনৰ স'তে নিবিড়ভাৱে সম্পৰ্কিত এই খেল-ধেমালিসমূহ সময়ৰ সোঁতত হেৰাই যোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। অতীত কালত গঞাৰাইজে সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰকৃতিৰ মাজত আৰু প্ৰাকৃতিক উপাদানসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি জীয়াই আছিল। সেইবাবে খেল-ধেমালিবোৰো প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজতে কৰা হৈছিল আৰু ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় সা-সংস্কৃতিবোৰো আছিল প্ৰাকৃতিৰেই অনন্য অৱদান। কঠোৰ জীৱন সংগ্ৰামত ব্ৰতী হোৱা এই লোকসকলে চিকাৰ কৰা, গছত উঠা, নাওবোৱা, পৰ্বত-পাহাৰ নিতৌ উঠা-নমা কৰা, মাছ মৰা আদিৰ মাজেদিয়ে বিমল আনন্দ লাভ কৰিছিল। এই জীৱন যুদ্ধৰ আখৰাৰ মাজতেই লুকাই আছিল খেল-ধেমালিৰ বীজ। এটা সময়ত নাওবোৱা, বনৰীয়া জীৱ-জন্তুৰ স'তে যুঁজ কৰা, বনৰীয়া জন্তুৰ মাজত যুঁজ অনুষ্ঠিত কৰা আদিও খেল-ধেমালিৰ ৰূপ লয়। কৰ্মসাধ্য জীৱনত ক্ষান্তক আনন্দ লভিবৰ বাবেই এসময়ত মানুহে বিভিন্ন খেল-ধেমালিৰ আশ্ৰয় লৈছিল। কেৱল বিমল আনন্দ লবৰ বাবেই আৰু জিৰণীৰ সময়তো পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি সমূহৰ আশ্ৰয় লৈছিল।

দূৰ অতীতৰ পৰাই পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালি সমূহ চলি আহিলেও আহোমৰ ৰাজত্ব কালৰ সময়ৰ পৰাই পৰিশীলিত ৰূপ গ্ৰহণ কৰে। বহাগ বিহুৰ সময়ত আহোম স্বৰ্গদেৱে ৰংঘৰৰ বাকৰিত বিভিন্ন পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালিৰ আয়োজন কৰিছিল। হাতী যুঁজ, মাল-যুঁজ, কণী-যুঁজ, ম'হ-যুঁজ, চিলা উৰুওৱা আদি বিভিন্ন খেলৰ আয়োজন কৰি জনসাধাৰণক মনোৰঞ্জন প্ৰদান কৰাৰ

যথেষ্ট তথ্য প্ৰমাণ পোৱা যায়। এই খেল-ধেমালিসমূহে আজিও অসমৰ লোক সংস্কৃতিক চহকী কৰি ৰাখিছে। অৱশ্যে সময়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে সমাজলৈয়ো বিভিন্ন ধৰণৰ পৰিৱৰ্তন আহিছে। আধুনিক প্ৰযুক্তিবিদ্যাই মানৱ জাতিক উচ্চ শিখৰলৈ আগুৱাই নিয়াৰ লগে লগে মানুহ যেন প্ৰকৃতিৰ পৰা আঁতৰি আহিছে। সন্তানৰ কেৰিয়াৰক লৈ অতিশয় সচেতন হৈ পৰা পিতৃ-মাতৃয়ে খেলা-ধুলাতকৈ পঢ়া-শুনাৰ মাজতে ল'ৰা-ছোৱালীক আৱদ্ধ কৰি ৰাখিব বিচাৰিছে।

বৰ্তমান সময়ৰ ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ নিচিনাকৈ অতীত কালৰ খেল-ধেমালিসমূহো কিছুমান নিয়মৰ মাজত আৱদ্ধ আছিল। এনে নীতি-নিয়মসমূহ জন বিশ্বাসৰ ওপৰত আধাৰিত।

অৱশ্যে শেহতীয়াভাৱে পৰম্পৰাগত খেল-ধেমালিক একাংশ ক্ৰীড়া সংগঠক আৰু চৰকাৰে গুৰুত্ব সহকাৰে লোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। প্ৰতি বছৰে এতিয়া বিভিন্ন ঠাইত ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়তো এই খেল-ধেমালিসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছে। তদুপৰি অঞ্চলবিশেষে আজি কালিও স্থানীয় লোকৰ উদ্যোগত নাও খেল, কণী যুঁজ, বুলবুলি যুঁজ, ম'হ যুঁজৰ উপৰি কুকুৰা যুঁজ, কলহ ভঙা, উঠা-বহা, বস্তা দৌৰ, বেজীত সূতা ভৰোৱা, ৰছী টনা, এঠেঙীয়া দৌৰ আদি পুৰণি খেল-ধেমালিসমূহ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। পুৰণি খেল-ধেমালিসমূহক উদ্ধাৰ কৰি লিখিত ৰূপ দিয়াৰো চেষ্টা একাংশ লোকে আৰম্ভ কৰিছে। তলত কেইবিধমান পৰম্পৰাগত পুৰণি খেলৰ বিষয়ে চমুকৈ আলোচনা কৰা হ'ল।

সাধাৰণতে ৰাজহুৱা উৎসৱ-পাৰ্বন বিহু উৎসৱ আদিৰ সময়ত কিছুমান খেল-ধেমালি অনুষ্ঠিত কৰা হয়। ইয়াৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে কুকুৰা যুঁজ। বৰ্তমান সময়তো বিভিন্ন স্থানত কুকুৰা যুঁজৰ প্ৰচলন আছে। এইবিধ খেল অতি কম ঠাইতে খেলিব পাৰি। ইয়াৰ বাবে ডাঙৰ খেল পথাৰৰ প্ৰয়োজন নাই। ল'ৰা আৰু ছোৱালী উভয়ে এইবিধ খেল খেলিব পাৰে। সকলো প্ৰতিযোগীকে একেলগে খেলাব পাৰি। এডোখৰ সমান ঠাইত খেলুৱৈ সকলক

বৃত্তাকাৰে থিয় কৰাই লোৱা হয়। সাজু হোৱাৰ পাছত খেলুৱৈসকলে সোভৰিখনৰ আঁঠুটো কোচাই বাঁওভৰিৰ ওপৰত ভৰ দি থিয় হ'ব লাগে। সোঁহাতেৰে সোঁভৰিৰ গাঁঠিত ধৰি ল'ব লাগে। আনহাতে বাঁওহাতখন সোঁহাতৰ কান্ধৰ ওপৰত ধৰিব লাগে। খেল আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে এখন ভৰিৰ ওপৰত ভৰ দি ইজনে সিজনক আক্ৰমণ কৰিব লাগে। ইজনে সিজনক খুন্দিওৱাৰ লগে যিজনৰ হাত বা ভৰি এৰাই যায় বা বাগৰি পৰে তেওঁলোক বাহিৰ হয় শেষলৈকে বাগৰি নপৰাকৈ থকা তিনিজনক প্ৰথম, দ্বিতীয় আৰু তৃতীয়ৰূপে ঘোষণা কৰা হয়।

এই পুৰণি খেল-ধেমালিসমূহে দৰ্শকক যথেষ্ট মনোৰঞ্জনো প্ৰদান কৰে। এনে মনোৰঞ্জনধৰ্মী পুৰণি এবিধ খেল হ'ল এঠেঙীয়া দৌৰ। এই দৌৰত এখন ভৰিৰে অংশ গ্ৰহণ কৰা হয়। আনখন ভৰি কোঁচাই আনি গামোচাৰে কৰঙনত বান্ধি নিৰ্দিষ্ট স্থানলৈ দৌৰিবলৈ দিয়া হয়। প্ৰায়ক্ষেত্ৰতে কে ই গৰাকী মান খেলুৱৈহে দৌৰি সম্পূৰ্ণ কৰিব পাৰে।

“উকুলি মুকুলি দুকুলি কাঁহি
আদৌ দৌ দোণৰ বাঁহী
আম পাতে চাম যায়
কঁঠাল পাতে সৰসৰাই
আম পাত কঁঠাল পাত
এখন এৰি এখন কাট।”

এসময়ত এইদৰে গান গাই গাই কিছুমান খেল খেলা হৈছিল। এই গীতবোৰে শিশু চেমনীয়াসকলক খেলবিধৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বৃদ্ধি কৰে। ওপৰত উল্লেখ কৰা পদ্য ফাকি গাই গাই উকুলি মুকুলি খেল খেলা হৈছিল। ল'ৰা-ছোৱালীবোৰে ঘূৰণীয়া হৈ বহি লৈ প্ৰত্যেকে নিজৰ নিজৰ হাত দুখন মাটিত পাৰি দিয়ে। ইয়াৰে এগৰাকী নিজৰ এখন হাত মাটিত থৈ আনখন হাতৰ তৰ্জনী

আঁঠুৰে অথবা মুঠি মাৰি মাটিত পাৰি থোৱা প্ৰতিখন হাতত টোকৰ মাৰি গীতটো গায়। এই গীতটোৰ মূলভাগ একে যদিও বিভিন্ন ঠাইত বেলেগ বেলেগ ধৰণে গোৱা হয়। প্ৰায় প্ৰতিবিধ খেলেই খেলুৱৈসকলৰ স্বাস্থ্য ৰক্ষাত সহায় কৰে।

পুৰণি খেল-ধেমালিৰ মাজত এবিধ মনোৰঞ্জনধৰ্মী খেল হৈছে ‘কলহভঙা’। ল'ৰা-ছোৱালী আনকি বয়স্ক সকলেও এই খেলত ভাগ ল'ব পাৰে। কাৰণ ইয়াত শাৰিৰীক শক্তিৰ বিশেষ প্ৰয়োজন নাথাকে। নিৰ্দিষ্ট দূৰত এটা কলহ, টেকেলি অথবা টিন ৰাখি খেলুৱৈসকলৰ চকুত কাপোৰ বান্ধি এডাল লাঠি হাতত দিয়া হয়। যিগৰাকী খেলুৱৈয়ে কলহত কোব মাৰিব পাৰে তেওঁৰেই শ্ৰেষ্ঠ হয়। তদুপৰি কলগছ পুতি তাত তেল ঘাঁহি লৈ

বগোৱা; এডাল ৰচী দুয়োফালে সমসংখ্যক খেলুৱৈয়ে টনা, কচুগুটি, বেজীত সূতা ভৰোৱা আদি খেল-ধেমালিয়েও বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰিছে। আহোমৰ দিনৰ পৰা চিলা উৰুওৱা খেল, কড়ি খেল, ঘোৰা দৌৰ আদি খেলেও অসমৰ পুৰণি খেল-ধেমালিৰ

বৰপেৰা চহকী কৰি আহিছে।

জীৱ-জন্তু বা পশু পক্ষীৰ দ্বাৰা যুঁজাইও মনোৰঞ্জন লোৱা হয়। ইয়াৰ ভিতৰত অন্যতম হৈছে ম'হ যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ আদি। নগাঁও মৰিগাঁও জিলাৰ লগতে উজনি অসমৰ বিভিন্ন স্থানত ম'হ যুঁজে বিশেষ সমাদৰ লাভ কৰি আহিছে। অৱশ্যে শেহতীয়াভাৱে মনোৰঞ্জনৰ নামত জীৱ-জন্তুৰ যুঁজ অনুষ্ঠিত কৰি অহাৰ অভিযোগ উঠাত উচ্চতম ন্যায়ালয়ে এক নিৰ্দেশৰ জৰিয়তে এই যুঁজসমূহ বন্ধ কৰাৰ নিৰ্দেশ দিয়ে। ইয়াৰ ফলত এনে বহু যুঁজ বন্ধ হৈছে যদিও একাংশই ব্যক্তিগত উদ্যোগত ম'হ যুঁজ, কুকুৰা যুঁজ আৰু বুলবুলি যুঁজৰ আয়োজন কৰি আহিছে। এইবোৰৰ প্ৰতি ৰাইজৰ সহাৰি আছিল অপৰিসীম। ❖

অতিথি লেখা

বিজ্ঞান মনস্কতা, অন্ধবিশ্বাস আৰু আমি

ড° বিৰিঞ্চি কুমাৰ দাস

অধ্যক্ষ, বৰপেটা ছোৱালী মহাবিদ্যালয়

আমি এনে এটা সময়ত বাস কৰিছোঁ যিসময়ত এপিনে কিছুমান মানুহে বিজ্ঞানৰ চমকপ্ৰদ অগ্ৰগতিৰ যুগত বাস কৰা বুলি গৰ্ববোধ কৰি আনন্দ লভে, আৰু আনফালে আন কিছুমানে বিজ্ঞানৰ অৱলম্বনত আমাৰ সমাজত প্ৰচলিত অন্ধবিশ্বাসৰ বিৰুদ্ধে কিবা ক'লেই প্ৰচীন ভাৰতীয় চিন্তাধাৰাৰ বিৰুদ্ধে কথা কোৱা বুলি জ্বলি-পকি উঠে। এই দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ মানুহবোৰে এনেকুৱা ধাৰণা এটা দাঙি ধৰিব খোজে যেন প্ৰাচীন ভাৰতীয় চিন্তা আৰু ঐতিহ্য কেৱল অন্ধবিশ্বাসৰহে বাহক। এনে কথাৰে অন্ধবিশ্বাসক সমৰ্থন কৰিবলৈ গৈ এসময়ৰ ভাৰতৰ জ্ঞান-চৰ্চাৰ বিশাল পটভূমিক অস্বীকাৰ কৰিবলৈ যোৱা হয়।

অথচ এনেকুৱা মানুহেই অন্ধবিশ্বাস বা অজ্ঞানতাপ্ৰসূত কথা একোটাকো মান্যতা দিবলৈ “এইটো কথাৰ বৈজ্ঞানিক যুক্তি আছে” বুলি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ যত্ন কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে সূৰ্যগ্ৰহণৰ সময়ছোৱাত একো বস্তু খাব নাপায়, এই কথাটোৰ কোনো যুক্তি নাই। অথচ যিসকল লোকে এনে ধৰণৰ কথা একোটা কেৱল বিশ্বাস কৰাই নহয়, সমাজত এইবোৰ কথাৰ গুৰুত্ব বঢ়াবলৈকো অহৰহ যত্ন কৰি থাকে, তাৰ ভিতৰত শৈক্ষিকভাৱে সৱলসকলে এনে এটা সম্পূৰ্ণ অযুক্তিকৰ কথাৰ গ্ৰহণযোগ্যতা সৃষ্টি কৰিবলৈ গ্ৰহ-নক্ষত্ৰৰ অৱস্থান, এইবোৰৰ মানৱ শৰীৰত প্ৰভাৱ, ‘নেগেটিভ এনাৰ্জী’ৰ উপস্থিতি আদি দেখাত বিজ্ঞান যেন কথা কিছুমান কয়। যদি বিজ্ঞান গ্ৰহণীয় নহয়ই, তেন্তে তেওঁলোকে কোৱা তথাকথিত ‘গ্ৰহণীয়’ কথাবোৰৰ গ্ৰহণীয়তা বঢ়াবলৈ তাত বিজ্ঞানৰ লেবেল লগোৱাৰ প্ৰয়োজন কি?

এইবোৰ দেখি শুনিয়েই মনত প্ৰশ্ন জাগে, বিজ্ঞান আৰু

প্ৰযুক্তিৰ আমি দেখিবলৈ পোৱা অকল্পনীয় অগ্ৰগতিয়ে আমাৰ মনবোৰক সম্পূৰ্ণৰূপে বৈজ্ঞানিক মানসিকতাসম্পন্ন কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নাই কিয়? আমি সৰু থাকোতে মাজে মাজে একো একোখন ছপা কাগজ দেখিছিলোঁ, যাৰ কথা আছিল প্ৰায় এনেধৰণৰ- অমুক ঠাইৰ অমুক মন্দিৰত এটা অলৌকিক ঘটনা ঘটিছে। নাইবা কাৰোবাক ঈশ্বৰে সপোনত দেখা দি কিবাকিবি কথা কৈছে। এতিয়া যিসকলে এই কাগজখনৰ এহেজাৰমান প্ৰতিলিপি ছপা কৰি মানুহৰ মাজত বিলাই দিছে, তেওঁলোকৰ জীৱনলৈ বিভিন্ন ধৰণেৰে সৌভাগ্য নামি আহিছে। ইয়াৰ বিপৰীতে এই কাগজখনক অৱহেলা কৰি পেলাই দিয়াসকল বিভিন্ন ভয়াবহ দুৰ্যোগৰ মুখামুখি হৈছে। এনে ধৰণৰ কথা বিশ্বাস কৰি এনে একোখন কাগজ ছপা কৰি মানুহৰ মাজত ডাকযোগে বা আন ধৰণেৰে বিতৰণ কৰা লোকৰ সংখ্যাটো তেতিয়া বৰ কম নাছিল। আশ্চৰ্যজনক কথাটো হ’ল, একে ধৰণৰ কাণ্ড এটাই ৰূপ সলাই আজিও বৰ্তি আছে। আজিকালি যেনিবা ছপা কাগজ নাই; কিন্তু আজিকালি ফে’চবুক, ৱাটচআপ আদিত বাৰ্তা একোটা অহা দেখা পাওঁ, এই বাৰ্তাটো পোন্ধৰজনলৈ বা বিছজনলৈ প্ৰেৰণ কৰিলে আপুনি কিছুদিনৰ ভিতৰতে কিবা শুভ সংবাদ পাব, আৰু নকৰিলে আপোনাৰ জীৱনলৈ খুব সোনকালেই ঘোৰ অন্ধকাৰ নামি আহিব। কোৱা বাহুল্য, এনে ধৰণৰ বাৰ্তা পঠিওৱা মানুহবোৰ সচৰাচৰ উচ্চ শিক্ষিত মানুহেই হয়। তেওঁলোকৰ ভাবটো এনেকুৱা- বাৰ্তাটো পঠালে কিজানি সঁচাকৈয়ে কিবা ভাল হয়েই, নপঠালে কিজানি মোৰ জীৱনত কিবা বেয়া ঘটনাই ঘটে! হাস্যস্পদ কথাটো হৈছে, নিজৰ জ্ঞান-বুদ্ধিক ধোঁৱাচাঙত তুলি থৈ আপোনালৈ,

মৌলৈ এনে বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিবলৈ এই আধুনিক অন্ধবিশ্বাসী মানুহবোৰে বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ শেহতীয়া বিকাশৰ আটাইতকৈ প্ৰাধান্যযোগ্য নিদৰ্শনৰূপে মোবাইল ফোন, ইণ্টাৰনেট আদিয়েই ব্যৱহাৰ কৰে।

কিছুমান অতি শিক্ষিত লোকেও ভূত-প্ৰেত বা তেনে ধৰণৰ আন অলৌকিক কথাবোৰৰ সত্যতা প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ গৈ এইটো কথাটো উল্লেখ কৰে যে শ্যেকছপীয়েৰৰ দৰে মহান নাট্যকাৰেও ভূত-প্ৰেত বিশ্বাস কৰিছিল। উদাহৰণ, ‘হেমলেট’ নাটকৰ হেমলেটৰ মৃত পিতৃৰ ভূতটো, ‘মেকবেথ’ নাটকৰ তিনি ডাইনী। কিন্তু কথা হ’ল, উইলিয়াম শ্যেকছপীয়েৰ আছিল ষোড়শ শতিকাৰ সপ্তম দশকত জন্মগ্ৰহণ কৰি সপ্তদশ শতিকাৰ দ্বিতীয়টো দশকত মৃত্যুবৰণ কৰা লোক। জন্মসূত্ৰে তেওঁ গেলিলিও গেলিলিৰ প্ৰায় সমসাময়িক আৰু গেলিলিও গেলিলিৰ জীৱনী পঢ়াসকলে নজনা নহয় যে সেই সময়ৰ সমাজত বৈজ্ঞানিক চিন্তাধাৰাক গ্ৰহণ কৰিব পৰা মানসিকতা এটা সবল ৰূপত গঢ়ি উঠা নাছিলেই। এনেকুৱা সময়ত জন্ম লোৱা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উচ্চ শিক্ষা নথকা শ্যেকছপীয়েৰৰ চিন্তাধাৰাত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগী নহাটো তেনেই স্বাভাৱিক কথা আৰু এইটোৱো মন কৰিবলগীয়া যে ‘হেমলেট’ নাটকত ভূতৰ উপস্থিতি, ‘মেকবেথ’ নাটকত ডাইনীৰ উপস্থিতিৰ আন নাটকীয় আংগিকগত তাৎপৰ্যক বাদ দি কেৱল আক্ষৰিক ৰূপতেই ইয়াক গ্ৰহণ কৰাটো কলাত্মক বিচাৰত সঠিক নহয়। তাতকৈয়ো ডাঙৰ শ্যেকছপীয়েৰৰ দৰে নাট্যকাৰে ভূত-প্ৰেতৰ কথা লিখিছে কাৰণেই আমি বিশ্বাস কৰিব লাগিব, সেইটো হ’ব নোৱাৰে। এগৰাকী ব্যক্তি সমস্ত ভুলৰ উদ্ধৃত থাকিব পাৰে- এনে ধৰণৰ কৰ্তৃত্ববাদী চিন্তাৰ স্থান বিজ্ঞানত নাই। সত্যৰ অন্বেষণত বিজ্ঞান ইমানেই অবিচল আৰু পক্ষপাতহীন যে আইজাক নিউটনৰ দৰে মহান বিজ্ঞানীয়ে কোৱা কিছুমান কথাও সময়ত ভুল বুলি প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈকো ই পিছ হুঁকি অহা নাই।

অলৌকিকতাক বিশ্বাস কৰা উচ্চ শিক্ষিতসকলে আৰু এটা কথা কয় তেওঁলোকৰ বিশ্বাসৰ সমৰ্থনত। সেয়া হ’ল, বিজ্ঞানে এতিয়ালৈকে উলিয়াব নোৱাৰাকৈতো বহু কথা আছে। কিজানি

এই অতি প্ৰাকৃতিক কথাবোৰো এতিয়ালৈকে বিজ্ঞানে ঢুকি নোপোৱা এটা ক্ষেত্ৰৰেই অংশ, যাৰ অস্তিত্ব অদূৰ বা সুদূৰ ভৱিষ্যতে হয়তো বিজ্ঞানেও মানি ল’ব। হয়, বিজ্ঞানে এতিয়ালৈকে সোমাবলৈ সক্ষম নোহোৱা কোনোবা এখন ক্ষেত্ৰতেই এই অলৌকিক কথা-বতৰাবোৰ থাকিব পাৰে। কিন্তু সেই কথাটো চৰ্চা কৰিবলৈকো আমাক লাগিব এটা সুস্থিৰ বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি। কেৱল অনুমানৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই এই কথাটোৰ মীমাংসা কৰিব নোৱাৰি।

বিজ্ঞানৰ সৰলতা এয়ে যে ই কেতিয়াও নিজে কোৱা কথাটো শেষ কথা বুলি নকয়। “আমি সকলো জানো”- এই অহংকাৰৰ বিপৰীতে বিজ্ঞানে কয় “আমি একো নাজানো, কিন্তু জানিবলৈ প্ৰয়াস কৰোঁ।” নজনাক জানিবলৈ কৰা নিৰলস প্ৰয়াসেই আছিল ইউৰোপৰ নৱজাগৰণৰ মূল ভিত্তি। আগৰ বিজ্ঞানীয়ে কৰা ভুল পৰৱৰ্তী বিজ্ঞানীয়ে অকপটে শুধৰাই গৈছে। বিজ্ঞান আৰু বৈজ্ঞানিক দৃষ্টিভংগীৰ তাত্ত্বিক আধাৰ হৈছে প্ৰশ্ন কৰা আৰু প্ৰশ্ন কৰিবলৈ নিজৰ মনক প্ৰস্তুত কৰা। ঠিক য’ত মানুহে প্ৰশ্ন কৰিবলৈ এৰি দিয়ে, ত’তেই জন্ম হয় অন্ধবিশ্বাসৰ। খ্যাতনামা বিজ্ঞানী আৰু লেখক কাৰ্ল চাগানে লিখিছিল, “বিজ্ঞানৰ ভিত্তি হ’ল পৰীক্ষা, পূৰ্ণাৰ্থ মতান্বিতাক প্ৰত্যাখ্যান জনোৱাৰ প্ৰতি আগ্ৰহ, বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডখন আচলতে যেনে, তাক সেই ৰূপতেই চোৱাৰ বাবে মুক্ত মন। সেয়ে বিজ্ঞানৰ বাবে কেতিয়াবা সাহসৰ প্ৰয়োজন হয় - মূলতঃ প্ৰচলিত জ্ঞানক প্ৰশ্ন কৰাৰ সাহস। “চাগানে আৰু লিখিছে, “বিজ্ঞান আচলতে জ্ঞানৰ সমাহাৰতকৈ অধিক পৰিমাণে চিন্তাৰ এটা ধৰণহে।”

অন্ধবিশ্বাসৰ সমৰ্থনত প্ৰাচীন ভাৰতীয় কথা কোৱাসকলে ভাৰতীয় ঐতিহ্য সম্পৰ্কে ভুল ধাৰণা পোষণ কৰি আহিছে আৰু জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানত অৱদান যোগোৱা আৰ্যভট্ট, ভাস্কৰ (প্ৰথম), চিকিৎসাশাস্ত্ৰত অৱদান যোগোৱা চৰক, শস্কৃত আদিৰ মাজেৰে প্ৰাচীন ভাৰতত বিজ্ঞান চৰ্চাৰ পৰিৱেশ এটা ৰচনা হৈছিল। এই জ্ঞান-চৰ্চাত পৰৱৰ্তী সময়ত আহি পৰা স্থিৰতাৰ বুকুতেই অন্ধবিশ্বাসৰ সৃষ্টি। ❖

বিজ্ঞান, বৈজ্ঞানিক মানসিকতা, অন্ধবিশ্বাস, কুসংস্কাৰ আৰু আমাৰ সমাজ

কল্যাণী দেৱী

অৱসৰী মুৰব্বী অধ্যাপিকা, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

➤ বিজ্ঞান কি?

প্ৰকৃতিৰ যিকোনো এটা বিষয়ৰ ওপৰত পুংখানুপুংখ আৰু প্ৰণালীবদ্ধ অধ্যয়নকে সাধাৰণ অৰ্থত বিজ্ঞান বুলি কোৱা হয়। বিজ্ঞান সত্য অন্বেষণৰ এক বিশেষ প্ৰণালী য'ত যুক্তি, তথ্য, প্ৰমাণ, বিশ্লেষণ, গৱেষণা, পৰীক্ষা আদিৰ সহায়ত বস্তু নিষ্ঠাৰে সত্যৰ স্বৰূপ উপলব্ধি কৰা হয়। বিজ্ঞান শব্দটোৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ "Science", ই লেটিন শব্দ "Scientia" পৰা আহিছে। ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল জ্ঞান। কলম্বিয়া বিশ্বকোষৰ মতে, প্ৰাকৃতিক পৰিঘটনাৰ সম্পৰ্কে পুঞ্জীভূত আৰু প্ৰণালীবদ্ধ শিকনেই বিজ্ঞান। বিজ্ঞান হৈছে অবিৰত পৰ্যবেক্ষণ, পৰীক্ষা, নিৰীক্ষা, প্ৰয়োগ, আৰু সত্যাপনৰ যোগেদি বিশ্ব-ব্ৰহ্মাণ্ডক বুজিব পৰা এক প্ৰক্ৰিয়া। প্ৰকৃতিৰ অধ্যয়ন কৰি ইয়াৰ ৰহস্য উদ্ঘাটন কৰাৰ লগত জড়িত হৈ থকা বিশেষ পদ্ধতিয়ে হ'ল বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি। বৈজ্ঞানিক পদ্ধতি হ'ল প্ৰধানকৈ এটা পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা ভিত্তিক পদ্ধতি। এই পদ্ধতিৰ সহায়ত প্ৰকৃতিৰ ঘটনা-পৰিঘটনা, প্ৰাকৃতিক উপাদান আদি বিশ্লেষণ কৰি সত্যৰ সন্ধান কৰা হয়। বিজ্ঞানৰ মূলতে আছে মানুহৰ প্ৰশ্ন মনস্কতা, অনুসন্ধিৎসা আৰু পৰীক্ষা-নিৰীক্ষাৰ দ্বাৰা জীৱ জগতৰ পৰিঘটনা বোৰৰ বাস্তব আৰু ব্যবহাৰিক জ্ঞান আহৰণ কৰা। বিজ্ঞানে কোনো জাতি, দেশ, বৰ্ণ, সম্প্ৰদায় নেমানে। বিজ্ঞান কোনো পৰম গুৰু, বেদবাক্য, চৰমসত্য, সৰ্বময় কৰ্তৃত্ব আদিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত নহয়। বিজ্ঞানে কাহানীও কোনো ধ্ৰুৱসত্য বা অপৰিবৰ্তনীয় তত্ত্ব স্বীকাৰ নকৰে।

বৈজ্ঞানিক মানসিকতা নো কি? মানুহৰ চিন্তা আৰু কাম-কাজত বৈজ্ঞানিক পদ্ধতিৰ প্ৰয়োগ কৰিব পৰাৰ সামৰ্থ্যই হ'ল বৈজ্ঞানিক মানসিকতা। জৱাহৰলাল নেহেৰুৱে তেখেতৰ বিখ্যাত গ্ৰন্থ "Discovery of India" ত পোনপ্ৰথমে বৈজ্ঞানিক

মানসিকতা ৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছিল। ভাৰতবৰ্ষৰ নিচিনা এখন বৃহৎ ৰাষ্ট্ৰ আৰু বহুল জনসংখ্যাৰ দেশত সকলো জনসাধাৰণ অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ পৰা মুক্ত হৈ বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ সুপ্ৰয়োগ কৰি আগবাঢ়ি গলেহে দেশে উন্নতিৰ শিখৰত অৱতৰণ কৰিব পাৰিব বুলি তেখেতে বিশ্বাস কৰিছিল। দেশে স্বাধীনতা লাভ কৰাৰ ৭৫ বছৰ অতিক্ৰম কৰিলেও ভাৰতবৰ্ষৰ জনসাধাৰণ অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ কবলৰ পৰা আজিও মুক্ত হব পৰা নাই। ভাৰতবৰ্ষই শিক্ষা-দীক্ষা, গৱেষণা, পাৰমাণৱিক শক্তি আহৰণ, কৃষি, স্বাস্থ্য, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তিৰ ক্ষেত্ৰখনত যথেষ্ট আগবাঢ়ি আহিছে কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে মানুহৰ বৈজ্ঞানিক চিন্তা-চৰ্চা, বৈজ্ঞানিক সজাগতা বা বিজ্ঞান মনস্কতা গঢ় লৈ নুঠিল। ভাৰতবৰ্ষ এখন উন্নয়নশীল দেশ আৰু আমাৰ দেশত নিৰক্ষৰতাৰ হাৰ বেছি গতিকে প্ৰায় ভাগ লোককে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে গ্ৰাস কৰি আছে।

➤ অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ কি?

দাৰ্শনিক পণ্ডিত ড° সৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণণে কৈছিল 'অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ গধুৰ বোজা'। যিবোৰ বিশ্বাস আৰু ধাৰণা যুক্তিৰ ওপৰত প্ৰতিষ্ঠিত নহয়, বিজ্ঞানে যিবোৰ ধাৰণা অসত্য তথা অমূলক বুলি প্ৰতিপন্ন কৰে, সেয়াই অন্ধবিশ্বাস। অন্ধবিশ্বাস শব্দটোৰ ইংৰাজী প্ৰতিশব্দ হ'ল "Superstition" এই শব্দটো লেটিন "Stare" শব্দৰ পৰা উৎপত্তি হৈছে। প্ৰখ্যাত দাৰ্শনিক Edmund Burke ৰ মতে, "Superstition is the religion of feeble mind."

বন্য অৱস্থাৰ পৰা বিকশিত হৈ জ্ঞান-বিজ্ঞানৰ পথত খোজ পেলাবলৈ ধৰোতে জীৱ জগত বস্তু জগত আৰু মানৱ সমাজ সম্পৰ্কে মানুহৰ মনত বিভিন্ন ধাৰণাৰ সৃষ্টি হৈছিল। আদিম মানৱ

সমাজে কেৱল জীয়াই থকাৰ বাবেই প্ৰকৃতিৰ বিৰুদ্ধে বিৰতি বিহীন সংগ্ৰামত লিপ্ত হৈ দৈনন্দিন লাভ কৰা অভিজ্ঞতাৰ পৰা এফালে নতুন নতুন জ্ঞান আহৰণ কৰিছিল আৰু আনফালে প্ৰকৃতিৰ বিশাল বহস্যৰ ব্যাখ্যা বিচাৰি নোপোৱা বিস্ময়কৰ পৰিঘটনাবোৰক কোনোবা অতি প্ৰাকৃতিক শক্তি, দেৱ-দেৱতা আদিৰ অলৌকিক কৰ্ম-কাণ্ড বুলি বিশ্বাস কৰিছিল। ফলস্বৰূপে, এপিনে দেখা গৈছিল নতুন জ্ঞানৰ আলোকত ন ন আৱিষ্কাৰ আৰু উদ্ভাৱনেৰে জীৱনক সমৃদ্ধ কৰাৰ হাবিয়াস আৰু আনপিনে দেখা গৈছিল প্ৰকৃতিৰ বহস্যৰ ভেদ ভাঙিব নোৱাৰি সিৰোৰৰ বিষয়ে নিজেই ভাবি উলিওৱা বিশ্বাস তথা অন্ধবিশ্বাসৰ বন্ধ জলাশয়ত অবগাহন কৰি নোপোৱাক পোৱাৰ ব্যৰ্থ প্ৰয়াস। প্ৰথম অৱস্থাত আদি মানৱে মানৱ জীৱন, প্ৰাণী আৰু উদ্ভিদ জগতৰ ওপৰত জুই, ধুমুহা, সাগৰ, নদী, পৰ্বত, জলপ্ৰপাত, আকাশ, মেঘ, সূৰ্য্য, চন্দ্ৰ, বিজুলী, আদিৰ অখণ্ড প্ৰভাৱ লক্ষ্য কৰিছিল। সেইবাবেই বিভিন্ন সময়ত নিজৰ ভিন ভিন প্ৰয়োজনত তেওঁলোকে প্ৰকৃতিৰ অনুকৰণমূলক এনে কিছুমান কাম কৰিছিল যাৰ জৰিয়তে প্ৰকৃতিক বশ কৰি নিজৰ প্ৰাপ্য আদায় কৰিব পাৰি। দুৰ্ভিক্ষ, খৰাং, মহামাৰী, ৰোগ-ব্যাধি আদিৰ পৰা মুক্তি পাবৰ বাবে তেওঁলোকে কৰা এই কৰ্ম-কাণ্ড বোৰেই আছিল মেজিক বা যাদু। পথাৰত গৈ মতা-তিৰোতাই একেলগে উদ্দাম নৃত্য কৰি মাটি উৰ্বৰ কৰাৰ চেষ্টা বৰষুণ আনিবৰ বাবে পানীৰ ফোৱাৰা তুলি বিশেষ নৃত্য কৰা আদি হ'ল এনে মেজিকীয় কৰ্ম-কাণ্ডৰ উদাহৰণ। ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ঠাইত প্ৰচণ্ড খৰাঙৰ সময়ত ভেকুলী বিয়া পতা অতীতৰে পৰা চলি আহিছে। ঠিক তেনেকৈ মানুহৰ বেমাৰ আজাৰ, মহামাৰী আদিৰ বাবে প্ৰেতাশ্বা, অপ-দেৱতা, ভূত আদিক দায়ী কৰি সিৰোৰক খেদি ৰোগমুক্ত কৰাৰ বাবে নানা আচাৰ অনুষ্ঠিত কৰিছিল। কেতিয়াবা আকৌ কোনো ভূত বা অপ-দেৱতাই কোনো বিশেষ মানুহৰ সহায়ত এনে ৰোগ, মহামাৰীৰ লেখীয়া অপকৰ্ম সমূহ সৃষ্টি কৰা বুলিও বিশ্বাস সৃষ্টি কৰা হৈছিল। এনে মানুহক ডাইনী আখ্যা দিয়া হৈছিল, তেওঁলোকক সমাজৰ পৰা খেদি পঠিওৱা হৈছিল বা নিৰ্মমভাৱে হত্যা কৰা হৈছিল।

অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে প্ৰেম, মমতা, মানৱতা আদি মানবীয় প্ৰমূল্য সমূহক আঘাত কৰি মানৱ সমাজ এখন কলুষিত কৰে। জনজীৱনৰ সুস্থ জীৱন ধাৰণ ব্যৱস্থাকে বিপৰ্যস্ত কৰি সমাজখন অশান্ত আৰু অস্থিৰ কৰি তোলে।

বৰ্তমান বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগ। বিজ্ঞান আৰু

প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ অভাবনীয় আৱিষ্কাৰে বৰ্তমানৰ পৃথিৱীখনক সভ্যতাৰ চূড়ান্ত শিখৰত অৱতৰণ কৰাইছে কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় যে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ বিভিন্ন আৱিষ্কাৰ আৰু অৱদান সমূহ দিনে নিশাই উপভোগ কৰিও মানুহে কিন্তু অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ কবলৰ পৰা মুক্ত হ'ব পৰা নাই। চহৰৰ পৰা অতি দূৰণিৰতীয়া অঞ্চলত বসবাস কৰা নাইবা সভ্যতাৰ পোহৰ নপৰা অঞ্চলৰ কথাটো বাদেই আধুনিক সমাজত বসবাস কৰা বা

চহৰাঞ্চলত বসবাস কৰা অতি উচ্চ শিক্ষিত লোকে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ কবলৰ পৰা মুক্ত হ'ব পৰা নাই। বিজ্ঞানৰ অত্যাধুনিক আৱিষ্কাৰ নামী-দামী গাড়ী কিনি মানুহে গাড়ীক পূজা কৰি বা ৰঙা সেন্দূৰৰ ফোট পিন্ধাইহে গাড়ীৰে যাত্ৰাৰম্ভ কৰে আৰু অতি আচৰ্য্যকৰ বিষয় যে ভাৰতবৰ্ষৰ মহাকাশ বিজ্ঞানী সংস্থা “ইছৰোৰে” প্ৰতিটো মহাকাশ অভিযানৰ প্ৰাৰম্ভণিতে মহাকাশ যানৰ প্ৰতিকৃতি এটা বালাজী মন্দিৰত উচ্চৰ্গা কৰে। ১৯৩৯ চনত

লিখা এটা প্ৰবন্ধত পদাৰ্থ বিজ্ঞানী মেঘনাদ চাহাই উল্লেখ কৰিছিল যে ভাৰতবৰ্ষৰ শতকৰা ৯৯ জন লোকে পঞ্জিকা আৰু প্ৰায়োগিক জ্যোতিষত বিশ্বাস কৰে। আজি বিজ্ঞান শিক্ষাৰে অতি উচ্চ শিক্ষিত ব্যক্তিয়ে কোষ্ঠী নিমিলিলে বিবাহ কাৰ্য্য সম্পন্ন নকৰে। প্ৰতিদিনে বাতৰি কাকত, টিভিত আলোচিত প্ৰচাৰিত ৰাশিফল, ভাগ্য গণনা মানুহে অতি বিশ্বাসৰে গ্ৰহণ কৰি সেইমতে নিজে পৰিচালিত হয়। নাছাই শনিগ্ৰহলৈ কেছিনি উপগ্ৰহ প্ৰেৰণ কৰাৰ সময়ত ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ঠাইত শনিক সন্তুষ্ট কৰিবলৈ শনি পূজাৰ আয়োজন কৰিছিল। বিজ্ঞানৰ নতুন নতুন আৱিষ্কাৰ, উদ্ভাৱন নাইবা নিজে বৈজ্ঞানিক মানসিকতাৰে পুষ্ট ব্যক্তি ও ওজা, বেজালি, তান্ত্ৰিক আদিৰ তথাকথিত অতি শক্তি ৰ ওচৰত শিব নত কৰাৰ উদাহৰণ বহুতো আছে। বৰ্তমানৰ অত্যাধুনিক প্ৰযুক্তি বিদ্যাৰ অৱদান, কৃত্ৰিম উপগ্ৰহৰ সংকেত ব্যৱহাৰ কৰি বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা একে সময়তে কেইবাটাও সংস্কৰণ প্ৰকাশ কৰা বাতৰি কাকত সমূহত প্ৰকাশিত বেজ-বেজালিৰ বিজ্ঞাপন বোৰে বিজ্ঞানক ভেঙুচালি কৰা নুবুজায়নে? সমাজ এখন প্ৰধানকৈ প্ৰচলিত প্ৰথা, বিশ্বাস, পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। আধুনিক সমাজ ব্যবস্থাতো বিশ্বাস, আৰু অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰভাৱ বাৰুকৈয়ে পৰিলক্ষিত হয়। আধুনিক কালৰ নতুন নতুন তথ্য, উদ্ভাৱনক আওকাণ কৰি যিসকলে প্ৰাচীন নীতি-নিয়ম, পৰম্পৰা খামুচি ধৰি ৰাখিব বিচাৰে সেইসকলক অন্ধবিশ্বাসী বুলি কব পাৰি। বিজ্ঞান প্ৰযুক্তিৰ চমৎকাৰী অৱদানত বাহ্যিক ভাবে আধুনিকতাৰ সাজ পাৰ পিন্ধিলেও অন্ধবিশ্বাসত ডুব গৈ থকা আদিম মানসিকতাৰে পৰিপুষ্ট মানুহৰ সংখ্যা ই আমাৰ সমাজখনৰ অগ্ৰগতিত বাধা প্ৰদান কৰি আহিছে। আজিৰ একৈশ শতিকাতো আমাৰ আধুনিক সমাজখন অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰসাৰতাই পশ্চাদপদ কৰি ৰাখিছে।

➤ **আমাৰ সমাজখন অন্ধবিশ্বাসৰ কৰলত থকাৰ কাৰণ সমূহ—**

১। **শিক্ষাৰ অভাৱ** - শিক্ষা ই মানুহৰ জ্ঞান চকু মুকলি কৰে। অশিক্ষিত লোক সকলৰ মনত অতি সহজে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। ভাৰতবৰ্ষত শিক্ষিত লোকৰ হাৰ হ'ল ৬৩.২৫। শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ দেশ এতিয়াও পিছ পৰি আছে। অশিক্ষিত লোক সকল এতিয়াও অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ কৰাল গ্ৰাসত বুৰ গৈ আছে।

২। **মানুহৰ নেতিবাচক দৃষ্টিভঙ্গি** - মানুহৰ নেতিবাচক দৃষ্টিভঙ্গি ও অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ প্ৰসাৰ ঘটোৱাত সহায়

কৰে। ভোগসৰ্বস্ব, অধ্যয়ন বিমুখ মনোভাবে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ গা কৰি উঠাৰ পথ প্ৰশস্ত কৰে।

৩। **বিজ্ঞান মনস্কতা আৰু যুক্তিবাদী চিন্তাৰ অভাবেই** সৰ্বসাধাৰণ অন্ধবিশ্বাসৰ বলি হোৱাৰ প্ৰধান কাৰণ।

৪। **সমাজৰ নেতৃস্থানীয় লোকে নিজ স্বার্থ সিদ্ধিৰ বাবে** কিছুমান লোকক উচটনি দি অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰমূলক কাম কাজ কৰিবলৈ ঠেলি দিয়া বাবে সমাজত অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ বৰ্তি আছে। বিজ্ঞান তকৈ ধৰ্মক বেছি গুৰুত্ব দিয়া কাৰণেও আমাৰ সমাজত অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে গা কৰি উঠিছে। পকেটত বিজ্ঞানৰ অনুপম আৱিষ্কাৰ মোবাইল ফোন কিন্তু হাতত নানা ৰঙৰ গ্ৰহ ৰত্নৰ আঙুঠি।

৫। **জ্ঞানৰ অভাৱ** - শিক্ষাৰ অভাৱতকৈ জ্ঞানৰ অভাৱতহে মানুহে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ বশৱৰ্তী হয়। শিক্ষা লাভ কৰিলেও মানুহ যদি অধ্যয়নশীল নহয় তেতিয়া অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ বশৱৰ্তী হয়। অধ্যয়ন বিমুখতাৰ কাৰণে মানুহে আবেগক নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব নোৱাৰে।

৬। **ভ্ৰমণে মানুহৰ মনৰ বিশালতা বঢ়ায় আৰু মানুহে বিভিন্ন** ঠাইৰ বিভিন্ন মানুহৰ সংস্পৰ্শলৈ আহি ভাব-ভাষা, সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ বিনিময় ঘটায়। ইয়াৰ অভাৱৰ কাৰণেও মানুহৰ মন অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে গ্ৰাস কৰে।

৭। আজিৰ যুগৰ এচামে দুখ-কষ্ট নকৰাকৈ অৰ্থ লাভ কৰিবলৈ ইচ্ছা কৰে আৰু বেজ-বেজালিৰ দ্বাৰা ৰোগ উপশমৰ কৰিব বিচাৰ ফলস্বৰূপে অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ আশ্ৰয় লব লগা হয়। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনতো বিভিন্ন অন্ধবিশ্বাসৰ প্ৰভাৱ পৰিলক্ষিত হয়। ৰাতিপুৱা শুই উঠিয়ে এটা শালিকা দেখিলে দিনটো অশুভ হয় বুলি আমাৰ বদ্ধ মূল ধাৰণা আছে। কিন্তু যুক্তি সহকাৰে যদি আমি বিশ্লেষণ কৰো তেতিয়া দেখা যায় যে এটা শালিকা দেখা প্ৰতিটো দিন বেয়াকৈ যোৱা নাই নাইবা দুটা শালিকা দেখা প্ৰতিটো দিন ভালকৈ যোৱা নাই। কেতিয়াবা যদি আকস্মিক ভাবে মিলি যায় ই একান্ত কাকতলীয় (Coincidence) হে। যাত্ৰাৰ সময়ত যদি পিছফালৰ পৰা হাঁচিয়ায় ইয়াক যাত্ৰা নান্তি হোৱা বুলি যিটো জনবিশ্বাস আছে যুক্তিৰে বিচাৰ কৰিলে ই সম্পূৰ্ণ অসত্য। গাড়ী এখন চলাই যাওঁতে সন্মুখেৰে মেকুৰী পাৰ হৈ গলে বহুজনে গাড়ী বন্ধ কৰি দিয়ে বা থুৱাই দিয়ে বা অলপ পিছলৈ নি চলাবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়ে। বেছি সংখ্যক লোকৰ মতে মেকুৰী অমংগলীয় প্ৰাণী সেয়েহে দুৰ্ঘটনা হ'ব বুলি আশংকা কৰে। বসন্ত

বা আই ওলোৱা এবিধ ভাইৰাছ জনিত ৰোগ। যুগে যুগে আমাৰ সমাজত বসন্ত বা আই ওলোৱা ৰোগক “শীতলা আইৰ” আৰিৰ্ভাব হোৱা বুলি বিভিন্ন আচাৰ অনুষ্ঠানৰ যোগেদি শীতলা আইক সন্তুষ্ট কৰা দেখা যায়। যিবিলাক পৰিয়ালত অকল কন্যা সন্তান জন্ম হয় সেই পৰিয়ালত পুত্ৰ সন্তান লাভৰ বাবে মন্দিৰৰ দুৱাৰে দুৱাৰে ঘূৰি শৰাই আগবঢ়াই, সোণ-ৰূপ দান কৰা দেখা যায়। নাৰী সকল সমাজত সদায়ে অৱহেলিত আৰু তেওঁলোকে সমাজত বিভিন্ন বৈষম্যৰ বলি হোৱাও দেখা যায়। মহিলাসকলক মাহেকীয়াৰ সময়ত আছুতীয়াকৈ থাকিবলৈ দিয়া হয় আৰু সেই সময়ত তেওঁলোকক স্পৰ্শ কৰিলে চুৰা যোৱা বুলি কোৱা হয়। প্ৰকৃততে মাহেকীয়া মহিলা সকলৰ এটা স্বাভাবিক প্ৰক্ৰিয়া আৰু এই সময়ছোৱাত যথেষ্ট চাফ চিকুণতাৰ প্ৰয়োজন আৰু তেওঁলোকৰ জিৰণিৰ প্ৰয়োজন। আজি আমি একবিংশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত উপনীত হৈও বহু উচ্চশিক্ষিত আৰু গুণী জ্ঞানী ব্যক্তি সকলোৱে মহিলাসকলক মাহেকীয়াৰ সময়ত ৰান্ধনী ঘৰৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখো।

আমাৰ সমাজত বিধৱাসকলকো অমঙ্গলীয়া বুলি গণ্য কৰা হয়। যাত্ৰা কালত বিধৱা নাৰীক দেখিলে যাত্ৰা নাস্তি হোৱা বুলি কোৱা হয়। মাস্তলিক অনুষ্ঠানবিলাকত বিধৱা মহিলাক অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ দিয়া নহয়। ই অতি দুখ আৰু পৰিতাপৰ বিষয়।

➤ অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ প্ৰতিকাৰৰ উপায়-

১। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ পাঠ্যক্ৰমত অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ ভয়াবহতাৰ বিষয়ে যুক্তিনিষ্ঠ পাঠ যুগুত কৰিব লাগে যাতে নৱপ্ৰজন্মই ইয়াৰ ভয়াবহতাৰ কথা সৰুৰে পৰা জানিব পাৰে।

২। গ্ৰাম্যাঞ্চলত বিভিন্ন সজাগতামূলক সভা অনুষ্ঠিত কৰি

অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ ভয়াবহতাৰ বিষয়ে জনসাধাৰণক সচেতন কৰিব লাগে।

৩। প্ৰচাৰ মাধ্যম সমূহে অশিক্ষিত লোক সকলৰ মাজত অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ বিৰুদ্ধে সজাগ কৰি ইয়াৰ ভয়াবহতাৰ বিষয়ে অবগত কৰিব লাগে।

৪। অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ আঁতৰ কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সজাগতা হ’ল এটা শক্তিশালী আহিলা। অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰে এখন সমাজক পঙ্গু কৰে। একৈশ শতিকাৰ দুৱাৰ দলিত উপনীত হৈও সমাজ এখনক আকৌ আদিম স্তৰলৈ লৈ যোৱাটো অতি দুৰ্ভাগ্যজনক।

৫। তথ্য চিত্ৰ বা তেনেধৰণৰ প্ৰচাৰ মাধ্যমৰ জৰিয়তে জনসাধাৰণৰ মাজত সজাগতা অনাটো খুউব জৰুৰী।

দেশ এখনৰ সমাজ ব্যবস্থাত প্ৰচলিত অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰ দূৰীকৰণৰ কাৰণে আধুনিক শিক্ষা আৰু বিজ্ঞান শিক্ষাৰ প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ অত্যন্ত জৰুৰী। বিজ্ঞান সন্মত জ্ঞান আৰু দৃষ্টি ভঙ্গীয়েহে দেশৰ সমাজ ব্যবস্থাক অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ পৰা মুক্ত কৰিব পাৰিব। ইয়াৰ বাবে লাগিব চৰকাৰ তথা বিজ্ঞান ব লগত জড়িত সংস্থা সমূহৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা আৰু শ্ৰম। ভাৰতবৰ্ষই শিক্ষা-দীক্ষা, বিজ্ঞান-প্ৰযুক্তি, স্বাস্থ্য, কৃষি-উদ্যোগ, গৱেষণা পাৰমাণৱিক শক্তি আহৰণ আদি ক্ষেত্ৰত যথেষ্ট খিনি আগবাঢ়ি গৈছে তথাপিও অন্ধবিশ্বাস আৰু কুসংস্কাৰৰ আৱেষ্টনীৰ পৰা আজিও মুক্ত হ’ব পৰা নাই। দেশত বৈজ্ঞানিক দৃষ্টি ভঙ্গী আৰু যুক্তিবাদ প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে জনসাধাৰণক সজাগ আৰু সচেতন কৰিব লাগিব আৰু এই ক্ষেত্ৰত সংবাদ মাধ্যম, শিক্ষক সমাজ আৰু সমাজৰ গুণী-জ্ঞানী ব্যক্তিসকলৰ যথেষ্ট খিনি দায়িত্ব আছে।❖

ATMA NIRBHAR BHARAT

A Success story for India's Growth

Hirusmita Sarma

Guest faculty, Deptt. of Political Science

India has been on its quest to become more self-reliant ever since the pre-independence era, with activities such as the Swadeshi movement. However, the COVID-19 issue and its subsequent lockdown were severe to the Indian economy and businesses. The Indian PM Narendra Modi, thus, launched the Aatmanirbhar Bharat scheme following this crisis, trying to make India more self-reliant to recover from it. It came as an economic package of Rs. 20 lakh crores to support India and its economy during this crisis. This mission mainly emphasised five components with this package, including economy, infrastructure, systems, vibrant demography, and demand. Moreover, the Ministry of Tribal Affairs (MoTA) also actively pursues AatmaNirbharBharat Abhiyan through self-reliant projects and policies.

OBJECTIVES OF ATMA NIRBHAR BHARAT :

- ★ Strengthen the local manufacturers and service providers to enhance a sense of self-reliance of the nation.
- ★ Improve the standard of living by focusing on the trade deficit and the exchequer balance.
- ★ Revive every sphere of the economy with a rise in fiscal stimulus.
- ★ Emphasis on self-reliance with a focus on land, labour, liquidity, and laws.
- ★ Issue economic packages equivalent to 10% of the Indian GDP.

★ Special incentives and funds for small businesses and farmers who faced losses from COVID-19.

Given below are the 5 phases of the Atmanirbhar Bharat Abhiyan:

Phase-I: Businesses including MSMEs.

Phase-II: Poor, including migrants and farmers.

Phase-III: Agriculture.

Phase-IV: New Horizons of Growth.

Phase-V: Government Reforms and Enablers.

SELF-RELIANT INDIA (ATMANIRBHAR BHARAT ABHIYAN): KEY INITIATIVES AND PROGRESS:

The government announced an Atmanirbhar Bharat Abhiyan package (ANB 1.0) in May 2020 and launched two additional Atmanirbhar Bharat Abhiyan packages in end-2020 (ANB 2.0 and ANB 3.0) to maintain the progress. The overall Atmanirbhar Bharat Abhiyan package, including the RBI initiatives, was estimated at ~27.1 lakh crore (US\$ 362.49 billion), or >13% of the GDP.

With the Atmanirbhar Bharat Abhiyan package, the government facilitated structural reforms such as redefinition of MSMEs, commercialisation of the mineral sector, agriculture & labour reforms, privatisation of public sector undertakings, One Nation One Ration Card initiative and production-linked incentive schemes.

Under the Self-reliant India (Atmanirbhar

Bharat Abhiyan), the government implemented the following schemes:

Introduced Production-linked incentive (PLI) scheme: To establish India's manufacturing global leadership and boost the Atmanirbhar Bharat Abhiyan (self-reliant India) scheme, under the Union Budget 2021-22, the government launched a production-linked incentive scheme (PLI) across 13 sectors, at ~Rs. 1.97 lakh crore (US\$ 27.02 billion), for the next five years.

The allocated budget is an additional fund to Rs. 40,951 crore (US\$ 5.45 billion), which was for PLI electronics manufacturing schemes..

In addition, these PLI schemes have attracted foreign players to invest in India. For example, in February 2021, Amazon announced to establish a manufacturing plant for its electronic devices in India; in March 2021, Apple started assembling iPhone 12 in India.

Strengthened Healthcare infrastructure: In the Union Budget 2021-22, the government introduced a new central healthcare scheme that will be implemented over the next six years to improve the country's healthcare infrastructure.

Under Pradhan Mantri Atmanirbhar Swasth Bharat Yojana (PMANSY), the government allocated funds worth Rs. 64,180 crore (US\$ 8.80 billion) over six years to strengthen the existing 'National Health Mission' and develop capacities of primary, secondary & tertiary care and healthcare systems & institutions to detect and cure new and emerging diseases.

Strengthened other infrastructure: Under the Union Budget 2021-22, the government pushed for higher capital expenditure to focus on infrastructure upgrades for roads, rail and power delivery. The government aims to improve 8,500 kms of highways by March 2022; this will boost India's competitiveness by lowering

transportation costs and improving the network between production and consumption markets, in both domestic and international.

Increased focus on women entrepreneurship: In 2015-16, the government, under the Department of Science & Technology's 'Science & Technology for Women' scheme, launched women technology park (WTP) programmes to empower women by training them in skills to set up their own microenterprises and become self-reliant. In the last five years (until March 2021), ~10,000 rural women have benefited from this programme, 28 WTPs have been successfully completed and 12 parks are under progress across the country.

The Defence Production and Export Promotion Policy 2020 (DPEPP 2020) highlights a framework to achieve a turnover of Rs. 1 lakh 75 thousand crore (US\$ 25 billion), including exports of Rs. 35 thousand crore (US\$ 5 billion), in the aerospace and defence goods and services by 2025.

Achieving self-reliance in the defence sector: Under the Atmanirbhar Bharat Abhiyan (self-reliant India) scheme, the government launched policies to promote self-reliance in defence manufacturing. For example, the government increased FDI limit to 74% in defence manufacturing, placed 'import embargo' on 101 military items and introduced the Defence Production and Export Promotion Policy 2020.

As part of the Self-reliant India (Aatm Nirbhar Bharat Abhiyan) mission, the Ministry of Food Processing Industries launched the 'PM Formalisation of Micro Food Processing Enterprises (PMFME)' scheme to provide financial, technical and business support to upgrade the existing micro food processing

enterprises. The government allocated funds worth Rs. 10,000 crore (US\$ 1.34 billion) for this scheme, which will be implemented between FY21 and FY25.

KEY ACHIEVEMENTS:

The key achievements of the Self-reliant India (Atmanirbhar Bharat Abhiyan) mission are as follows:

Rs 16,394 crore has reached 8.19 crore farmers. Twenty crore women were benefited after Rs 10,025 crore were deposited in their accounts.

Pradhan Mantri Garib Kalyan package used technology to do direct benefit transfer to people. One-time transfer of Rs 2,000 has reached 8.19 crore farmers, total amount Rs 16,394 crore. NSAP beneficiaries got Rs 1,405 crore in first installment & Rs 1,402 crore in second instalment, target of Rs 3,000 crore nearly achieved.

20 crore Jan Dhan account holding women got Rs 10,025 crores. 2.2 crore building and construction workers got Rs 3,950 crores. 6.81 crore people got free LPG cylinders.

12 lakh EPFO holders got online withdrawal of advance.

Govt has taken a number of health-related steps for COVID19 containment Rs 15,000 crore announced for states, essential items and testing labs and kits alongwith rolling out of teleconsultation services, launch of Arogya Setu app & protection to health care workers with adequate PPEs.

Swayam Prabha DTH channels launched to support and reach those who do not have access

to the internet; now 12 channels to be added.

More than Rs 4,113 crores have been released to states. Insurance cover of Rs 50 lakhs per person has been announced for healthcare workers and Epidemic Diseases Act was amended for protection of healthcare workers.

Additional Rs 40,000 crore allocated for MGNREGA.

Diksha: one nation one digital platform will be launched for e-education. Online content for students with disabilities. One class, one channel will also be launched. Radio content focused on education.

Top 100 universities can automatically start online courses.

Special insolvency framework for MSMEs will be announced. Threshold now Rs 1 crore.

CONCLUSION :

India ranked 63rd out of 190 countries in the World Bank's 'Ease of Doing Business 2020' survey, indicating a favourable business environment in the country. The recent government reforms, such as allowing private companies to operate in key industries, introducing agriculture initiatives & labour reforms and enabling commercial coal mining, serve as strong pillars to aid development of India's economy and present huge opportunities for the country to become self-reliant.

In addition, strong budgetary push for the manufacturing sector, MSMEs, along with supportive PLI reforms, will boost the domestic manufacturing companies and attract foreign companies to invest in the country; thereby, foster India's path to achieve self-reliance. ❖

REFUGEE CRISIS THROUGH GENDER LENS IN CONTEXT TO ASSAM

Satabdi Sarkar

Asst. Prof., Deptt. of Political Science

India especially Assam continues in receiving refugees notwithstanding its overpopulation where millions of humans are underneath poverty line and are debarred from basic facilities. While refugees are seen as 'unwanted' and regarded as "stateless" in most societies today, the experience of migrants varies, depending on the socio-economic and political conditions of the particular territories where they find refugee. On August 31, 2019, 1.9 million people in N.E. India's state of Assam were identified as refugees from Bangladesh after government officials published the NRC History shows that how female bodies have been the site of contestation in violent conflicts across the world. There are innumerable instances for providing superiority of one's own race during conflicts (Examples-Bosnian crisis or even the 1971 war of independence of Bangladesh. The Rohingya crisis, now, helps us to understand how the conflict and crisis are deeply gender based and how it is impacted women and children more than that of men.)

The number of refugees have been increasing day by day, mainly women and girls are the victims of the journey. During their migration for various purpose such as armed conflicts, insecurity and violence, women and girls are exposed to gender based violence such as gang rape, sexual abuse, eve teasing, sexual

harassment, domestic violence, trafficking, forced marriage, transactional sex (sexual relationship in giving -taking money/gifts) etc. Women are generally categorised as a vulnerable groups as they are debarred and discriminated from enjoying basic amenities of life as compared to men such as limited access to housing, healthcare, food, employment/services etc. So, when it comes to refugee section, women refugees suffers more additional barriers in enjoyment of such human rights. According to UNHCR 2022, more than 46,000 refugees are registered, mainly from Myanmar and Afghanistan. 46% of the refugees are women and girls and 36% are children.

In Assam, after the publication of NRC, the Indian Parliament has passed the CAA which guarantees citizenship to communities such as Hindus, Sikhs, Persis, Jains, Buddhists and Christians and excluded Muslim Community. In Assam, Bengali speaking Muslims came to India especially in Assam from what is now called Bangladesh due to various conflicts/War which resulted in massive dead of more than 2000 people and an uncounted number homeless, who moved to different parts of Assam. Initially, 53 camps were set up for them across the state. But now, the state no longer protects them and the inhabitants have been left to fend on their own. The country's biggest detention centre now named

"transit camp" for a human touch at Matia in lower Assam, district Goalpara. It was newly built with excessible facility at the Goalpara district jail with a cost of around Rs. 64 crore. It is known from the sources that there are around 219 'declared foreigners' lodged in all the transit camps in Assam such as Dibrugarh, Silchar, Jorhat, Kokrajhar and Tezpur including the standalone transit camp in Matia. The Matia Camp has the capacity to accommodate 2000 inmates. There will be a school, crèche and a hospital akin to a primary health centres. The facilities at Matia has been developed on an area of 20 bighas at a distance of 125 km west of Guwahati. The entire cost is being borne by the centre. According to state government data, as of Sept 2022, the six centres together held 195 detainees. The detainees are obliged to live in groups and to stick to a strict time table from wake up till bed time and if they move from one place to another, they are accompanied by guards. Most of the detainees of Matia transit camps are refugees from Myanmar fleeing persecution. It currently holds 69 illegal foreigners along with 300 people arrested due to the state's crackdown on child marriage.

The conditions for women refugees in Assam can be challenging, as they often face discrimination and marginalisation due to their refugee status and gender. Many women refugees lack access to basic necessities such as food, water, and shelter and are at risk of exploitation and violence. There are several organisations working to provide support and assistance to women refugees in Assam. For example, the UNHCR has a presence in the state and works to provide protection and assistance to refugees, including women and children. Additionally there are local NGOs and community based

organisations that provide various services to women refugees, including healthcare, education and vocational training.

The state has a crucial role to play in the protection of women refugees. Some of the measures taken by the state. In order to guarantee that women and girls in refugee camps are able to exercise their covenant rights, the state must ensure that their laws and policies do not discriminate on the grounds of sex. State must provide safe and adequate drinking water and sanitation services to women and girls in refugee camps.

From this, we can say that State should ensure that women refugees have access to safe and secure accommodation. It can provide housing and employment in order to end up self-sustaining. Moreover, a home law is wanted to ensure that all refugees are given simple safety. A number of civil organisation have been set up in collaboration with the government to enhance their living conditions. A home rule and regulations should be made against the passport act and foreigner act, which would reduce the struggling of refugees by coping with their problems. ❖

References :

1. Muthiah Viknes and Donnelly Elizabeth Rose, Protecting Women and girls in refugee camps, The London School of Economics and Political Science
2. Protection of Refugees in India: A Critical Analysis, IJARIE-ISSN(0)-2395-4396, Vol-3 Issue-4 2017
3. <https://www.unhcr.org/node/5335>
4. <https://www.bbc.com/news/world-asia-india49520593>.

BOON OF ARUNACHAL PRADESH

Gagan Kr. Sarma

Asstt. Prof. Deptt. of History

Arunachal Pradesh-which is technologically industrially and economically poor, has been recognized as a state highly rich in bamboo resources. The state is hundred percent tribal populated and many tribes inhabiting the state are traditionally using bamboo for variety of purposes. But no income generation or scientific exploitation is practiced. The draw back so far has been a lack of awareness, exposure to modern technologies or poor understanding of value addition. The other factors are ignorant about the prospect of bamboo sector development, lack of awareness, lack of skilled manpower and scope for marketing. Those are no separate commodities in the state and craft has never been a means of livelihood. therefore, it is a fact that craft can provide an alternative livelihood or can be extended in to a small scale industry, which is a new concept in this state.

To bring craft out of the home and in to the market, the entire production process and craft technology has to change drastically from its present form. A great deal of inputs is required at different stages of the craft development process from training improved production process with technologically advancement; design input, marketing etc. If these bottlenecks are solved, it should not be difficult to see bamboo as the single most important resource, changing the economy of the state.

Tradition is unearthing the legend and

reality. The craft history of Arunachal is so rich in creativity and achievement that has changed the very course of the handicrafts of Arunachal. Generation of dedicated and talented traditional craftsman working with the noblest of earth's treasures has transformed the ordinary products in to precious handcrafted utilities or decorates. Tradition is the pioneer for the developed crafts practices of Arunachal. Each and every craft activity of the traditional products is still in existence as these are sustaining the locale to cater their local needs. At the beginning as a whole the craft activity though not a livelihood one, practiced for sustaining of their own. The whole range of household utilities, traditional furniture, decorates etc. have been produced at par the tradition in one way or increases the production out put and standardize the quality and quantity will no training provided for the traditional artisans since it is inherited. It is the traditional craftsmanship which makes the artisans to adopt the advanced artistic inputs as easily as possible.

Cane or bamboo being the finest natural resources available in abundance in Arunachal Pradesh. It is the creativity and craftsmanship of the inhabitants, which gives life to the cane or bamboo and brings the resources into eternity. The production process collection of raw material, treatment or processing sizing, splitting, shaping, polishing, fixing, value addition

and finishing. The modern version of technology clubbed with tradition has helped the artisans to minimize their time in production and maximizes their earning. Quest to improve their economic standard and of the state as a whole led the artisans of Arunachal to find a make shift livelihood activity in the form of handicraft which ultimately resulted product diversification, design advancement, technology advancement etc. The products ranges starts from traditional basketries, partitions, containers, modern utilities like pen stand, file holders, ash trays, fruit basket or trays, decorates like wall hanging dolls or toys, furniture like chairs, rocking chairs, easy chairs, centre tables, sofa sets, murhas, dining sets and many more. All these products are the extraordinary mix of tradition and contemporary technology. It is worth to mention here that these products are the transformed version of the traditional skill came into existence in the form of diversified handicrafts products. Once the artisans felt the real value their craftsman-ship, the diversification of products emerged and the crafts of Arunachal got a new shape and value and exposed to the outer marktes.

Contemporary craft items like utilities and decorates shaped with the help of advanced technology has brought higher market revenue to the artisans. Modernized production technoques kept aside various lacunaa like of awareness on modern technology, advaned marketing means, refined production and rather made the artisans to realize their own potential and increased their caliber for strangthening the production base through group activity and community enterprise. The modern form of art of handicrafts of Arunachal is still has along way

to go, however, the achievement of the artisans in transforming the rural traditional artistic into a modern marketable utilities, etc. is commendable.

It is always in the centre that the sustainability of any sector is solely lying in the group activity. Once the community enterprise is ensured and the user groups are made aware of the importance of group activity, the sustainability is not so far. There available economic resources and depositing them with their bank accounts, sharing these funds when necessary extending micro credit facilities to the fellow artisans in terms of purchase of raw material and produce marketable handicrafts products collectively and market them as community enterprise sharing like design dissemination and exchange of skill among the fellow artisans etc. those are the major fools envisaged under BABA SAHEB AMBEDKAR HASTASHILPVIKASYOJANA(AHVVY) towards self sustainability.

Tradition always reflects the rich heritage, is an unique blend of culture and art. Here in Arunachal also the traditional form of art throws light on the life style of the artisans, standard of living and the culture they adopted. The master craftsmanship of the artisans brings our the enchanting traditional ability of rural artisans. In the modern version of handicrafts these traditional way of designing goes hand in hand with the improved technology. Traditionally, they use various indigenous tools and equipments like dao, saw, culters of various sizes, small hand knives etc. to make products which could cater their local needs. Rice containers of various sizes, basketries, traditional petitioners, caps, door curtains and covers for traditional dagger

are some of the traditional handicrafts items which are still in existence.

The technology provided by the office of the development commissioner (handicrafts) Ministry of textiles, Govt. of India, New Delhi under UNDP and AHVY are of immense help to the artisans to get rid of the routine drudgery and overcome production obstacles. As a result new production base is strengthened new marketing techniques increased and finally the artisans of Arunachal found a sustainable source of income through the handicrafts which once not at all their livelihood activity.

The technology keeping the tradition alive has helped drastically to upgrade the socio-economic condition of the handicrafts artisans and thus paving a way for gainful self employment through community enterprise. Introduction of technology in the field of handicrafts is really a boon to the artisans which brings a term around development in the lifestyle and economic condition of the handicrafts, artisans. The Nani Sala Foundation, being one of the implementing agencies implementing the AHVY project in the selected clusters of Zero and Hong of Arunachal

Pradesh has identified more than 150 direct beneficiaries and has mobilized them into Self Help Groups. These artisans are up gradation design and technology advancement and marketing through participatory marketing programs under AHVY. Further, their production base has been strengthened through the installation of Common Facility Centre, an in house production unit with all modern advance technology.

Now the base of the artisans of these clusters is being stabilized, quality of the product being improved day by day, the hidden exquisites of Arunachal is being exposed community enterprise is going on successfully and the artisans clusters are marching towards self sustainability which are the signs of the success of Baba Saheb Ambedkar Hastashilpa Vikas Yojana. They on behalf of the artisans of the D.D. (H) for the effort they put in towards the better interest of the artisans community and the handicrafts industry.❖

N.B. Documents collected from Handicraft Department, Govt. of Arunachal Pradesh

LIFE AND WORKS OF DR. MUKUNDA MADHAVA SHARMA

Dipamani Goswami
Guest Prof., Deptt. of Sanskrit

Introduction :-

Dr. Mukunda Madhava Sharma was an eminent Sanskrit scholar of India who has immensely contributed to Sanskrit literature. He is one of the great orient scholars. He has a good number of books, treatise, research works to his credit. A teacher, a scholar, a critic, an academicians Dr. Sharma proved himself a man of extraordinary talent and erudition.

Aim and objective :

The aim of our study is to have a glimpse of the life of Dr. Mukunda Madhava Sharma as well as of his literary works.

Methodology :

The paper is analytical and descriptive in nature. it deals with books on Dr. Mukunda Madhava Sharma that can be treated as secondary source.

His life and Career :

Dr. Mukunda Madhava Sharma was born in Dibrugarh on the 1st March 1934. Having passed his Matriculation in 1948 from Jorhat Govt. Boy's High school with distinction in Sanskrit and Assamese, he completed his I.A. and B.A. with Honours in Sanskrit in the year 1950 and 1952 respectively. He successfully completed his Post graduation in Sanskrit from Calcutta University in 1954 in the same year he completed Kavya

atirtha from Vangiya Sanskrit Parisad. Dr. Sharma obtained his Ph.D degree from Calcutta University in 1963. He also obtained D.Litt degree from the same University in 1970.

Dr. Mukunda Madhava Sharma started his teaching career as a lecturer in Sanskrit in Nalbari College in 1955. He stayed there until 1957 before joining J.B.College, Jorhat. He joined Gauhati University in the same year as the founder teacher for the post graduate department of Sanskrit. He was promoted to the post of reader and professor in 1964 and 1972 respectively. He also acted as the Dean of the Faculty of Arts and later on acting Vice Chancellor of Gauhati University. He became the Vice Chancellor of Dibrugarh University in 1992. Dr. Mukunda Madhava Sharma became the guest Professor of Tezpur University and the founder occupant of the Vivekananda chair for vedic studies in the Department of Religious studies, University of Kenya, Nairobi.

His words :

Dr. Mukunda Madhava Sharma was a prolific writer, renowned critic and eminent scholar of international repute. He authored a good number of books and published numerous research papers. His literary articles are written in different languages viz. Sanskrit, English,

Assamese, Bengali and Hindi.

Professor Ashok Kr. Goswami classifies the books written by Dr. Mukunda Madhava Sharma into four categories - (a) Stories Retold (b) Translations (c) Original books and (d) Text books (Scholar Critic Mukunda Madhava Sharma P.42). *Rajtaranginir galpa*, *Hitopadesa* and *Mainar Sadhu* fall under the first category i.e. stories Retold. The materials of these books are taken mostly from Sanskrit sources.

Dr. Sharma contributed to Assamese literature through his translations. His book *"Bhavabhuti aru sanskrit sahityat teor thai"* published in 1962 is a translation of Anundoram Barooah's Bhavabhuti and his place in Sanskrit literature. His next translation work is 'Karpuramanjari' which has been translated from Prakrit language. He also translated Bhasa's '*Svapnavasavadatta*' into Assamese from its original Sanskrit version. His other translation works are '*Sankaradeva*', a monograph by Prof. Maheswar Neog, '*Prahlad Maharajar Divya upadesh*' (translated from English), '*Bhagavadgita yathayatha*', a translation of Prabhupada's Bhagavadgita.

Apart from the stories taken from the Sanskrit sources and translation works, Dr. Mukunda Madhava Sharma has a good number of original books to his credit with a view to teaching Assamese to non-native speakers he wrote 'Assamese for All' (An Assamese self-taught), Published by Asom Sahitya Sabha in 1963. This book has been translated into Hindi, Khasi and Garo language. Dr. Sharma co-authored the biography of Dr. Maheswar Neog, the great literature of Assam. The book entitled Dr. Maheswar Neog : A profile and Bibliography was

published by lawyer's book stall in 1974. His another biographical work Anundoram Barooah, written in English was published by Anundoram Barooah Institute of Language, Art and Culture, Guwahati, in 1992. While teaching in two universities in Indonesia from 1983 to 1985 Prof. Sharma learned Indonesian Language (Bahasa Indonesia) that resulted in the writing of his remarkable work, *"Unsur Unsur Bahasa Sanskreta Dalam Bhakasa Indonesia"*, Published by Vyasa Samgraha, Denpasar, Bali, Indonesia in 1985. Dr. Sharma noticed that numerous words of Sanskrit origin are found in Indonesian language.

Dr. Sharma is a literary critic par excellence. His 'The Dhvani Theory in Sanskrit poetics' is based on the concept of Dhvani of Sanskrit poetics. The book was published by Chowkhamba Sanskrit Series office, Varanasi in 1968. The book is divided into five chapters dealing with the Dhvani theory of poetry. Prof. Ashok Kr. Goswami writes- "This book is embellished with two Forewords from two eminent Sanskritists of India, one by Late Prof. Dr. Satkari Mookerjee and the other by Late Prof.

Dr. Gaurinath Sastri. Prof. Sastri opines as follows. It is, therefore, quite in the fitness of things that the present author has set himself to the task of unfolding the concept of dhvani as recorded in Alamkara literature from the time of Anandavardhana. It is very much gratifying that he has been able to present the view of the Alamkarikas with as much precision as possible". (Scholar Critic Mukunda Madhava Sharma, p.47). Prof. A.N. Pandey, Kashi Vidyapith comments - Prof. Mukunda Madhava Sharma's work entitled The Dhvani Theory in Sanskrit poetics is a

monumental achievement in the field of aesthetic criticism... This prestigious volume forms a rich contribution to the study of the Dhvani Theory in Sanskrit poetics. (Scholar Critic Mukunda Madhava Sharma, p. 43)

Another remarkable work by Dr. Munkunda Madhava Sharma belonging to the area of literary criticism is *Upama Kalidasasya*, published in 1972 and 1991. The book contains ten scholarly articles dealing with Sanskrit literature. *Alamkara Satra* and *Indian Astheticism*. His another critical work written in Assamese is "*Dhvani aru Rasatattva*" which was published by Assam Sahitya Sabha in 1977 and Bani Prakash Pvt. Ltd. Guwahati in 1991. His *Vyanjana Prapancasamiksa* written in Sanskrit belongs to the area of Aesthetics. The book is a critique on Comparative Symbolism, published by Chowkhamba Orientalia, Varanasi in 1979. The book is a product of great ingenuity and is concerned with suggestions and symbolism. Another book by Dr. Sharma, mainly concerned with the Indian theory of literary criticism is *Sahityatattva aru Samalocana*, the book, published in 1997 contains 22 essays in Assamese that deal with the scope and varieties of literary criticism.

Epigraphy is another area of Dr. Sharma's study. His *Inscriptions of Ancient Assam* is a book of epigraphic study. The book makes a study of 28 inscriptions of ancient Assam that covers a period from the fifth century to the end of the 12th century. Dr. Mukunda Madhava Sharma wrote 10 text books both in Assamese and Sanskrit. His Assamese text books are *Vyakarana-Manjari* (Dutta Barua and Co., Guwahati, 1972), *Sanskrit Vyakarana Aru*

Rachana (Bani Prakash, Guwahati, 1972), *Asamiya Rachana Manjari* (Dutta Barua and Co., Guwahati, 1973). *Samskrta-Vani-Prakash* (Bani Prakash, Guwahati, 1972), *Samskrta-Path-Samgrahah* (for Class IX & X) (Bani Prakash, Guwahati, 1974), *Manjula-Bharati* (Bani Prakash, Guwahati, 1974), *Samskrita-Path - Cayanam* (Baruah Agency, Guwahati, 1976), *Samskrta-Path-Samgrahah* (for class VIII) (Assam State Text Book Co., Guwahati, 1993) are his Sanskrit text books.

In addition to his books, Dr. Mukunda Madhava Sharma published a good number of Research Papers, Articles and Reviews in different National and International Journals.

Conclusion:

To sum up, Dr. Mukunda Madhava Sharma is one of the greatest literary figures of international reputation. A man of extra-ordinary talent, Dr. Sharma well understood the grandeur, and cultural affluence of Sanskrit language. He says-"For us the supreme importance of the study of Sanskrit lies in the fact that it must help us to preserve the spiritual value of our civilization and strive after a higher morality based on the ideals of ancient Indian culture". ❖

Bibliography

1. Goswami, Ashok Kr. Ed., "*Mukunda Madhava Sharma Manuhjan: Bhinnajanar Anubhav*", Guwahati, NA, 2006
2. Mahanta, Dr. P., Ed., "*Scholar Critic Mukunda Madhava Sharma*", North Guwahati: Anundoram Barooah Institute of Language, Art & Culture, 2001.
3. Sharma, Dr. Mukunda Madhava, "*Upama Kalidasasya*", Guwahati Bani Prakash Pvt. Ltd., 1991.

আধুনিকতা নে আন কিবা

কৰিস্মা ৰয়

চতুৰ্থ শাৰ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বৰ্তমান যুৱপ্ৰজন্ম তথা নতুন চামৰ হাড়ে-হিমজুৰে পীড়া কৰা এটা শব্দ আধুনিকতা। আমি সকলোৰে যেন বাধ্য আধুনিকতাক আঁকোৱালি ল'বৰ বাবে, নহ'লে যেন পিছ পৰি ৰ'ম কৰবাত। আমি আচলতে ক'ত আধুনিকতাৰ প্ৰয়োগ কৰিছোঁ বাহ্যিকতাত নে আভ্যন্তৰীণ দিশত? আধুনিকতা আমাক লাগিব। আমি পুৰণিকলীয়া কিছুমান নীতি-নিয়মক বাদ দি আধুনিকতাক আকোৱালি লোৱা উচিত বা গ্ৰহণ কৰা উচিত। সেইবুলি আমি পুৰণি সকলো নীতি-নিয়ম, সাজ-পোছাক, খোৱা-খাদ্যক একেবাৰে এৰি দিব নোৱাৰো বা এৰি দিয়া উচিত নহয়। যি আধুনিকতাই আমাক নতুনৰ প্ৰতি আকৃষ্ট কৰাৰ লগতে পুৰণিৰ প্ৰতিও দায়বদ্ধতা বজাই ৰখাত সহায় কৰে সেয়াই সঁচা অৰ্থত আধুনিকতা।

আজি-কালি স্কুল-কলেজ সকলোতে আধুনিকতাৰ স্পৰ্শ। আধুনিকতাৰ কৰলত পৰি বহু সময়ত বহু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ভগৱান স্বৰূপ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰীৰ লগত বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ বা যুক্তি-তৰ্ক কৰিবলৈও কুণ্ঠাবোধ নকৰে।

কোনোবা ল'ৰা-ছোৱালীয়ে যদি কিবা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানলৈ চুটি কাপোৰ, জিন্স, টপ পিন্ধি নগৈ অসমীয়া সাজ-পাৰ চাদৰ-মেখেলা পিন্ধি যায় আমি সেইজন/জনীক উপলুঙা কৰো। মডাৰ্ণ হ'ব নোৱাৰোঁ বুলি ঠাট্টা কৰোঁ। দিনটোৰ বেছিভাগ সময় মোবাইল ফোনত ব্যস্ত থাকি পৰিয়াল, জ্যেষ্ঠজন, মা দেউতা, শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীক মাত এষাৰ দিব সময় নোপোৱাটোক আমি আধুনিকতা বুলি সাৱটি ধৰিছো। আগতে নানা বস্তু দেখুৱাই মাকে

হাতত এচাৰি লৈ ধমক দি ল'ৰা-ছোৱালীক ভাত খুৱাইছিল, দিনৰ দিনটো ৰ'দে-বতাহে সমনীয়াৰ লগত খেলা-ধূলা কৰি ল'ৰা-ছোৱালী ডাঙৰ হৈছিল আৰু এতিয়া মোবাইল, টিভিত কাৰ্টুন দেখুৱাই ল'ৰা-ছোৱালীক ভাত খুৱাব লাগে। সমনীয়াৰ লগত ৰ'দে-বতাহে খেলাৰ পৰিৱৰ্তে মোবাইলত নানা ভিডিও গেম খেলে। ফ্ৰী ফায়াৰ, পাব-জী আদি নানা গেম খেলি বহু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে আত্মহত্যা কৰাৰ উদাহৰণো বৰ্তমান সমাজত আছে।

আধুনিকতাৰ নামত যেন প্ৰতিযোগিতাহে চলিছে সমাজত ঘৰৰ ওচৰৰ মানুহ ঘৰে যদি কিবা বস্তু লৈছে আমি তাতকৈ বেছি দামী ল'বলৈ চেষ্টা কৰোঁ এইফালে ঘৰৰ অৱস্থা, আয়-ব্যয় যিয়ে নহওঁক সমাজত কেৱল ষ্টেটাচ মিলিব লাগে। স্কুল কলেজলৈ গৈ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে কি শিকিছে তাতকৈ বেছি (৮০% - ৯০%) নম্বৰ আনিব পাৰিছেনে নাই তাতহে অভিবৰকৰো গুৰুত্ব বেছি। আমি ফাদাৰ্ছ দে, মাদাৰ্ছ দে পাতো কেৱল ৱাটচাপৰ ষ্টেটাচতহে; বাস্তৱত

অধিক সংখ্যক মানুহৰ মাক-দেউতাক ফুটপাথত পৰি আছে নাইবা কোনো বৃদ্ধাশ্রমত আছে। যদিও আমাৰ মাতৃভাষা অসমীয়া আমি বহু ক্ষেত্ৰত অসমীয়া ক'বলৈ টান পাওঁ; ক'লেও অসমীয়াৰ মাজে মাজে কিছুমান ইংৰাজী শব্দ বাট, চো, নো, হুৱাই ইত্যাদি শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিওঁ।

প্ৰেমৰ দৰে এক পৱিত্ৰ সম্পৰ্কও এতিয়া আমাৰ বাবে বজৰুৰা মূল্যহীন। প্ৰেম মানে দুটা আত্মাৰ মিলন মনৰ মিলন কিন্তু এয়া আধুনিকতাই গ্ৰাস কৰা সমাজখনত মূল্যহীন। বৰ্তমান যুগত প্ৰেম মানে মিলন য'ত মনতকৈ বেছি শৰীৰে প্ৰাধান্য লাভ কৰে আধুনিক সমাজৰ প্ৰেমত, যাৰ বাবে কেতিয়াবা যদি ডাচবিনত কেতিয়াবা আকৌ ৰাস্তাত অবাঞ্ছিত নিষ্পাপ শিশু পৰি থাকে। পঢ়া-শুনা কৰি যদি কোনো ল'ৰাই খেতি কৰিছে বা কুকুৰা-ছাগলী-গৰু পুহি ইনকামত হাত দিছে তেতিয়াও সি সকলোৰে হাঁহিয়াতৰ পাত্ৰ। ইমান পঢ়ি-শুনি খেতিয়ক হে হ'ল (আমাৰ মনোভাৱ)। পঢ়া-শুনা কৰি চাকৰি কৰিবই লাগিব তথাপি খেতি নকৰে, এইফালে ঘৰত যিমনেই খেতি-মাটি নাথাকক কিয়। চাকৰি নাপালে ঘৰৰ টকাৰে ফুটনি মাৰি খাব কিন্তু খেতি বা আন ব্যৱসায় নকৰে (সকলোৰে নহয় বাৰু কিছুমানেহে)। ছোৱালী মানে ইমান পঢ়াই শুনাই একো লাভ নাই সোনকালে বিয়া দিব লাগে, কিয়? ছোৱালীবোৰৰ একো ইচ্ছা সপোন নাথাকে নেকি? আধুনিকতাই স্পৰ্শ কৰা আজিৰ এই সমাজখনতো ছোৱালী জন্ম পালেই নাক কোচাই দিয়া এচাম মানুহ এতিয়াও আছে। এইফালে লেকচাৰ মাৰে ল'ৰা-ছোৱালী সমান। ল'ৰা এজনৰ লগত কথা পাতিলেই, ক'বলৈ গ'লেই সন্দেহ কিবা বেলেগ সম্পৰ্ক আছে নেকি?

সেইফালে সেইজন ককায়েক, ভায়েক বা বন্ধুই নহওক কিয়। এয়াই আধুনিকতাৰ পৰিচয়। ইয়াকো আমি আধুনিকতা বুলিয়েই ভাবি আহিছো।

আধুনিকতা আমাক লাগিবই। আমি নিজকে আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিবলৈ গৈ যিদৰে বাহ্যিক ভাৱে সলনি হ'ব খোজে ঠিক তেনেদৰে আভ্যন্তৰীণ ভাৱেও বেয়া চিন্তা-ধাৰাবোৰক সলনি কৰা উচিত, তেতিয়াহে প্ৰকৃত আধুনিকতা প্ৰকাশ পাব। আধুনিকতাই উপহাৰ দিয়া সাজ-পাৰ, খোৱা খাদ্য, নীতি-নিয়ম সকলোৰেই আমাক লাগিব কিন্তু আমি নতুনৰ মাজত নিজকে ডুবাই ৰাখি পুৰণিৰ ফালে পিঠি দিব নোৱাৰো। পুৰণিৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা, নতুনক জনাৰ হেঁপাহ এই সকলোবোৰ গুণ আমাৰ সকলোৰে থাকিব লাগিব কাৰণ আমি নতুনচামে হ'লো সমাজ তথা দেশৰ ভৱিষ্যৎ আৰু আশা ভৰসাৰ থল। আমাক অনুকৰণ কৰিয়েই ভৱিষ্যৎ প্ৰজন্মই আমাৰ সকলো গুণ আয়ত্ব কৰিব সেইবাবে আমি ভাল কাম, ভাল চিন্তা আৰু ভাল আচৰণ কৰা উচিত। এন্ধাৰ অবিহনে যিদৰে পোহৰ মূল্যহীন ঠিক তেনেদৰে পুৰণি অবিহনে নতুন মূল্যহীন। আধুনিকতা কেৱল আমাৰ সাজ-পাৰ, চলন-ফুৰণ, খোৱা-খাদ্যৰ যোগেদিয়ে নহয় কামতো ইয়াৰ প্ৰভাৱ পৰিব লাগিব আমি কামেৰে আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিব পাৰিব লাগিব। পুৰণি অলাগতিয়াল নিয়মক বাদ দি লাগতিয়াল নিয়মক গ্ৰহণ কৰি নতুন কথা শিকি বুজি আধুনিকতাৰ এই পথাৰখনত খোজ দিব লাগিব তেতিয়াহে এখন সুস্থ, শৃংখল তথা সুন্দৰ সমাজ আমি নতুন প্ৰজন্মক উপহাৰ দিব পাৰিম। আধুনিকতা বেয়া নহয় কিন্তু আমি আধুনিকতাক কেনেদৰে গ্ৰহণ কৰোঁ সেয়া নিৰ্ভৰ কৰিব একমাত্ৰ আমাৰ নিজৰ ওপৰত।❖

ড্ৰাগ্চ্ : এক মাৰাত্মক নিচাকৰ দ্ৰব্য

চয়নিকা চৌধুৰী

প্ৰথম যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

পৃথিৱীত জন্ম ল'লেই যে এদিন মৰিব লাগিব সেই কথা সকলোৰে জানে। কিন্তু কিছুমান ভুলৰ বাবে বহুলোকে অকাল মৃত্যুবৰণ কৰে। এই অকাল মৃত্যুৰ প্ৰধান কাৰণ হ'ল ড্ৰাগ্চ্ সেৱন। এই ড্ৰাগ্চ্ প্ৰচলন সমগ্ৰ পৃথিৱীত এটা ভয়াৱহ সমস্যা হৈ পৰিছে। দেশৰ চুকে-কোণে ড্ৰাগ্চ্ ব্যৱহাৰ যুৱক-যুৱতীসকলৰ মাজত এক বিৰাট ৰূপ ধাৰণ কৰিছে। এই নিচাযুক্ত ঔষধৰ ব্যৱহাৰে বহুতৰ জীৱনক ধ্বংসৰ পথলৈ নিব ধৰিছে।

মানুহে ড্ৰাগ্চ্ কিয় ব্যৱহাৰ কৰে? মানুহে ড্ৰাগ্চ্ ব্যৱহাৰ কৰাৰ বহুতো কাৰণ আছে। বহুলোক জীৱন-সংগ্ৰামত সফল হ'ব নোৱাৰি হতাশ হৈ ড্ৰাগ্চ্ সেৱন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। বহু যুৱক-যুৱতীয়ে পৰিয়ালৰ মাজত থকা অমিল দেখিও ড্ৰাগ্চ্ সেৱন কৰিবলৈ ধৰে। আনহাতে কেতিয়াবা দুষ্ট বন্ধুৰ প্ৰভাৱত পৰিও ল'ৰা-ছোৱালীয়ে এনে বহু অভ্যাস আয়ত্ত্ব কৰে। প্ৰকৃততে মানুহে ড্ৰাগ্চ্ ব্যৱহাৰ কৰে কেৱল আনন্দ লাভ কৰিবলৈ। মনৰ দুখ-বেজাৰ পাহৰিবলৈ। সময় যোৱাৰ লগে লগে এনে ঔষধ নাপালে মানুহজন অস্থিৰ হৈ পৰে। তেতিয়া তেওঁ ভয়াবহ শাৰীৰিক আৰু মানসিক কষ্ট পায়। ড্ৰাগ্চ্ সেৱন কৰা মানুহৰ স্নায়বিক আৰু মানসিক বিকাৰৰ ঘটনা ঘটে। এনেলোকে ঔষধ কিনিবৰ বাবে চুৰি-ডকাইতি আদি বিভিন্ন সামাজিক অপৰাধ কৰে আৰু অৱশেষত নিজকে আৰু নিজৰ পৰিয়ালটোক মৃত্যুৰ পথলৈ ঠেলি দিয়ে। এনেদৰে মানুহজনৰ দেহত হৃদৰোগ, জণ্ডিচ, এইডছ আদি ৰোগ দেখা দিয়ে।

ড্ৰাগ্চ্ প্ৰচলন বন্ধ কৰিব পাৰি। ই অসম্ভৱ নহয়। ইয়াৰ বাবে সংযমৰ প্ৰয়োজন। যুৱক-যুৱতীসকলে ড্ৰাগ্চ্ৰ অপকাৰিতা সম্পৰ্কে বুজিবলৈ নিজেও এইবোৰ ব্যৱহাৰ কৰিব নালাগিব।

অভিভাৱক সকলেও নিজৰ সন্তান যাতে ড্ৰাগ্চ্ৰ কৰলত

নপৰে তাৰ প্ৰতি দৃষ্টি দিব লাগিব। অভিভাৱকসকলে নিমিত্তভাৱে নিজৰ সন্তানৰ লগত বহি তেওঁলোকৰ অনুভূতি বুজিব লাগিব। সন্তানৰ কাম-কাজৰ লগতে সিহঁতে বন্ধু-বান্ধৱৰ লগত জড়িত হৈ পৰা উচিত আৰু সন্তানক ড্ৰাগ্চ্ বা ৰাগিয়াল বস্তুৰ অপকাৰিতা সম্পৰ্কে বুজোৱা উচিত।

আমি সকলো মিলিজুলি সমাজ আৰু পাৰিবাৰিক জীৱনৰ

পৰা ড্ৰাগ্চ্ সেৱনৰ এই বেয়া দোষটো নাইকীয়া কৰিব লাগিব। কোনোলোকে ড্ৰাগ্চ্ সেৱন কৰা দেখিলে তেওঁক বুজাই বঢ়াই এই অভ্যাসৰ পৰা মুক্ত কৰিব লাগিব। এনেকুৱা কৰিলে নিশ্চয় আমাৰ সমাজৰ পৰা এই বদ অভ্যাস আঁতৰিব।❖

শিক্ষানুষ্ঠানত ছাত্র-ছাত্রীৰ আচাৰ-আচৰণ

কৰিস্মা ৰয়

তৃতীয় বাৰ্ষিক, অসমীয়া বিভাগ

শিক্ষা হ'ল অতীত সময়ৰ সংস্কৃতিৰ বাহক, বৰ্তমান সময়ৰ সভ্যতাৰ ৰক্ষক আৰু ভৱিষ্যত প্ৰজাতিৰ জনক। সমাজৰ পৰিৱৰ্তন সাধনৰ ক্ষেত্ৰত শিক্ষাই বিশেষ ভূমিকা পালন কৰি আহিছে। শিক্ষাই জাতিৰ পৰম্পৰা সংৰক্ষণ কৰি নতুন প্ৰজন্মক উপযুক্তৰূপে গঢ়ি তোলে। মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল, "Education is all round development of body mind and soul" শিক্ষা গোটেই জীৱন ব্যাপি চলা এটা অন্তৰীণ প্ৰক্ৰিয়া।

শিক্ষানুষ্ঠান হ'ল ছাত্র-ছাত্রী তথা শিক্ষক শিক্ষয়িত্ৰীৰ এক সমন্বয়ৰ স্থল। ছাত্র-ছাত্রী স্কুল-কলেজত শিক্ষকৰ প্ৰতি কেনে আচৰণ কৰে বা কেনে আচৰণ কৰা উচিত সেয়া মনকৰিবলগীয়া বিষয়। কাৰণ এই সময়খিনিতে ছাত্র-ছাত্রীৰ ব্যক্তিত্ব ধৰিব পাৰি। সজ আচৰণ বা সুব্যৱহাৰে এগৰাকী ব্যক্তিৰ পৰিচায়ক তথা তেওঁৰ ব্যক্তিত্ব ফুটি উঠাত যথেষ্ট সহায় কৰে। মানৱ জীৱনৰ আন গুণসমূহৰ দৰে ব্যৱহাৰ এনে এক মহৎ গুণ যাৰ বহিঃপ্ৰকাশ সকলো লোকৰে প্ৰতিটো পদক্ষেপতে পোৱা যায়। ভদ্ৰ ব্যৱহাৰ আৰু সুন্দৰ কথা-বাৰ্তা কোৱা লোক এগৰাকী সদায় সকলোৰে প্ৰিয়পাত্ৰ হোৱাৰ উপৰি সমাজৰ সকলো ব্যক্তিৰ সৈতে সুসম্পৰ্ক এটা বজাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হয়।

কিন্তু আজিৰ এই যান্ত্ৰিকতাৰে ভৰা আধুনিক সময়ছোৱাত ছাত্র-ছাত্রীক ঘৰুৱা কাম-কাজেই হওক বা সামাজিক অনুষ্ঠান আদিৰ প্ৰতি অনীহা প্ৰকাশ কৰা দেখা যায়। শিক্ষানুষ্ঠানত প্ৰায় সকলো ছাত্র-ছাত্রীয়ে মোবাইল ফোনত ব্যস্ত থাকে ওচৰত থকা জ্যেষ্ঠ জন বা শিক্ষকজনক মাত এষাৰ দিবলৈ আহৰি নাপায়। আগতে গুৰু শিষ্যৰ যি সম্পৰ্ক সেয়া লেখতল'বলগীয়া। কিন্তু বৰ্তমান সময়ত ছাত্র-ছাত্রীয়ে ইয়াৰ বিপৰীত আচৰণ কৰা পৰিলক্ষিত হয়। ছাত্র-ছাত্রীয়ে হ'ল শিক্ষানুষ্ঠানৰ মূল ভেটি তেওঁলোকৰ ওপৰতে আমাৰ শৈক্ষিক, ৰাজনৈতিক তথা সামাজিক সকলো দিশ নিৰ্ভৰ কৰে। ডাঙৰৰ প্ৰতি সন্মান সৰুৰ প্ৰতি মৰম তেওঁলোকৰ এই আচৰণসমূহ শিক্ষানুষ্ঠানতে প্ৰকাশ পায় কাৰণ তেওঁলোকে দিনটোৰ অধিক সময় স্কুল-কলেজত পাৰ কৰে। শ্ৰেণীত শিক্ষকজনে শিকোৱা প্ৰতিটো কথা গুৰুত্ব সহকাৰে জানিবলৈ চেষ্টা কৰাটো ছাত্র বা ছাত্রীজনৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে ইংগিত কৰে।

শ্ৰেণীত পাঠদান কৰাৰ সময়ত তেওঁলোকৰ আচৰণ লক্ষ্য কৰিয়েই শিক্ষকজনে সেই ছাত্র বা ছাত্রী গৰাকীৰ ভৱিষ্যত সম্পৰ্কে এক ধাৰণা কৰিব পাৰে। কিছুসংখ্যক ছাত্র-ছাত্রীয়ে নিজকে আধুনিকতাৰ পৰিচয় দিবলৈ গৈ নিজৰ মাতৃভাষা ক'বলৈ বেয়া পায় সম্বোধনৰ ক্ষেত্ৰতো বয়সস্থজনক, শিক্ষকক উদ্দেশ্যি কেনেধৰণৰ কথা বা সন্মান জনাব লাগে পাহৰি গৈছে। কিন্তু চাবলৈ গ'লে এই ছাত্র-ছাত্রীসকলে এটা জাতি তথা এখন সমাজ আৰু দেশৰ ভৱিষ্যতৰ ধৰণী।

বৰ্তমান সময়ত আধুনিকতাৰ বাবেই হওক বা অন্য কিবা কাৰণতেই হওক শিক্ষানুষ্ঠান বা আন কোনো ঠাইত বয়সস্থ ব্যক্তি, গুৰুজন, পিতৃ-মাতৃক সন্মান জনোৱা সকলো শ্ৰেণীৰ লোকক সমব্যৱহাৰ কৰা, শ্ৰদ্ধাৰে ডাঙৰক সম্বোধন কৰা পৰম্পৰাও বহু পৰিৱৰ্তিত হোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিশেষকৈ আজিৰ ছাত্র-ছাত্রী অৰ্থাৎ নৱপ্ৰজন্মৰ কথা বাৰ্তা, চাল-চলন, আচৰণ, উচ্ছৃংখলতা আদি চকুত পৰিলে সঁচাকৈয়ে আঁচৰিত হ'বলগীয়া হয়। আজিৰ ছাত্র ভৱিষ্যতৰ নাগৰিক শিক্ষানুষ্ঠানসমূহতে তেওঁলোকে নিজৰ ভুলবোৰ আঁতৰাই শুদ্ধ হ'ব লাগে। তেওঁলোকৰ আচৰণে যাতে শিক্ষানুষ্ঠানখনত প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰে তাৰ বাবে সদায় সচেতন হোৱা উচিত। শিক্ষানুষ্ঠানৰ বিভিন্ন খেল-ধেমালি, আচাৰ-অনুষ্ঠান, সভা-সমিতি, চাফ-চিকুণ আদিৰ প্ৰতি ছাত্র-ছাত্রীসকল সদায় আগৰণুৱা হ'ব লাগে তেওঁলোকৰ বাবে যাতে শিক্ষকসকলে গোঁৱৰ কৰিব পাৰে। উঠি অহা চামে যাতে সকলো ভাল আচৰণ তেওঁলোকৰ পৰা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে সেইবাবে সদায় আত্ম সচেতন হৈ ভাল আচৰণ কৰিব লাগে। শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ প্ৰতি শিক্ষক সকলৰ সমানেই ছাত্র-ছাত্রীসকল দায়িত্বশীল। সেইবাবে তেওঁলোকৰ আচৰণত সদায় সৎ, মহান ভাৱ ফুটি উঠা উচিত। শিক্ষানুষ্ঠান কেৱল এখন শিক্ষানুষ্ঠানেই নহয় ই এটা মন্দিৰ সদৃশ আৰু শিক্ষক সকল ভগৱান। গতিকে মন্দিৰলৈ গৈ ভগৱানৰ প্ৰতি আমাৰ ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ আচৰণ কেনেকুৱা হোৱা উচিত সেয়া আমি সকলোৰে জনা উচিত।❖

ছাত্র-ছাত্রীৰ আচাৰ-আচৰণ আৰু ব্যৱহাৰ

প্ৰাণজিৎ দাস
পঞ্চম শাণ্মাসিক

মানুহ যেতিয়া আদিম অৱস্থাৰ আছিল, তেতিয়া তেওঁলোকৰ কেৱল আচাৰ আচৰণতেই নহয় স্বভাৱ চৰিত্ৰতো আছিল এটা আৱণ্যক ভাব, তেতিয়া নাছিল কোনো পৰিয়াল, নাছিল কোনো সমাজ। সেই সময়ত মানুহৰ শিষ্টাচাৰ সৌজন্যবোধ, শিক্ষা, সু-চাৰিত্ৰিক গঠন এইবোৰৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰা নাছিল। যেতিয়াৰ পৰা মানুহ সমাজবদ্ধ হ’ল, পৰিয়ালভুক্ত হ’ল, তেতিয়াহে মানুহে নিজৰ নৈতিক চৰিত্ৰ আচাৰ-আচৰণ শিষ্টাচাৰ সৌজন্যবোধ, শৃংখলবোধ, ভদ্ৰতাবোধ আদিৰ অনুভূতি হ’ল। এক সৌহাৰ্দ্যপূৰ্ণ বন্ধুত্ব সুলভ পৰিৱেশত বাস কৰিবলৈ হ’লে সকলোৰে আচাৰ-আচৰণ মাজিত আৰু সংযত হোৱা আৱশ্যক। সমাজবদ্ধ জীৱনত শিষ্টাচাৰ এটি অপৰিহাৰ্য চাৰিত্ৰিক সম্পদ তথা ব্যক্তিগত আৰু সামাজিক ঐশ্বৰ্য। সেয়েহে শৈশৱৰ শুভলগনৰ পৰাই শিশুৱে এক সুস্থ ব্যক্তিত্ব গঠন কৰিব পাৰে। শিশুৰ চৰিত্ৰ গঠনৰ প্ৰাথমিক পাঠ হিচাপে প্ৰথম ভূমিকা হ’ল নিজৰ ঘৰখনৰ, দৈনন্দিন কাৰ্য আৰু প্ৰতি ব্যক্তিৰ আচাৰ-আচৰণে শিশুক প্ৰভাৱিত কৰে।

মানুহৰ চৰিত্ৰ গঠনত দ্বিতীয় তথা অন্যতম ভূমিকা পালন কৰে শিক্ষানুষ্ঠানে। ব্যক্তিৰ আচাৰ-আচৰণ প্ৰকাশৰ দৰ্শন হ’ল শিক্ষানুষ্ঠান। কেঁচা উপকৰণেৰে যিদৰে উৎকৃষ্ট পণ্য নিৰ্মাণ কৰে সুদক্ষ কাৰিকৰে ঠিক তেনেদৰে উৎকৃষ্ট মানৱ সম্পদ সৃষ্টি কৰে শিক্ষানুষ্ঠানে। মানৱৰ আচাৰ-আচৰণৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে পৰিয়াল কিম্বা সমাজ জীৱনৰ শান্তি, সুখ-সমৃদ্ধি, শিষ্টতা, ভদ্ৰতা, মাজিত আৰু নীতিনিষ্ঠ ব্যৱহাৰ ব্যক্তিৰ আৱশ্যকীয় উপাদান। আনফালে অসৎ, অভদ্ৰ, অশিষ্ট, অসামাজিক অথবা চৰিত্ৰহীন মানুহ হৈ পৰে পৰিয়াল আৰু সমাজৰ দুঃচিন্তাৰ কাৰণ, অন্তৰায় হয় সকলো প্ৰকাৰৰ উন্নতি আৰু অগ্ৰগতিৰ।

নম্ৰতা সজ ব্যৱহাৰৰ অনুপাত। শিষ্টাচাৰ বুলিলে আমি এগৰাকী ব্যক্তিৰ আচাৰ-ব্যৱহাৰ, সজ আচৰণ, নম্ৰতা আদিকে বুজোঁ। সজ আচৰণ বা সুব্যৱহাৰ এগৰাকী ব্যক্তিৰ পৰিচায়ক তথা তেওঁৰ ব্যক্তিত্ব ফুটি উঠাত যথেষ্ট সহায় কৰে। মানৱ জীৱনৰ আন গুণসমূহৰ দৰে ব্যৱহাৰ এনে মহৎ গুণ যাৰ বহিঃপ্ৰকাশ সকলো

লোকৰে প্ৰতিটো পদক্ষেপ দেখা পোৱা যায়; ভদ্ৰ ব্যৱহাৰ আৰু সুন্দৰকৈ কথা-বাৰ্তা কোৱা লোক এগৰাকী সদায় সকলোৰে প্ৰিয়পাত্ৰ হোৱাৰ উপৰি সমাজৰ সকলো ব্যক্তিৰ সৈতে সু-সম্পৰ্ক এটা বজাই ৰাখিবলৈ সক্ষম হয়।

সংস্কৃত “শ্ৰদ্ধাৱান্ লভতে জ্ঞানম্” বুলি এযাৰ কথা আছে। অৰ্থাৎ শ্ৰদ্ধা থাকিলেহে জ্ঞান লাভ কৰিব পাৰি। শিক্ষকসকলৰ প্ৰতিও ছাত্র-ছাত্রীসকল একান্ত ভক্তি পৰায়ণ হোৱা উচিত। শিক্ষকসকলে আমাক দৃষ্টিক্ষম কৰি পৃথিৱীখন চাবলৈ আৰু ইয়াত নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ শিকায়। সুভাষচন্দ্ৰ বসুৱে কৈছিল, “শিক্ষক, এডাল জ্বলি থকা মমবাতিৰ দৰে, যি নিজে গলি আনক পোহৰ দিয়ে।” শিক্ষকসকলে আমাক অজ্ঞাত আন্ধাৰৰ পৰা পোহৰৰ বাটলৈ লৈ যায়। সেইবাবে আমি শিক্ষকসকলৰ আদেশ নতশিৰে পালন কৰি শিক্ষা লাভত নিজকে নিয়োগ কৰা উচিত। ছাত্র-ছাত্রীৰ সফলতাই শিক্ষকসকলৰ জয়মালা। সেই কথা মনত ৰাখি ছাত্র সকলে শিক্ষকসকলক ভক্তি আৰু সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰা উচিত। বয়সস্থ ব্যক্তি, গুৰুজন, পিতৃমাতৃক সন্মান জনোৱা, সকলো শ্ৰেণীৰ লোকক সমব্যৱহাৰ কৰা, শ্ৰদ্ধাৰে ডাঙৰক সম্বোধন কৰা পৰম্পৰাও বহু পৰিৱৰ্তিত হোৱা দেখিবলৈ পোৱা যায়। বিশেষকৈ আজিৰ নৱপ্ৰজন্মৰ কথা-বাৰ্তা, চাল-চলন, আচৰণ, উশৃংখলতা আদি চকুত পৰিলে সঁচাকৈ আচৰিত হওঁ। ৰাস্তাই-ঘাটে গাড়ীয়ে-মটৰে বহু অভিজাত শ্ৰেণীৰ শিক্ষিত যুৱকে অশ্লীল শব্দ ব্যৱহাৰ কৰি কথা কোৱা, স্থান-কাল-পাত্ৰ সকলো পাহৰি মোবাইলত বেয়া শব্দ প্ৰয়োগেৰে চিঞৰি চিঞৰি কথা পতা দেখি দুখিত হোৱাৰ লগতে লাজো পাওঁ। ডাঙৰক সন্মান জনোৱাটো দুবৈৰ কথা আজিৰ সন্তানে নিজ পিতৃ-মাতৃ, শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী তথা জ্যেষ্ঠ জনকো অসন্মান কৰা দেখা যায়।

পুষ্প কেনেকৈ বিকশিত হৈ তাৰ সৌৰভেৰে মানুহৰ মন আলোড়িত কৰি সৌন্দৰ্য্যবোধৰ এক বিৰাট অনুভূতি যোগাই তোলে, ঠিক তেনেকৈ প্ৰতিগৰাকী ব্যক্তিৰ সজ চৰিত্ৰ গঠন কৰে শিক্ষানুষ্ঠানে। প্ৰতিগৰাকী ছাত্র-ছাত্রীয়ে নিজকে জ্ঞানী কৰিবলৈ হ’লে সজ আচৰণৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে। ❖

যৌতুক : উপহাৰ নে অপকাৰ

মধুস্মিতা কলিতা

ষষ্ঠ বান্ধাসিক, শিক্ষা বিভাগ

“যৌতুক” আজিৰ সমাজৰ এটা পৰিচিত শব্দ। সাধাৰণ অৰ্থত যৌতুক বুলিলে বিবাহৰ সময়ত দৰাক কইনাৰ অভিভাৱকে দিয়া অৰ্থ বা মূল্যবান সামগ্ৰীক বুজায়।

মধ্যবিত্ত পৰিয়ালৰ প্ৰতিজনী ছোৱালীৰ পিতৃৰ মনত হয়তো এটাই চিন্তাই খেদি থাকে। এদিন নিজৰ ছোৱালীজনীক আন এখন ঘৰলৈ উলিয়াই দিব লাগিব। প্ৰতিজন পিতৃয়ে নিজৰ ছোৱালীজনীৰ বিয়াৰ সময়ত বিভিন্ন বস্তু লগত দিব বিচাৰে। কিয় নিদিব? যিজনী ছোৱালীক ইমান বছৰে মৰমেৰে ডাঙৰ কৰিলে সেই ছোৱালীজনীয়ে যাতে ভৱিষ্যৎ জীৱনত কোনো সমস্যা নাপায়। কিন্তু তাৰ পিছতো যেতিয়া দৰাঘৰৰ পৰিয়ালে বিভিন্ন বস্তুৰ দাবী তোলে, সেই পিতৃ গৰাকীয়ে দিনতেই অন্ধকাৰ দেখা পায়।

ভাৰতীয় দণ্ডবিধি আইনত যৌতুক দিয়া আৰু লোৱা দুয়োটাই অপৰাধ বুলি অভিহিত কৰাৰ পিছতো এই প্ৰথা আজিও চলিয়েই আছে। যৌতুকৰ বাবেই কিমান জীৱন শেষ হৈ গৈছে যদিও সমাজত ই এতিয়াও মুক্তভাৱে চলি আছে। বৰঞ্চ ধনী শ্ৰেণীৰ মানুহৰ মাজত কোনে কিমান পৰিমাণৰ যৌতুক দিব পাৰে তাৰ অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা চলিছে। সচেতন সমাজ আৰু প্ৰশাসন এই বিষয়ত কঠোৰ নহ'লে আগলৈও ইয়াৰ ফলত অপৰাধ সংঘটিত হৈয়ে থাকিব।

প্ৰতিজন ছোৱালীৰ পিতৃলৈ এটাই অনুৰোধ - কথাবোৰ পৰিয়ালৰ লগতে নিজৰ ছোৱালীজনীৰ লগতো আলোচনা কৰক। যিটো পৰিয়ালৰ যৌতুকৰ বাবে আপোনাক হাৰাশাস্তি কৰিছে তেওঁলোকে পিছলৈ আপোনাৰ ছোৱালীকো যে অশান্তি নিদিব তাৰ কি নিশ্চয়তা আছে। ছোৱালীক উপযুক্তভাৱে শিক্ষা-দীক্ষা দি আৰ্থিকভাৱে স্বাৱলম্বী কৰি গঢ়ি তোলাৰ ওপৰতহে

অভিভাৱকসকলে গুৰুত্ব দিব লাগে। প্ৰত্যেক অভিভাৱকেই যদি ছোৱালীজনীক বিয়া দি এঘৰলৈ উলিয়াই পঠিওৱাৰ চিন্তা কৰাতকৈ ছোৱালীজনীক আৰ্থিকভাৱে স্বাৱলম্বী কৰি তোলাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে তেনেহ'লে ‘যৌতুক’ নামৰ এই প্ৰথাটো সমাজৰ পৰা নিঃচিহ্ন হ'ব।

প্ৰতিজন ল'ৰাৰ পৰিয়াললৈ এটাই প্ৰশ্ন - আপোনাৰ সন্তানটো ইমানেই

অসমৰ্থ নেকি যে কেইটামান বস্তুৰ বাবে এটা পৰিয়ালক মানসিক অত্যাচাৰ কৰিবলগীয়া হয়।

প্ৰতিজন ল'ৰালৈ এটাই কথা - বাহ্যিক বস্তুবোৰ বাদ দি এজনী ছোৱালীৰ মাজত জীৱনসংগী গৰাকী বিচাৰি ল'বলৈ চেষ্টা কৰিলেই জীৱনটো সুখৰ হ'ব।❖

ছাত্র-ছাত্রীৰ জ্ঞান বিকাশত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীৰ ভূমিকা

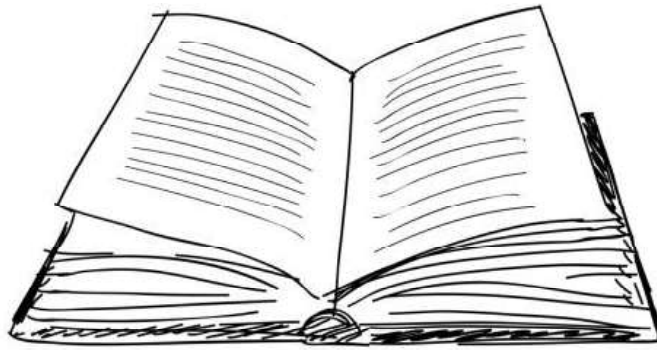
বনানী ৰয়
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে ছাত্র-ছাত্রীৰ বৌদ্ধিক উৎকর্ষ সাধন কৰাৰ লগতে জ্ঞানৰ পৰিধিও বঢ়ায়। এই আলোচনীখনক ছাত্র-ছাত্রীৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ এখন জীৱনযোৰা মঞ্চ বুলি ক’ব পৰা যায়। এই আলোচনীখনে নজনা কথাৰ ভঁৰালৰ দৰে ভূমিকা লৈ ছাত্র-ছাত্রীক সুস্বাদু সহিত্যৰ ৰস দিব যে পাৰে এই কথা বাস্তৱ সত্য। বিশ্বৰ প্ৰবাহ, সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতি, শিক্ষাৰ ৰাজনীতিৰ সম্যক জ্ঞান জনাত এখন আলোচনীয়ে সহায় কৰে। অকল শ্ৰেণী কোঠাৰ শিক্ষাই ছাত্র-ছাত্রীক কেতিয়াও পৰিপূৰ্ণতা প্ৰদান কৰিব নোৱাৰে, এই আলোচনীখনে ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱনত বৌদ্ধিক উৎকর্ষ সাধন কৰাই নহয় পৰিপূৰ্ণতাৰ ফালে লৈ যোৱাত সহায় কৰে।

উন্নত আৰু প্ৰগতিশীল চিন্তা-চৰ্চাৰে সাহিত্যিক জীৱন গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনে বৰঙণি যোগাব পাৰে বুলি নিঃসন্দেহে ক’ব পৰা যায়। ছাত্র-ছাত্রীৰ মনত সুপ্ত হৈ থকা প্ৰতিভা সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ জৰিয়তে বিকশিত

হৈ উঠে। ছাত্র-ছাত্রীসকলে গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি ৰচনা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীত প্ৰকাশ কৰি নিজৰ জ্ঞানৰ পৰিধি বঢ়োৱাত বিশেষ সুবিধা নিঃসন্দেহে গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব। এনে সুবিধাৰ জৰিয়তে আজি এচামলোকে লক্ষ প্ৰতিষ্ঠ সাহিত্যিক হ’ব পাৰিছে। সমাজত প্ৰতিষ্ঠিত অধিক সংখ্যক কবি-সাহিত্যিকে আলোচনীৰ জৰিয়তে সাহিত্যিক জীৱনৰ পাতনি মেলাৰ বহুতো দৃষ্টান্ত আছে। সমাজত বাস কৰা মানুহৰ জীৱন-ধাৰণাৰ কাৰ্যকলাপ, ৰাজনীতি, সভ্যতা-সংস্কৃতি তথা জন-জীৱনৰ মানচিত্ৰ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীত অঙ্কিত হয়।

গতিকে বিভিন্ন ৰসধৰ্মী আলোচনী সমূহে ছাত্র-ছাত্রীৰ জীৱনত বৌদ্ধিক উৎকর্ষ সাধনত বিশেষ বৰঙণি যোগোৱাৰ উপৰিও এই আলোচনীখনে ছাত্র-ছাত্রীসকলক সত্য-শিৱ-সুন্দৰৰ পথত খোজ কাঢ়িবলৈ প্ৰেৰণা যোগায়। সেয়েহে মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখন ছাত্র ছাত্র-ছাত্রী সকলৰ জ্ঞান বিকাশৰ অবিচ্ছেদ্য অঙ্গ। ❖

অতিথি লেখা

খাই-বৈ সন্তানটি কলেজলৈ বুলি ওলাই গৈছে, কিন্তু...

মৃণাল কলিতা

বিশিষ্ট সাহিত্যিক তথা

সাহিত্য অকাডেমী শিশু বঁটা প্ৰাপক

শ্ৰেণীকোঠাত ছাত্ৰৰ উপস্থিতি লৈ থাকোঁতে এটা ৰোল নম্বৰত বৈ গ'লোঁ। দেখিলো ল'ৰাজনে খুউব কম ক্লাছ কৰে। কিয় ক্লাছ নকৰে সোধোতে ল'ৰাজনে বেপৰোৱাভাৱে উত্তৰ দিলে— 'কৰোঁতো!' তাক ওচৰলৈ মাতি আনি এটেণ্ডেঞ্চ ৰেজিষ্টাৰ বহীখন দেখুৱালো; নিজেই এটেণ্ডেঞ্চৰ পাৰচেণ্টেজটো উলিয়াই ল'বলৈ দিলোঁ। হিচাপ কৰি দেখিলোঁ— ল'ৰাজনে মাত্ৰ ৩০% মান ক্লাছহে কৰিছে। এইবাৰ তাক কঢ়াকৈ প্ৰশ্ন কৰিলোঁ— 'কিয় ক্লাছ নকৰা?' সি নিৰুত্তৰ হৈ ৰ'ল। তাক সুধিলোঁ—

ঃ তুমি যে ক্লাছ নকৰা ঘৰৰ মানুহে জানেনে?

ঃ জানে। — ল'ৰাজনে উত্তৰটো দি বৰ সকাহ পোৱা যেন লাগিল।

ঃ একো নকয়?

ঃ নকয়।

ল'ৰাজনক ক'লোঁ যে মই তাৰ ঘৰত ফোন কৰিম। যদি ঘৰৰ মানুহে কয় যে সি ক্লাছ নকৰে বুলি জানে তেনেহ'লে মই তাক একো নকওঁ; ক্লাছ নকৰা বাবে মাক-বাপেকেই যদি একো নকয় মইনো কৈ কি হ'ব! ল'ৰাজনক ঘৰৰ ফোন নম্বৰ খুজিলোঁ। সি নকয়। কঠোৰভাৱে যেতিয়া ক'লোঁ সি ক'লে—

ঃ আজিৰপৰা নিয়মিত ক্লাছ কৰিম ছাৰ!

ঃ ক্লাছ কৰিবা বাৰু, কিন্তু মোক নম্বৰটো লাগে।

এসময়ত নম্বৰটো দিবলৈ ল'ৰাজন বাধ্য হ'ল। ঘৰলৈ ফোন কৰিলোঁ, ল'ৰাজনৰ মাকে ফোনটো ধৰিলে। মোৰ পৰিচয়টো দি তেখেতক সুধিলোঁ—

ঃ আপোনাৰ ল'ৰাই যে ক্লাছ নকৰে আপুনি জানেনে বাৰু? আচৰিত হৈ মাকে ক'লে—

ঃ নাজানো। সি ক্লাছ নকৰে নেকি?

মাকক মই ল'ৰাজনে যোৱা কেইমাহত কিমান ক্লাছ কৰিছে হিচাপটো ক'লোঁ। মাকে পৰম আন্তৰিকতাৰে কৈ গ'ল— 'বোপা, মই অকলশৰীয়া মানুহ। তাৰ বাপেক ঢুকাইছে। শাল বই মই তাক ডাঙৰ কৰিছোঁ। পাঁচ হাজাৰ টকাৰ ঘৰ ভাড়া কৰি গুৱাহাটীত ৰাখি তাক মই পঢ়ুৱাইছোঁ। বৰ কষ্টেৰে তালৈ টকা পঠিয়াও। আৰু সি কৰি আছে এইখন!' এসময়ত মাকজনী উচুপি উঠিল।

প্ৰিয় পাঠক! কাহিনীটোৰ সামৰণিটো অলপ পিছলৈ এৰি আপোনাক মই এইবাৰ আন এটা কাহিনী ক'ম—

কাহিনীটোৰ প্ৰথমখিনি একেই। ছোৱালী এজনীয়ে ক্লাছ নকৰে। যথাৰীতি তাইৰ ঘৰলৈ ফোন কৰিলো; বাইদেউৱেকে ফোন ধৰি ৰণচণ্ডী মূৰ্তি ধৰিলে—

ঃ আপুনি ক'লেই হ'বনে ভণ্ডিয়ে ক্লাছ নকৰে বুলি?

ঃ হয়, নকৰে।

ঃ তাই ভাত খাই সদায় ঘৰৰপৰা ওলাই যায়।

ঃ হয়। কিন্তু কলেজলৈ নাযায়।

ঃ আপুনি ক'লেই মই মানি ল'মনে?

ঃ নল'ব। কিন্তু আপুনি এবাৰ আহি এটেণ্ডেন্স ৰেজিষ্টাৰটো চাই যাওকহি।

ঃ অ— মই এতিয়াই গৈ আছোঁ। আমাৰ ঘৰ ওচৰতে।

অত্যন্ত ব্যথিত হ'লোঁ। ভাবিলো— কিহে পাইছিল মোক এইবোৰ কৰিবলৈ! এইবোৰ নকৰিলেওতো দৰ্মহাথিনি ঠিকেই পাই থাকিম! হতাশ মনেৰে বৈ থাকিলোঁ, কিন্তু বাইদেউৱেকজনী নাছিল। পিছদিনাও নাছিল। কোনোদিনেই নাছিল। ভনীয়েকজনীক লগ পালেই সোধো— তোমাৰ বাইদেউ নাছিল দেখোন? তাই মনে মনে থাকে। কিন্তু পৰিৱৰ্তন এটা দেখিলোঁ— ছোৱালীজনীয়ে ক্লাছ কৰিবলৈ লৈছে। হ'ব— মই গালি খালেও তাই ক্লাছ কৰিবলৈ লৈছেতো!

প্ৰিয় পাঠক! আৰু দুটা কাহিনী ক'ম। কাহিনীবোৰ একেধৰণেৰেই আৰম্ভ হয়— কাৰণ আৰম্ভণিটো মই কৰোঁ। সামৰণিবোৰ বেলেগ বেলেগ ধৰণেৰে হয়— কাৰণ সামৰণিবোৰ কৰে বেলেগ বেলেগ অভিভাৱকে।

তৃতীয় কাহিনীৰ মূল চৰিত্ৰটো এজনী ছোৱালী। বেমাৰ সেই একেটাই ক্লাছ নকৰে। এইজনী ছাত্ৰীয়েও আনবোৰ ছাত্ৰৰ দৰেই একেটা কথাই ক'লে— 'ক্লাছ কৰোঁতো।' ৰেকৰ্ড পাতি দেখুৱাই স্বাভাৱিকতে কৰা প্ৰশ্নটোকে কৰিলোঁ— 'ঘৰত জানেনে?' গতানুগতিক প্ৰশ্ন, গতানুগতিক উত্তৰ— 'জানে'। গতিকে কাহিনী গতানুগতিক পথেৰে আগবাঢ়িল— ঘৰৰ ফোন নম্বৰ ল'লোঁ, ফোন কৰিলোঁ। গলগলীয়া সবল কণ্ঠস্বৰ এটাই গৰ্জন কৰি উঠিল— 'আপুনি মোৰ ছোৱালীৰ বদনাম কৰিছে কিয়? তাইৰ স্বভাৱ চৰিত্ৰ ভাল। স্কুলত তাইক সকলো শিক্ষকেই বখানিছিল। এতিয়াও মই সদায় দেখি আছোঁ— ভাত-পানী খাই ধুনীয়াকৈ পিন্ধি-উৰি তাই কলেজলৈ যায়। ৰ'ব— মই ওচৰতে থাকোঁ, বাইক লৈ গৈ আছোঁ। আপুনি ক'লৈকো নাযাব।' কথা কোৱাৰ কোনো সুযোগ নিদি ফোনটো কাটি দিলে। আপুনি ক'লৈকো নাযাব! আস্— মই যেন ঘোৰ অপৰাধী এজন, ডাঙৰ অপৰাধ কৰি এতিয়া পলাই যাম! গভীৰ হতাশাৰে ভাবিলো— নাই, আৰু এইবোৰ কাম কৰি অযথা অশান্তি উদ্ভিগ্নতা নবঢ়াও— চাকৰিকে কৰিম।

কেইমিনিটমানৰ ভিতৰত বাইক লৈ ডেকা পিতৃ হাজিৰ। খঙেৰে কেইটামান বাক্য ক'লে— দুই-এক সহকৰ্মীয়ে

কৌতূহলেৰে ঘটনাটো চাই থাকিল। ইতিমধ্যে মোৰ কথা পতাৰ বা বুজোৱাৰ স্পৃহা শেষ হৈ গৈছিল। মানুহজনৰ প্ৰতি নহয়, নিজৰ প্ৰতি একধৰণৰ বিৰক্তিতে যেন মনটো ভৰি পৰিছিল। নীৰৱে মানুহজনৰ ফালে এটেণ্ডেন্স ৰেজিষ্টাৰটো আগবঢ়াই দিলোঁ। ৰেজিষ্টাৰটো চাই মানুহজনে এবাৰ জীয়েকৰ ফালে চালে। তাই তলমূৰ কৰিলে। মানুহজন এইবাৰ মোৰ ফালে চাই গহীনাই ক'লে— 'আপুনি ফোন কৰি কথাবোৰ মোক আগতে নজনাতে কিয়?' বিস্ময়াহত হৈ মানুহজনৰ ফালে অসহায়ভাৱে চাই ৰ'লোঁ। মানুহজনক ক'ব পাৰিলোহেঁতেন যে স্কুল আৰু কলেজৰ পৰিবেশৰ কিছু পাৰ্থক্য আছে। শ শ ল'ৰা-ছোৱালীৰ প্ৰতি গাইগুটীয়াকৈ চকু ৰখাটো যথার্থতে অসম্ভৱ। একো নক'লোঁ। ইতিমধ্যে মই হতাশাত ভিতৰি ভাঙি পৰিছিলোঁ। মানুহজনৰ অভিযোগ শুনি হোৱা বিস্ময়ৰ ভাবটো মনৰ ভিতৰলৈ জোৰকৈ হেঁচি-ঠেলি লুকুৱাই থৈ শান্তভাৱে ক'লোঁ— 'আজি আপোনাক ফোন কৰি কথাবোৰ কৈয়েইবা মই আপোনাৰপৰা কেনে ব্যৱহাৰ পালোঁ!'

নাই, কাহিনী কৈ আপোনাক আৰু বেছি আমনি নকৰোঁ। আৰু মাত্ৰ এটা কাহিনী ক'ম। ক্লাছত অনিয়মিত ল'ৰা এজনৰ আইডেণ্টি কাৰ্ডখন ৰাখি থৈ ক'লোঁ— এইখন ল'বলৈ ঘৰৰ কাৰোবাক আহিবলৈ ক'বা। কাৰ্ডখন নিবলৈ কোনো নাছিল, ল'ৰাজনো অদৃশ্য। আগৰদৰেই ক্লাছ নকৰে। কাৰ্ডখন নিবলৈ সি নিজেও আৰু নাছিল। বুজি পালোঁ— অফিচত আগৰ কাৰ্ডখন হেৰুওৱা বুলি কৈ ৫০ টকা দি ডুপ্লিকেট কাৰ্ড এখন সি বনাই ল'ব। ভাবিলোঁ— কোনে এইবোৰত লাগি থাকে! বাদ দিলোঁ।

কেইমাহমান পিছৰ কথা। অধ্যক্ষৰ কাষৰ কোঠাত বহি আছোঁ। ওচৰতে এজন মানুহ বহি অধ্যক্ষক লগ পাবৰ বাবে বৈ আছে। মানুহজনৰ লগত কথা পাতিলোঁ। মানুহজনে জনালে যে তেওঁৰ ল'ৰাজন আমাৰ কলেজত পঢ়ে, তাৰেই কিবা কামত অধ্যক্ষক লগ পাবলৈ আহিছে। মই নিজৰ কামত ব্যস্ত হ'লোঁ। অলপ পিছত দেখিলো ল'ৰা এজন আহি মানুহজনৰ ওচৰত বৈছে, মোক দেখি থতমত খাইছে। মই আচৰিত হৈ মন কৰিলোঁ যে এই ল'ৰাজন। দেখোন মই আইডেণ্টি কাৰ্ড ৰাখি থোৱা ল'ৰাজন কিবা কথা পাতি ল'ৰাজন গুচি গ'ল। গম পালো সি আকৌ এবাৰ দেউতাকৰ ওচৰলৈ আহিবলগা হ'ব। ইয়াৰ পিছত দেউতাকৰ লগত হোৱা কথোপকথন এনেধৰণৰ—

ঃ আপোনাৰ ল'ৰা?

ঃ হয়।

ঃ আপোনাৰ ল'ৰাই কিছুদিন আগত আপোনাক মোক লগ ধৰিবলৈ কৈছিলনে?

ঃ নাই কোৱাতো। কিয় লগ ধৰিবলৈ কৈছিল?

ঃ আপোনাৰ ল'ৰাই ক্লাছ-পাতি একেবাৰেই নকৰে।

ঃ কি?— মানুহজন আচৰিত হৈ যেন জাঁপ মাৰি উঠিল।

ঃ হয়, নকৰে। তাৰ আইডেণ্টি কাৰ্ডখন ৰাখি থৈ আপোনাক পঠিয়াই দিবলৈ কৈছিলোঁ। এইবাৰ আহিলে তাক আই কাৰ্ডখন খুজিবচোন।

ঃ সি ক্লাছ নকৰে বুলি ফিজিক্সৰ ছাৰ এজনেও এবাৰ মোক কৈছিল। তাক সোধোতে সি কৈছিল প্ৰফেছৰবিলাকেহে হেনো ক্লাছ নকৰে। মই তাৰ কথাকে বিশ্বাস কৰি থাকিলোঁ। আপোনালোকে ক্লাছ নকৰে বুলি কৈ সি ভনীয়েককো এইবাৰ ইয়াত এডমিছ্যন ল'বলৈ নিদিলে। চাওকচোন— ল'ৰাৰ কাণ্ড! নিজৰ সন্তানকেই দেখোন বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি!

অলপ পিছত ল'ৰাজন আহিল। বাপেকে খঙটো লুকুৱাই থৈ শান্তভাৱে ক'লে— 'তোৰ আই কাৰ্ডখন দেচোন।'

ল'ৰাজনে সেমেনা-সেমেনি কৰিবলৈ ধৰিলে। ফাঁকি দিবও নোৱাৰে; কাৰণ তাৰ আই কাৰ্ডৰ স্বয়ং মালিক তাৰ সন্মুখত। ময়ো একো নজনাৰ দৰে গহীনত মোৰ কাম কৰি থাকিলোঁ। অৱশেষত সি ক'বলৈ বাধ্য হ'ল—

'ছাৰে ৰাখি থৈছে।'

'ছাৰে কিয় ৰাখি থৈছে? মোক জনাবলৈ কৈছিল, কিয় জনোৱা নাই?'

ল'ৰাজনক প্ৰবঞ্চিত বাপেকে মাৰিবলৈহে বাকী ৰাখিলে।

ভুল নুবুজিব— নিজৰ মহত্বৰ কথা প্ৰচাৰ কৰিবলৈ এই কাহিনীবোৰ বৰ্ণনা কৰা নাই। শিক্ষক হিচাপে মোৰ অজানিতে মোৰ নিশ্চয় অনেক সীমাবদ্ধতা আছে। সেইবোৰ ধৰা পেলাবলৈ ময়ো নিৰন্তৰ আত্মবিশ্লেষণ কৰি থাকোঁ। ছাত্ৰ এজনে ক্লাছ নকৰাৰ শৈক্ষিক, সামাজিক আনকি পাৰিবাৰিক অনেক কাৰণ থাকিব পাৰে। এনে প্ৰতিজন ছাত্ৰই একো একোটা স্পেছিয়েল কে'ছ হ'ব পাৰে। সেইবোৰো কেতিয়াবা আলোচনা কৰিম। আজি মই সাধাৰণভাৱে দৃষ্টিগোচৰ হোৱা কথা কিছুমানহে ক'বলৈ বিচাৰিছোঁ।

অভিভাৱকে সন্তানক ঘৰৰ পৰা আঁতৰৰ চহৰ এখনত

ৰাখি পঢ়ুৱাইছে অথবা ৰাতিপুৱা খাই-বই পিন্ধি-উৰি অভিভাৱকৰ চকুৰ সমুখৰেই সন্তান কলেজলৈ বুলি ওলাই গৈছে; কিন্তু—

কিন্তু, সেই সন্তান কলেজ গৈ পাইছেনে? ক্লাছ ৰুমত সোমাইছেনে? নিজৰ সন্তানক সন্দেহৰ চকুৰে চাবলৈ কষ্ট হয়, চোৱা নাযায়। কিন্তু অত বছৰৰ শিক্ষকতাৰ অভিজ্ঞতাই কয়— প্ৰশ্নটো কষ্টদায়ক, হয়তো নিষ্ঠুৰ; কিন্তু অপ্ৰয়োজনীয় নহয়।

ছবছৰ ধৰি পঢ়া চিনাকি ঠাইৰ চিনাকি স্কুলৰ সকলোবোৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোবোৰ শিক্ষকৰে চিনাকি। সন্তানে চকুৰ আগতে স্কুললৈ আহ-যাহ কৰিছে, হয়তো অভিভাৱকে নিজেই অনা-নিয়া কৰিছে। এদিন-দুদিন স্কুল ক্ষতি হ'লেই চিনাকি শিক্ষকজনে সেই সন্তানৰ খবৰ লয়। কলেজত এনেকুৱা নহয়। ঘৰৰপৰা দূৰৰ কলেজ, অচিনাকি অধ্যাপক, অধ্যাপকৰো অচিনাকি শ শ ল'ৰা-ছোৱালী। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰো আছে মাথোঁ দুবছৰ বা তিনিবছৰ। স্কুলৰ ঘৰুৱা পৰিৱেশটো স্বাভাৱিক কাৰণতে কলেজত পোৱা নাযায়। এই অনাখ্যীয় পৰিৱেশে ছাত্ৰলৈ লৈ আহে সীমাহীন স্বাধীনতা। সন্তানে কলেজৰ সময়ত নিয়মিত ঘৰৰপৰা বা ভাড়া-ঘৰৰপৰা ওলাই আহিও যদি কলেজলৈ যোৱা নাই, ক্লাছ ৰুমত সোমোৱা নাই; বৰং সন্তানে যদি গছৰ তলত, চাহ দোকানত, বা কোনো চাৰিআলিত চিগাৰেটৰ ধোঁৱা উৰুৱাই সময়বোৰ পাৰ কৰিছে— সেইকথা অভিভাৱকে বৰ সহজে গম নাপায়। আনকি সন্তান নন-কলেজিয়েট বা ডিছ-কলেজিয়েট হ'লেও অভিভাৱকে গম নাপাব পাৰে; কাৰণ ফাইন দিবৰ বাবে কিবা অজুহাত উলিয়াই সন্তানে অভিভাৱকৰপৰা আদায় কৰিছে অতিৰিক্ত টকা অথবা অধ্যক্ষক ঘেৰাও কৰি ৰূপায়ণ কৰিছে কোনো প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী। সেই কাৰ্যসূচীৰ খবৰ পাই অভিভাৱকে ভাবিছে তেওঁৰ সন্তান এই বদমাছৰ দলত নাই অথবা হয়তো ভুলকৈ বিশ্বাস কৰি ভাবিছে— এই অধ্যক্ষজন ইমান বদমাছ, ইমান নিমৰমিয়াল!

এইটো বয়সত শ্ৰেণীকোঠাৰ ভিতৰৰপৰা থিৰিকিৰে দেখা বাহিৰৰ পৃথিৱীখন সদায়েই লোভনীয়। অভিভাৱকে গম নাপায়, অধ্যাপকে ভালকৈ চিনি নাপায়, গতিকে লোভৰ বশৱৰ্তী হৈ এদিন ছাত্ৰজনে বন্ধুৰ সৈতে সময়বোৰ পাৰ কৰি দিলে কেম্পাছৰ গছৰ ছাঁত বহি, আড্ডা মাৰি। আস্— এনেকৈয়ে দেখোন ভাল লাগে। গতিকে ল'ৰাজনে সঘনাই ক্লাছ ক্ষতি কৰিবলৈ ধৰিলে। বন্ধুৰ সৈতে তাৰ অভিযানে কলেজৰ কেম্পাছ পাৰ হৈ গ'ল। মাজে মাজে কেতিয়াবা দুই-এটা ক্লাছত ভূমুকি মাৰি সি বুজি

পালে— ইতিমধ্যে পাঠ্যক্রম বহুত আগবাঢ়ি গ’ল, শিক্ষকে শিকোৱা কথাবোৰ সি একো বুজি নোপোৱা হৈ গ’ল আৰু ক্লাছত থকা সময়খিনি তাৰ বাবে হৈ পৰিল ভয়ংকৰভাৱে বিৰক্তিকৰ— হয়তো একধৰণৰ শাস্তিৰ দৰে। ক্লাছত নিয়মীয়া ছাত্ৰবোৰৰ সৈতে তাৰ দূৰত্ব আহি পৰিল আৰু এসময়ত ক্লাছ নকৰাটো তাৰ অভ্যাসত পৰিণত হৈ গ’ল। কেতিয়াবা হয়তো দূৰৰপৰা ক্লাছ ৰুমটো দেখিলে তাৰ মনটো বিষাদে আৱৰি ধৰে। সেই বিষাদ, সেই হতাশা তাৰ একান্তই নিজা— অভিভাৱকে সেই খবৰ নাপায়। ইয়াৰ সমান্তৰালভাৱে অভিভাৱকে তাৰপৰা শুনিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে কিছুমান নতুন কথা— কলেজত ক্লাছ নহয়, প্ৰফেছৰবোৰে বুজাবলৈ নাজানে। এই মুখৰোচক কথাবোৰ ফটকৰে কৈ দিব পাৰি, থিতাতে বিশ্বাস কৰিব পাৰি। অভিভাৱকেও হয়তো ভাবে— ‘দেশখন জহন্নামে গ’ল। ইহঁতে টকা ভেটি দি প্ৰফেছৰ হ’ব আৰু বহি বহি লাখ টকা দৰ্মহা ল’ব।’ হয়তো চৰম উত্থাৰে সেই অভিভাৱকে ক’বাত কৈ উঠিছে— ‘এই প্ৰফেছৰমখাক নাকী লগাব লাগে।’ অভিভাৱকৰ প্ৰশ্ন পাই এইবাৰ সেই সন্তান হৈ পৰিছে অধিক প্ৰগল্ভ, অধিক বেপৰোৱা। হয়তো লাহে লাহে তাৰ চৰিত্ৰত নিচাসজ্জিৰ দৰে নতুন নতুন উপাদান সংযোজিত হ’ব ধৰিছে; যদি অভিভাৱকে তাক বাইক এখন দিছে, তেনেহ’লে হয়তো ৰাস্তাত ষ্টাণ্ট কৰি আতংকৰ সৃষ্টি কৰিছে। তাৰ সমান্তৰালভাৱে সময়ে সময়ে হোৱা পৰীক্ষাবোৰত সন্তানৰ ক্ৰমত্ৰাসমান নম্বৰবোৰ দেখি চিন্তিত অভিভাৱকে অধ্যাপকক শাওপাত দিছে— ‘ইমান ধুনীয়াকৈ মেট্ৰিক পাছ কৰা ল’ৰাটোক ইহঁতেই শেষ কৰি দিলে!’ আৰু তেওঁ আগতকৈও তীব্ৰভাৱে অনুভৱ কৰিছে যে— অধ্যাপকবোৰক নাকী লগোৱাৰ সময় কেতিয়াবাই পাৰ হৈ গ’ল!

তেনেকুৱা এটা দিনতে হয়তো সাধাৰণতে বিৰল ফোনকল এটা আহিল কোনো অধ্যাপকৰপৰা। কোনো অচিন কণ্ঠই আন্তৰিকতাৰে সুধিছে— ‘আপোনাৰ সন্তানে যে ক্লাছ নকৰে, সেই কথা জানেনে আপুনি?’ শুভংকৰ সেই ফোনকলৰ আন্তৰিকতাৰ সুৰ নুবুজি অভিভাৱকে গৰ্জন কৰি উঠিছে— ‘কিয় বদনাম দিছে মোৰ সন্তানক?’ শ্ৰিয়মান অধ্যাপকে তাৰ পিছত হয়তো নিজকে ধিক্কাৰ দিছে।

শিক্ষকৰ বাবে ছাত্ৰ বেয়া হয়; প্ৰিয় পাঠক— কেতিয়াবা ছাত্ৰ আৰু অভিভাৱকৰ বাবেও শিক্ষক হতাশ হয়, ডিম’ৰেলাইজড হয়— বেয়া হয়।

কথাবোৰ বৰ মৰ্মান্তিক হয় যেতিয়া ক্লাছ নকৰা বিপথগামী সেই ছাত্ৰই পৰীক্ষা হ’লত নকল ধৰা বাবে কোনো অধ্যাপকৰ শৰীৰক উদ্দেশ্য কৰি তুলিছে মুষ্টিবদ্ধ হাত। ঘটনা বাঢ়ি গৈছে, কাল্পনিক কাহিনী, উপকাহিনী যোগ হৈছে, নিউজ ছেনেল আহিছে, ছাত্ৰ-অভিভাৱকে চিঞৰি চিঞৰি বাইট দিছে— ক্ৰমশঃ শিক্ষকজন ভিলেইন হৈ পৰিছে; আৰু ছাত্ৰজন হৈ পৰিছে হিৰো— এটা প্ৰতিবাদী সত্তা! নিউজ ছেনেলত ৰোমাঞ্চকৰ দৃশ্যবোৰ প্ৰত্যক্ষ কৰি বহুতেই হয়তো উত্থাৰে কৈ উঠিছে— ‘হয়, হয়, নাকী লগাব লাগে ইহঁতক!’

শিক্ষকবোৰো মানুহ মহাশয়। শিক্ষকৰো আৱেগ-অনুভূতি আছে, শিক্ষকৰো অন্তৰ একোখন আছে। ছাত্ৰবোৰে যেনেকৈ শিক্ষকৰপৰা মৰম বিচাৰে, শিক্ষকেও তেনেদৰে তেওঁলোকৰপৰা অলপ মৰম আশা কৰে। কঠোৰতম শিক্ষকজনৰো অন্তৰত থাকে দুৰ্বল এডুখৰি ঠাই!

প্ৰিয় পাঠক— এতিয়া উভতি যাওঁ প্ৰথম কাহিনীৰ সামৰণিলৈ— সেই যে শাল পাতি বৰ আশাৰে সন্তানক গুৱাহাটীত ভাড়া ঘৰত ৰাখি পঢ়োৱা বিধবা মাকজনীৰ কাহিনীটো, সেই যে মোৰ ফোন পাই তেওঁ উচুপি উঠিছিল— সেই কাহিনীটো। ফোনটো থৈ ল’ৰাজনক কৈছিলোঁ— ‘তোমাৰ মায়ে কান্দিছে। ইমান আশাৰে ইমান কষ্ট কৰি তোমাক পঢ়ুৱাইছে— তোমাৰ বেয়া লগা নাই?’ ল’ৰাজনৰ চকু দুটা চলচলীয়া হৈছিল, অনুচ্চ কণ্ঠে সি মাথোঁ মোক কৈছিল— ‘ছবি ছাৰ।’

তাৰ পিছত দেখিছিলো ল’ৰাজনে নিয়মিত ক্লাছবোৰ কৰি গৈছে। তাৰ পৰীক্ষাৰ ফল হয়তো বৰ ভাল হোৱা নাছিল; তথাপি এটা অন্ধকূপত হেৰাই যোৱাৰপৰা সি উঠি আহিছিল। বিফলতা সদায়েই দুখজনক, কিন্তু চেষ্টাইনতাজনিত বিফলতাত দুখৰ লগত অপৰাধবোধো মিহলি হৈ থাকে। ল’ৰাজনে হয়তো সেই অপৰাধবোধৰপৰা মুক্তি পাইছিল। মাকৰো দুখ হয়তো কিঞ্চিৎ হ’লেও লাঘৱ হৈছিল। সেই কৃতিত্বৰ সৰু এটা ভাগ ময়ো নাপামনে— প্ৰিয় পাঠক?❖

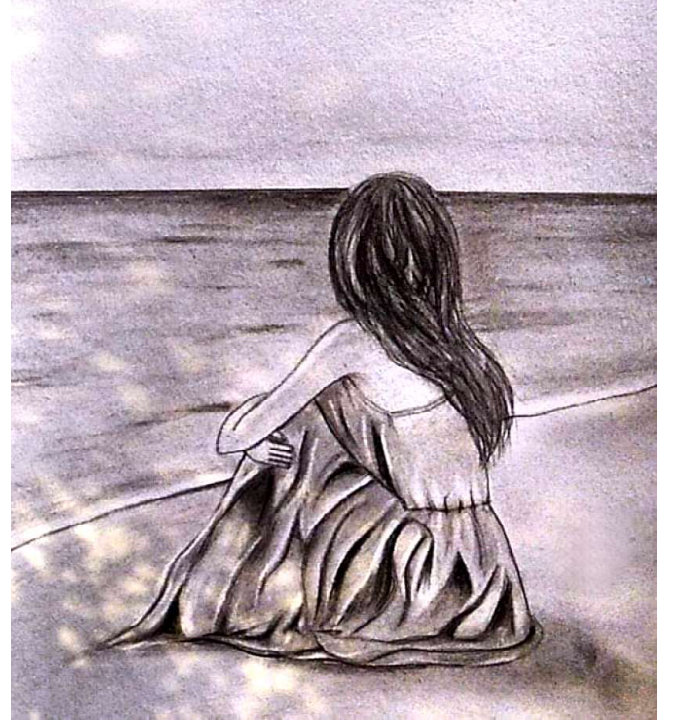
সেই সময় ক'ত হেৰাল

হিমশিখা কলিতা
পঞ্চম শাণ্মাসিক

অকলশৰীয়াটো নহয় তথাপি নিসংগ হৈ পৰিছে হৃদয়।
বুকুত কোনোদিনে নুফুলাটো নহয় পদুম কলি তথাপি আশা
হালধীয়াবোৰৰ সান্নিধ্যতালৈ বুলি। এই সময় দীৰ্ঘদিনীয়া
অপেক্ষাৰ অন্তত পোৱা কোনো বিশাল সমুদ্ৰৰ সমাধি নহয়।
বিষাদবোৰ সমনীয়া, অনাকাঙ্ক্ষিত বৰষা দুচকুত আৰু হেৰুৱাৰ
বোজাবোৰ বৰ বিৰক্তিকৰ। তথাপি সময়বোৰ অপ্ৰিয় নহয়। হয়তো
সেই সময়ৰ প্ৰভাৱ পৰা নাই। বুকুৰ সাঁচিপাতবোৰ এতিয়াও নিখৰ
হৈ পৰি আছে।

স্মৃতিয়ে বোৱাই লৈ যায় বাৰে বাৰে সপোনপূৰ্ণ
দিনবোৰলৈ। সেই সময়ৰ শান্তিৰ হুমুনিয়াহবোৰ, সফল হাঁহিবোৰ,
দুচকুত ফুলা এজাৰৰ পাঁহি... এতিয়া পুৰণিটো নহয় তথাপি নতুনৰ
ছবি মচি গ'ল। মন যেন এজোপা মদাৰ হৈ পৰিছে। আধৰুৱা হ'ব
পাৰে প্ৰতিটো পল কিন্তু অপ্ৰিয় নহয়। পলাশৰ ৰং নাথাকিব পাৰে
দেহত, স্মৃতিবোৰ কিন্তু এতিয়াও সজীৱ।

মলয়াৰ বা দেহত লাগিছিল বহুবাৰ, জোনাক নিশাৰ
উজাগৰী দুয়ন যেন তৃষণাতুৰ পখীৰ ব্যাকুল বিচৰণ। দুৰ্বলতা
নথকা নহয়; ৰাতিপুৱাৰ ৰঙা-হালধীয়া সুৰুযটো নাইবা অমানিশাৰ
কাঁচি জোনটো গধুৰ গধূলি। উকলি যোৱা সময়, অদৃশ্যটো নহয়
এতিয়া তথাপি অনুভূতিবোৰ হেৰাল। অকলশৰীয়া মনৰ প্ৰভাৱ
পৰিছে লাহে লাহে হয়তো বুজিছে হৃদয়ে এতিয়া যে নিসংগতাৰ
প্ৰতিটো ক্ষণ। অভ্যস্ত হুলস্থূলবোৰ এতিয়া হেঁৰাই থাকিল। তথাপি
শুনিবলৈ বাধা দিয়াৰ আপ্ৰাণ চেষ্টা। এতিয়া যে বিষাদ-সুখবোৰ
ভগাবলৈও একমাত্ৰ উকা মনটোৰ বাদে একোৱেই নাই। বেলি
ডুবিবলৈ লোৱা সময়... হৃদয়ৰ সিপাৰৰ এনে অনুভূতি যাক
বুজোৱা টান। তাৰ মাজেৰে আকৌ কেতিয়াবা সাতো ৰঙৰ বিশাল
ছাতিটো সেই সময়ৰ অব্যক্ত ছবিখন বুকুৰ কেনভাচত এতিয়া

পিছে বেৰঙীণ হৈ পৰিছে।

প্ৰশান্তিবোৰ ক'ত হেৰাল? সময়ে লৈ গ'ল বিনা
অনুমতিত, আচৰিত! হেৰুৱাবলগীয়াটো নাছিল একো চিৰস্থায়ী
আছিল চাগে সুখৰ, ভাগৰৰ, শান্তিৰ, কষ্টৰ, হুমুনিয়াহবোৰ। এতিয়া
পিছে লুটিয়াবলৈ অতীত গাঁথা প্ৰাপ্য হৈ পৰিল। হেৰাই থাকিল
ক'ৰবাত, হেৰাই গ'ল হৃদয়ৰ বিশাল গহ্বৰত, হয়তো নিজৰ মাজত
হেঁৰাই গৈ আছে স্মৃতিৰ পটত, হেৰাই যাব সময়ৰ মাজত আৰু
শেষত? অনুভূতিবোৰক আজুৰি চিঞৰাৰ প্ৰয়াস সেই সময় ক'ত
হেৰাল? ❖

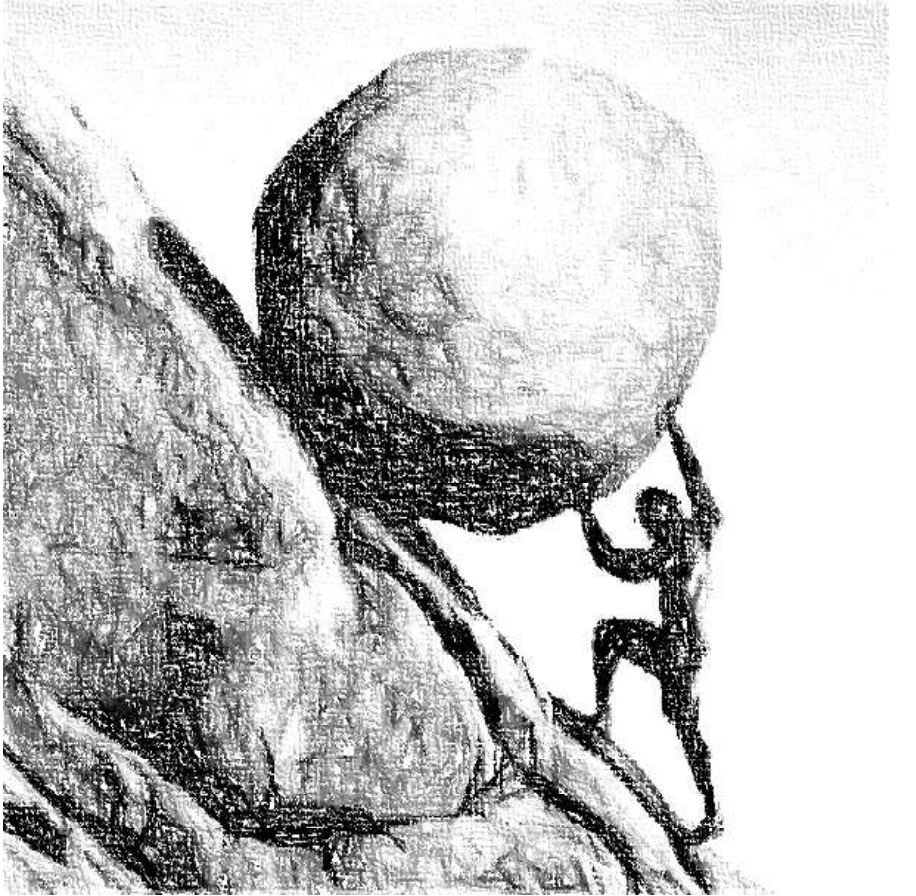
জীৱনৰ বাবে কঠিন সময়

জেচমিনা বেগম

পঞ্চম বাৰ্ষিক

জীৱনৰ বাবে কঠিন সময়, যি সময়ত মানুহে কৰিবলৈ একো কাম বিচাৰি নাপায়, সময়ৰ সৈতে যুঁজ দি হাৰ মানি মনৰ মাজতেই কান্দি কান্দি অৱশেষত সকলোৰে অৱহেলাৰ পাত্ৰ হ'ব লগা হয়। আনৰ মুখত হাঁহি দিব পৰা মানুহজন হঠাৎ মৌন হৈ যায়, সকলোৰে লগত মিলা-প্ৰীতিৰে জীয়াই থাকিব বিচৰা মানুহজন লাহে লাহে নিজৰ মাজতেই হেৰাই, সকলোৰে পৰা বহু দূৰ আঁতৰিবলৈ বাধ্য হৈ যায়। কি নাছিল সেইজনৰ, একসময়ত তেওঁৰ অবিহনেতো কাৰোৰে একো ভাল লগা নাছিল আৰু আজি সকলোৰে তেওঁৰ অবিহনে জীয়াই থাকিব শিকি গ'ল। সেই মানুহজনৰ মনৰ অনুভৱ... মই অলাগতিয়াল নহয় বন্ধু, আজিৰ দিনত মই বেয়াৰ উদাহৰণ, সকলোকে ভালপাই, সকলোকে নিজৰ বুলি ভাবি লোৱাতো আজিৰ দিনত অপৰাধ, তাৰেই উদাহৰণ আজি মই। সকলোৰে জীৱনত এনে এটা সময়ে হাহাকাৰ লগাই যায়, য'ত এদিন হ'লেও তেওঁ অনুভৱ কৰে যে তেওঁ একোৰে নহ'ল বা তেওঁ কাকোকেই সুখী কৰিব নোৱাৰিলে, ভুল ভাব নে শুদ্ধ নাজানো যদিও মোৰ জীৱনত তেনে ভাব যেতিয়া আহিছিল তেতিয়াই এটাই উত্তৰ পাইছিলো যে মই নিজে সুখী নহয়, মোক ভালপোৱা মানুহবোৰক মই নিজে দুখী হৈ বহু কষ্টত ৰাখিছিলো, নোপোৱাবোৰৰ পিছত দৌৰি দৌৰি ভাগৰ লগাত উভতি চকুত পৰিল যে মই দেখোন বহুজনক পিছ পেলাই আহিলো, তথাপি কিবা পাতল পাতল লগাত বিচাৰি চাওঁতেই

অনুভৱ হ'ল যে মই সেই মোক ভালপোৱা মানুহবোৰৰ ওচৰতেই মোৰ সুখৰ টোপোলাবোৰ এৰি আহিছো। মানুহৰ ভুল হৈ যায়

আৰু যেতিয়া সেই ভুলটো ধৰা পৰে তেতিয়া তাক শুধৰাওতে যিমান পলম হ'ব সিমানেই কষ্টও বেছি হ'ব, জীৱনত এনে কিছুমান ভুল আছে য'ত শুধৰাওতে শুধৰাওতে নিজেই পৃথিৱীৰ পৰা বিদায় লোৱাৰ সময় আহি পৰে।❖

গল্প আৰু জীৱন

হিমাঞ্জলী কলিতা

পঞ্চম বাৰ্ষিক

পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰা সময়ত কিতাপখনৰ প্ৰতি মোৰ সিমানে একো উচ্চ প্ৰত্যাশা নাছিল, কিয়নো সেইখন হ'ল গল্পসম্ভাৰ। কিন্তু এয়া শইকীয়াদেৱৰ লিখনিৰেই যাদু নে আন কিবা মই নাজানো কিন্তু কিতাপখন পঢ়ি মোৰ ভাল লাগিবলৈ ধৰিলে। এটাৰপিছত এটাকৈ গল্প পঢ়ি শেষ কৰিবলৈ ধৰিলো। আনকি মজলীয়া কলেৱৰৰ সেই কিতাপখন মই একে দিনাই মানে একে বহাতে নহ'লেও পঢ়ি শেষ কৰি পেলালো।

গল্প পঠনৰ মোৰ এই অভিজ্ঞতা খুৱেই অভিনৱ। কোনো এটা গল্প পঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰোঁতেই তাৰ চৰিত্ৰসমূহ জীৱন্ত যেন লাগিবলৈ ধৰে। এনে লাগে যেন তেওঁলোকক মই চিনি পাওঁ। এনে লাগে যেন মোৰ ওচৰে-পাজৰে থকা মানুহবোৰক লৈয়ে শইকীয়াদেৱে গল্প লিখিছে। প্ৰথমতে ভৱিলো, বোধ হয় বহুবছৰ গল্প আৰু উপন্যাসৰ পৰা আঁতৰত থকা বাবে আজি হঠাতে ইয়াৰ সোৱাদটো নতুন যেন লাগিছে। কিন্তু তেনেকুৱা নহয়। সি যি কি নহওক, কিছুমান চৰিত্ৰ নাথাকে যাক মই মোৰ চিনাকী কোনোবাৰ লগত ৰিজাব পাৰোঁ। কিন্তু তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলী, কাম-কাজ, কথা-বতৰা ইত্যাদিও গল্পৰ মাজেৰে ইমান ধুনীয়াকৈ বৰ্ণনা কৰা হয় যেন তেনে অচিনাকী ব্যক্তিত্বও ক্ষণিকতে চিনাকী যেন হৈ পৰে। তাৰ পিছমূহূৰ্ততে আকৌ প্ৰশ্ন উদয় হয়, ভৱেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াদেৱে এই সকলো মানুহকে ব্যক্তিগতভাৱে লগ পাইছিল

নেকি? পোৱা নাছিল চাগে। কিয়নো ইমানবোৰ গল্প আৰু তাৰ ভিতৰত ইমানবোৰ চৰিত্ৰ সকলোকে ব্যৱহাৰিক জীৱনত লগ পোৱা, চিনাকী হোৱা ইমান সহজ নহয়। তেনেহ'লে নিশ্চয় শইকীয়াদেৱৰ নিৰীক্ষণ শক্তিয়েই ইমানবোৰ বিচিত্ৰ মানুহৰ জীৱন শৈলীৰ বিষয়ে জনাৰ প্ৰধান আহিলা আছিল। ইমানবোৰ মানুহৰ বিচিত্ৰ জীৱনশৈলী, জীৱনযুঁজৰ বিচিত্ৰ প্ৰত্যাশা, নিৰীক্ষণ আৰু অনুধাৱন কৰি শইকীয়াদেৱে ভাগৰি পৰা নাছিলনে? অকল ভাগৰি পৰাই নহয় তেখেতৰ ভয় লগা নাছিল নে? ভয় লগা কথাটো কিয় ক'লোঁ অলপ বহলাই কওঁ।

মোৰ বোধেৰে আমি জীৱনত একো একোটা সময়ত খুব সংকীৰ্ণ পৰিসৰৰ ঘটনাক্ৰম কিছুমানৰ মাজত বাস কৰোঁ। আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনত ঘটা ঘটনা ক্ৰমৰ বৈচিত্ৰ্যৰ পৰিসৰ খুবেই কম। সময়ৰ লগে লগে দৈনন্দিন ঘটনাক্ৰমৰ বিভিন্ন বৈশিষ্ট্য সলনি নহয়। মানুহ জীৱ শ্ৰেষ্ঠ। গতিকে মানুহে নিজৰ জীৱন পথত সহযাত্ৰা কৰিব লগা হোৱা ঘটনাক্ৰম সমূহৰ লগত খাপ খুৱাই তাৰ লগত সংলগ্ন প্ৰত্যাশা সমূহৰ সন্মুখীন হয়। এইখিনি কথা মনলৈ আহিলেই মনত এটা ক'ব নোৱাৰা ভয়ৰ সঞ্চাৰ হয়।

শইকীয়াদেৱে গল্পৰ মজিয়াত যিখন জীৱন যুঁজত অৱতাৰণা কৰিছে, চৰিত্ৰটোৰ হৈ মই সেইখন যুঁজত নামি পৰিবলৈ বাধ্য। সেই বাবে চাগে একো একোটা গল্প পঢ়ি শেষ কৰাৰ পিছত দেহ, মনত অলস ভাৱ অনুভৱ কৰোঁ।*

সৰলতা

অনুপ শৰ্মা

তৃতীয় বান্ধাসিক, বিণিজ্য বিভাগ

"Simplicity is the ultimate sophistication."- লিওনাৰ্ড ডা ভিন্সি। ৰাতিপুৱা শুই উঠাৰ পৰা ৰাতি শুৱাৰ পৰলৈ প্ৰত্যেক দিনাই চাওকচোন দৈনন্দিন জীৱনটো কিমান জটিল হৈ গৈ আছে। হয় এয়া ঠিকেই যে আমি পৰিবৰ্তনৰ সৈতে প্ৰায় অভ্যস্ত হৈছো কিন্তু আমি আগতকৈ এতিয়া বেছি বস্তু আৰু কথাৰ লগত মোকাবিলা কৰিব লগা হৈছে। আধুনিকতা আৰু যান্ত্ৰিকতাৰ ফলত আমি বহু কাম সূচাৰুৰূপে আৰু সহজতে কৰিব পাৰিছো। কিন্তু ইয়ে যেন আকৌ নতুন নানা ধৰণৰ কাম সৃষ্টি কৰি গৈ আছে। যাক সম্পন্ন কৰাৰ বাবে আকৌ নতুন যন্ত্ৰ প্ৰযুক্তিৰ সৃষ্টি হৈছে। যেন মানুহে নিজেই ৰচিছে সমস্যাৰ নতুন বাট আৰু নিজেই গঢ়িছেও সমাধানৰ নৱদুৱাৰ। সমাজ ব্যৱস্থাও সলনি হৈ আছে। যত সংযোগ হৈছে নবীন বৈশিষ্ট্য। কাৰ কি কাম বহুতেই যেন ধৰিবই পৰা নাই। তাতেই সৰলতাই যেন হেঁচুকি মুখ উলিয়াব বিছাৰিছে। মানুহ সৃষ্টিশীল। আমি উদ্ভাৱন কৰি ভাল পাওঁ। অৰ্থাৎ মানুহে ভাল কাম কৰা কিবা এটা লৈ উন্নত কৰাৰ প্ৰয়োজন নহ'লেও উন্নত কৰাৰ চেষ্টা কৰিব। কিন্তু কেতিয়াবা বস্তুবোৰক অকলে এৰি দিয়া বা কাটি পেলোৱাটোৱেই উত্তম। আমি সকলোৱে পুৰণি ধৰণে পছন্দ কৰা এটা সামগ্ৰী বা সেৱাৰ সৈতে সম্পৰ্ক স্থাপন কৰিব পাৰোঁ। সেয়ে হয়তো উন্নত দেশৰ মানুহবোৰে ভ্ৰমণৰ বাবে নিজৰ উন্নত আধুনিকতা এৰি কেচা মাটিৰ গোস্ক লবলৈ আধুনিকতাৰ পৰশ নপৰা প্ৰাকৃতিক ঠাইলৈ উৰা মাৰে। মাটিৰ পিয়লাত চাহ খায়। তেওঁলোকৰ মাজত আজিকালি থলুৱা সামগ্ৰীৰ চাহিদা বেছি। "Old is Gold " বুলি কয়। কাৰণ সেয়া সৰল আৰু সুন্দৰ। তেওঁলোকৰ বাবে এয়া এক বিলাসিতা। সৰলতাত যেন উন্মাদ মাদকতা ঘূৰাই পায়। জীৱনত আমাক প্ৰয়োজনীয় বস্তু লাগে কিন্তু আমাৰ বহুতেই সন্মুখীন হোৱা প্ৰত্যাহ্বানটো হ'ল আমি আমাৰ প্ৰয়োজনীয়তা কি সেইটো পুনৰ সংজ্ঞায়িতকৰি থাকো, অধিক আৰু অধিক বিচাৰি থাকো। যিহেতু ইহঁত অস্পষ্ট আৰু জন্মগত, সেয়েহে এই মানৱীয় প্ৰয়োজনীয়তাসমূহ পূৰণ কৰাটো কঠিন।

মানুহৰ মুখত আত্মসন্মান, সুৰক্ষা আৰু আত্মবাস্তৱীকৰণ দেখাটো কঠিন। মানৱীয় মৌলিক প্ৰয়োজনীয়তাই সৃষ্টি কৰা

জটিলতাৰ দৃশ্যমান লক্ষণসমূহক সামাজিক, ৰাজনৈতিক আৰু ব্যৱসায়িক সংগঠনসমূহত দৈনন্দিন অভ্যাস আৰু আচৰণ হিচাপে চাব পাৰি। চতুৰ কাম কৰি ডাঙৰ ডাঙৰ ফল লাভ কৰি মানুহে আনৰ সন্মান আৰু স্বীকৃতি লাভ কৰে। ইয়াৰ ফলত মানুহে নিজকে ভাল অনুভৱ কৰে। আত্মসন্মান আৰু আনৰ দ্বাৰা স্বীকৃতিৰ সন্ধানত মানুহক নতুন, উন্নত আৰু চতুৰ কাম কৰাৰ উপায় বিচাৰিবলৈ প্ৰেৰণা দিয়া হয়। আকৌ, ইয়াৰ ফলত প্ৰায়ে অপ্ৰয়োজনীয় জটিলতা আহিব পাৰে। আনকি শিক্ষাতো সৰলতাৰ প্ৰয়োজন। আইনষ্টাইনে কৈছিল, যদি আপুনি সৰলভাৱে বুজাব নোৱাৰে তেন্তে আপুনি ইয়াক যথেষ্ট ভালদৰে বুজি পোৱা নাই। আমাৰ বেছিভাগেই কৰা আটাইতকৈ ডাঙৰ ভুলটো হ'ল আমি কি প্ৰাসংগিক আৰু কি নহয় সেইটো বুজি নোপোৱাকৈয়ে অধিক তথ্য গ্ৰহণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰোঁ। অধিক বিচাৰি অহৰহ সন্ধান কৰাটো এনেকুৱা এজনৰ প্ৰতি স্বাভাৱিক সঁহাৰি যিয়ে প্ৰকৃততে বুজি নাপায় কি গুৰুত্বপূৰ্ণ আৰু কি নহয়। প্ৰায়ে অধিক তথ্য বিচৰাটোৱেই সমস্যাটো বুজি নোপোৱাৰ লক্ষণ। স্পষ্টকৈ চিন্তা কৰিবলৈ মূল কথাবোৰ বুজিব লাগে। যদি আপুনি প্ৰয়োজন অনুসৰি পুনৰ উলিয়াব নোৱাৰাকৈ উন্নত ধাৰণাবোৰ মুখস্থ কৰি আছে, তেন্তে আপুনি হেৰাই গৈছে। আমাৰ হাতত থকা তথ্যৰ পৰিমাণ সদায় বাঢ়ি গৈ আছে। কেতিয়াবা আমি অনুপ্ৰাণিত হৈ ইনবক্স শূন্যলৈ যাবলৈ চেষ্টা কৰোঁ কিন্তু অহৰহ আক্ৰমণ বন্ধ নহয় আৰু আমি সোনকালে য'ত আৰম্ভ কৰিছিলো তাতেই ঘূৰি আহিছো। এনেধৰণৰ প্ৰচেষ্টাবোৰ সু-উদ্দেশ্যপূৰ্ণ কিন্তু ভুল স্থানত থাকে, সমস্যাটোৰ বাবে অধিক সময় আৰু কষ্ট খৰচ হয়। এই প্ৰক্ৰিয়াত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো হ'ল আমি আমাৰ মনটোক এৰি দিওঁ। তথ্য প্ৰযুক্তিৰ বিকাশৰ হাৰৰ লেখিয়াকৈ আমাৰ মগজুৰ বিকাশ হোৱা নাই। আমাৰ মগজুৰে এনে আপ্লুত তথ্যসমূহ সামূহিকভাৱে প্ৰক্ৰিয়াকৰণ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে আমি সহজেই পাহৰো আৰু উদাসীনতাত ভুগি আছে। এই জটিল পৃথিৱীত স্থিতিৰ বাবে মানুহক মৰমৰ প্ৰয়োজন। মৰমৰ আবেগবোৰ কেতিয়াবা জটিল যেন লাগিলেও মৰম সদায়েই সৰল আৰু নিভাঁজ। ❖

নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু ইয়াৰ প্ৰাসংগিকতা

ড° তপন কাকতি

সহকাৰী অধ্যাপক, দৰ্শন বিভাগ

আধুনিক মানৱৰ অৰ্থনৈতিক স্বচ্ছলতা, ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু ভোগবাদী মানসিকতাই সাতাম পুৰুষীয়া সভ্যতা-সংস্কৃতিক কেঁকোৰা চেপা দিয়াৰ সময়তো মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ প্ৰতিষ্ঠিত নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰাসংগিকতাক আমি কেতিয়াও নুই কৰিব নোৱাৰো। দেশ এখনৰ বা জাতি এটাৰ শ্ৰীবুদ্ধি অকল প্ৰশাসনিক ক্ষমতা আৰু আৰ্থিক স্বচ্ছলতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ নকৰে, নিৰ্ভৰ কৰে সাহিত্য, কলা-সংস্কৃতি, ধৰ্মীয় আচৰণ, ৰীতি-নীতি, আচাৰ-ব্যৱহাৰ ইত্যাদিৰ ওপৰতো। কিন্তু অতি পৰিতাপৰ বিষয় এই যে আমাৰ মাজত এনেকুৱা এটা মানসিক অৱসাদে দেখা দিছে যাৰ ফলত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ সোঁতটো প্ৰায় মৰিশালীত পৰিণত হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছে। ইয়াৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ হ'লে আমি আমাৰ সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ গুৰি ধৰোতা মহাপুৰুষ জনাই প্ৰচাৰ কৰা নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু ইয়াৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ থকা অসমীয়া সমাজ জীৱন, সাহিত্য-সংস্কৃতি আদিৰ বিষয়ে পুংখানুপুংখ ভাৱে জানিব লাগিব। নানা ধৰণৰ সামাজিক বিশৃংখল, ঘাত-প্ৰতিঘাত, যুদ্ধ-বিগ্ৰহে জুৰুলা কৰা পঞ্চদশ শতিকাৰ অসম মূলুকত জন্মগ্ৰহণ কৰি এইজনা মহাপুৰুষে আগবঢ়োৱা অৱদানক সাত শতকৰেও উলাই কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ আছিল একেধাৰে শিল্পী, সাহিত্যিক, নাট্যকাৰ, চিত্ৰকাৰ, ধৰ্মপ্ৰচাৰক, সমাজ সংস্কাৰক আৰু সমাজ সংগঠক। অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ অংগস্বৰূপ ধৰ্ম, কৃষ্টি-সংস্কৃতি, সাহিত্য-শিল্পকলা আদিৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁ আগবঢ়োৱা বহুমূলীয়া অৱদানৰ বাবেই হয়তো দেশ-বিদেশৰ বিজ্ঞ লোকসকলে সন্দেহাতীত ভাৱে তেখেতক 'মহাপুৰুষ' উপাধিৰে বিভূষিত কৰিছে। গোটেই জীৱনযোৰা ঐকান্তিক প্ৰচেষ্টাৰে তেওঁ সামাজিক ব্যধিস্বৰূপ জাত-পাত, যুদ্ধ-বিগ্ৰহ, ৰাজভগন, মাৰি মৰক, ধৰ্মীয় অত্যাচাৰ উৎপীড়নৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দি বৰ অসমৰ ভেটি সকলো দিশৰ পৰা সুদৃঢ় কৰি থৈ গৈছিল, যাৰ ফলস্বৰূপে ভাৰতবৰ্ষৰ মানচিত্ৰত অসমৰ নাম চিৰযুগমীয়া হৈ আছে আৰু চিৰকাল থাকিব।

কুসুম্বৰ শিৰোমণি ভূঞাৰ পুত্ৰ শংকৰদেৱে নৱ-বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ সৌধ নিৰ্মাণ কৰাৰ আগতে তেওঁ বেদ, উপনিষদ, ভাগৱত পুৰাণ, ৰামায়ণ, মহাভাৰতকে আদি কৰি চৈধ্য শাস্ত্ৰ ওঠৰ পুৰাণ পুংখানুপুংখ ভাৱে অধ্যয়ন কৰে। তদুপৰি সুদীৰ্ঘ বাৰ বছৰ ধৰি ভাৰতবৰ্ষত থকা নানা ধৰণৰ তীৰ্থস্থান মথুৰা, পুৰী, বৃন্দাবন, গয়া, কাশী, অযোধ্যা আদি ভ্ৰমণ কৰি সেইবোৰত থকা ধৰ্মগুৰুসকলক লগ ধৰি ধৰ্মীয়জ্ঞান লাভ কৰে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ বৰদোৱাত কীৰ্তন ঘৰৰ ভেটি তৈয়াৰ কৰাৰ সময়ত চতুৰ্ভূজ বিষ্ণু মূৰ্তি এটা পোৱা, কাছাৰীসকলৰ উৎপাতত ভূঞা ৰাজ্য এৰি পলোৱাৰ সময়ত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ জাঁজীত গীতা এখনি পোৱা, মাধৱ কন্দলি আদি পূৰ্বকবি সকলৰ ৰামায়ণ, মহাভাৰত, বৈষ্ণৱ-বামন পুৰাণৰ পদ ভাঙনি, দুৰ্গাবৰৰ গীতি ৰামায়ণ আৰু পীতাম্বৰৰ দশমস্কন্ধ ভাগৱতৰ পদ ৰচনা আদি সকলোবোৰৰ পৰা লাভ কৰা জ্ঞানেই শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ নৱ-বৈষ্ণৱ আন্দোলনৰ পটভূমি। অৱশ্যে এইটো সত্য যে বৈষ্ণৱ ধৰ্ম ঋকবেদৰ সমানেই পুৰণি। তেওঁ মাথোন নিশকতীয়া হৈ থকা বৈষ্ণৱ ধৰ্মক নকৈ প্ৰতিষ্ঠা কৰি সেই সময়ৰ নানা ধৰণৰ ধৰ্মীয় খাম-খেয়ালী, জাত-পাত আদিৰ দ্বাৰা জৰ্জৰিত হৈ থকা অসম মাতৃৰ সন্তান সকলক সুপথে পৰিচালিত কৰাৰ বাবে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰিছিল। তেওঁ সম্পূৰ্ণ নিজাববীয়া প্ৰচেষ্টাৰে একশৰণ নামধৰ্ম উদ্ভাৱন কৰি 'এক দেৱ, এক সেৱ, এক বিনে নাই কেৱ' বুলি নানাধৰণৰ যুক্তিতৰ্কৰে মানুহক আকৰ্ষিত কৰি, ৰাম কৃষ্ণৰ নমোচাৰণৰে অসম দেশত পোন প্ৰথম কৃষ্টিগত আৰু সামাজিক ঐক্যস্থাপন কৰি নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মক জাতীয় ধৰ্মত পৰিণত কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

শংকৰ-মাধৱৰ মণিকাঞ্চন সংযোগৰ পিছত দুয়োজনা মহাপুৰুষে একেলগ হৈ গীত, নৃত্য-নাট, সাহিত্য, চিত্ৰ শিল্প আদিৰে মহাপুৰুষীয়া ধৰ্মক এক বৃহৎ সংস্কৃতিলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি অসমীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ বৰপথাৰখন মনোগ্ৰাহী কৰি তুলিছিল। সেই সময়ৰ নিৰক্ষৰ, অশিক্ষিত, কু-সংস্কাৰেৰে ভৰপূৰ সমাজখনক

একতাৰ দোলেৰে বান্ধি ৰাখিছিল। ড° বাণীকান্ত কাকতিদেৱে বৰগীতবোৰৰ বিষয়ে এনেদৰে কৈছিল - “বৰগীতবোৰৰ ইমান বিস্তৃতি ঘটিছিল যে মৰুভূমিত উটে পানীৰ গোল্ললৈ জলাশয় বিচৰাৰ দৰে তৃষিত মানৱ সকলেও বৰগীতৰ ধ্বনি-প্ৰতিধ্বনি লক্ষ্য কৰি গুৰুজনাৰ ওচৰত উপস্থিত হৈছিল।” গুৰু দুজনাই সৃষ্টি কৰা সত্ৰ-প্ৰতিষ্ঠান সমূহৰ লগতে বহল ভক্ত সমাজখনৰ প্ৰাসংগিকতা কোনো কাল বা কোনো সীমা বা ৰাজ্যশাসনৰ অন্তৰ্গত নহয়, ই আছিল মহাপুৰুষ দুজনাৰ এক শাস্ত্ৰত ভক্ত সমাজৰ প্ৰস্তুতি, যি আজিলৈকে অপৰিবৰ্তিত হৈ আছে আৰু ভৱিষ্যতে এনেকৈ ৰ’ব বুলি আমি ভাবো। গুৰুজনাৰ মতে ঈশ্বৰৰ প্ৰেম পালে, অনুগ্ৰহ পালে, মানৱ জীৱনত পাবলৈ আৰু কি বাকী থাকে। এই পথেৰে আগবাঢ়িবলৈ উপযুক্ত গুৰুৰ ওচৰত দীক্ষা ল’ব লাগে যিজনাই প্ৰকৃত ‘দেৱ’ অৰ্থাৎ ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ লগত পৰিচয় ঘটাব পাৰে, সেই দেৱৰ নাম ভকতৰ ওচৰত বহি ল’লে আধ্যাত্মিক উৎকৰ্ষ সাধন হয়। সেয়ে গুৰুদুজনাই ‘শৰণ’ৰ ছাঁত এই চাৰিত্ৰিক সামৰিছে - গুৰু, দেৱ, নাম আৰু ভকত। দৰাচলতে গুৰুৰ অবিহনে প্ৰকৃত পথৰ সন্ধান পোৱা নাযায়। এই গুৰুকৃষ্ণৰ ভক্ত হ’ব লাগিব, শাস্ত্ৰৰ তত্ত্ব মানিব লাগিব আৰু শিষ্যক উপদেশ দিবলৈ সমৰ্থ হ’ব লাগিব। দেৱ-মহাপুৰুষীয়া ধৰ্মৰ স্বীকৃত দেৱ হ’ল ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণ। শংকৰদেৱে ঘোষণা কৰিছে ‘সকলো ধৰ্মৰ ৰাজা কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ’। ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণই হৈছে মূল শক্তি-সৃষ্টি স্থিতি প্ৰলয়ৰ অধিকাৰী, শ্ৰেষ্ঠতম দেৱ, দুখহাৰী আৰু কাল মায়াদিৰ গৰাকী। সেয়ে নৱবৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ একমাত্ৰ উপাস্য দেৱতা শ্ৰীকৃষ্ণ বুলি স্বীকৃত হৈছে।

নাম- মহাপুৰুষ জনাৰ একশৰণৰ তাৎপৰ্য্য হৈছে - নাম ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ। কীৰ্তন (নাম) কৰিলে ইয়াৰ ভিতৰত শ্ৰৱণ, স্মৰণ, বন্দন আপোনা-আপুনি সমাহিত হৈ পৰে। নামৰ মাজতেই ভক্তিৰ সকলোবোৰ তত্ত্ব অন্তৰ্ভুক্ত হৈ থাকে।

ভকত- ভগৱানৰ ভক্তি কৰাজনাই হৈছে ভক্ত বা ভকত। আচাৰ নিষ্ঠা গুণ অনুসৰি ভকতবোৰক উত্তম, মাধ্যম, প্ৰাকৃত আৰু আচাৰব্ৰষ্ট ভকত নামেৰে চাৰি ভাগত বিভক্ত কৰিছে।

মানৱ মনৰ উৎকৰ্ষ সাধনৰ হেতু গুৰু দুজনাই নৱ বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ সাৰসত্ত্বা একশৰণ নাম ধৰ্ম আৰু ভগৱান শ্ৰীকৃষ্ণৰ গুণ-গৰিমা প্ৰচাৰৰ হকে নানা ধৰণৰ ঘাত-প্ৰতিঘাত সংঘাতৰ মাজেৰে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল সপ্ৰেম ভক্তিৰ কেন্দ্ৰ নামঘৰ, ভাওনাঘৰ, থান, সত্ৰ আদি। এইবোৰৰ উদ্দেশ্য আছিল নিপীড়িত, নিষ্পেষিত, শোকগ্ৰস্ত, পথব্ৰষ্ট জনক প্ৰকৃত পথৰ সন্ধান দিয়া। নাম-কীৰ্তন কৰি, গীত-পদ গাই, নাট ভাওনাৰে আনন্দ লভি, খেল-ধেমালি কৰি, উৎসৱ-পাৰ্বণৰ আমেজ লভি মনৰ ৰুচিবোধ সলনি কৰি সুস্বাস্থ্য ও দীৰ্ঘায়ু জীৱন লাভৰ নিৰ্মালী প্ৰদান কৰিছিল। ইয়াৰ বাবে দুয়োজনা মহাপুৰুষে ৰচিছিল নানাধৰণৰ বৰগীত, নাট, বুঝুৰা, কীৰ্তন পদ, ভাগৱত, ৰত্নাৱলী, নামঘোষা আদিৰ দৰে অমূল্য গ্ৰন্থ। উক্ত আলোচনা-বিলোচনাবোৰৰ পৰা আমি দৃঢ়ভাৱে ক’ব পাৰোঁ যে মহাপুৰুষ দুজনৰ নৱ-বৈষ্ণৱ ধৰ্মৰ প্ৰাসংগিকতা তেতিয়াও আছিল, এতিয়াও আছে আৰু ভৱিষ্যতেও থাকিব। ❖

সহায়ক গ্ৰন্থপঞ্জী :-

ক) মহেশ্বৰ নেওগ : শ্ৰীশ্ৰীশংকৰদেৱ

খ) ড° ভূপেন্দ্ৰ ৰায় চৌধুৰী : বৰপেটা সত্ৰৰ ইতিবৃত্ত।

অতিথি লেখা

কেৰিয়াৰ আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰী

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোঁহাই

বিশিষ্ট সাহিত্যিক তথা কেৰিয়াৰ পৰামৰ্শদাতা
মুৰব্বী, যান্ত্ৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ, অসম ডনবস্ক' বিশ্ববিদ্যালয়

বৰ্তমান অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত বিভিন্ন বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ সুবিধা আছে যদিও উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত কৃতকাৰ্য হোৱাৰ পিছত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ নিজৰ পছন্দৰ পাঠ্যক্ৰম লৈ উচ্চ শিক্ষা লাভৰ বাবে পৰ্যাপ্ত সংখ্যক শিক্ষানুষ্ঠান আমাৰ ৰাজ্যখনত নাই। নতুন নতুন পাঠ্যক্ৰমৰ সকলোবোৰ বিষয়ো অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত উপলব্ধ নহয়। ফলস্বৰূপে, অসমৰ বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী প্ৰত্যেক বছৰে অসমৰ বাহিৰৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত উচ্চ শিক্ষা লাভৰ বাবে যাব লগা হয়। কিন্তু, উচ্চতৰ মাধ্যমিক চূড়ান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কোনবোৰ বিষয় অধ্যয়ন কৰিব পাৰি, অসম তথা দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত কি কি বিষয়ৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ সুবিধা আছে, প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাৰ বাবে কেনেদৰে প্ৰস্তুতি চলাব লগে, বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত শিক্ষা লাভ কৰিবলৈ অথবা বিভিন্ন চাকৰিৰ বাবে কেনেধৰণৰ অৰ্হতাৰ প্ৰয়োজন, বিভিন্ন চাকৰিবোৰৰ বিজ্ঞাপন তথা প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাবোৰৰ বিতং তথ্য ক'ৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি, ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেনেকৈ শুদ্ধ সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি ইত্যাদিৰ বিষয়ে বহুসংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী জ্ঞাত নহয়। কিন্তু এই অজ্ঞতাৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক জগৰীয়া কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ, এনেবোৰ বিষয়ৰ আলোচনাৰ বাবে বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়বোৰত সাধাৰণতে কোনোধৰণৰ সুবিধা প্ৰদান কৰা দেখা নাযায়। বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনীবোৰত কেৰিয়াৰ বিষয়ক লেখা প্ৰকাশৰ উপৰিও বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ লগত সংগতি ৰাখি কেৰিয়াৰ কৰ্মশালা আয়োজন

কৰিলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল যথেষ্ট উপকৃত হ'ব। কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় গ্ৰন্থ আৰু আলোচনী নিয়মীয়াকৈ পঢ়িলেও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ নিজ কেৰিয়াৰ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত সহায় হ'ব। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ সম্পৰ্কীয় বহু তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি। কিন্তু আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰাৰ সুবিধা লাভ কৰা নাই আৰু যিসকলে ইণ্টাৰনেট ব্যৱহাৰ কৰি আছে, ইয়াৰে মাজৰ বহুতেই ইয়াৰ সুপ্ৰয়োগ কৰিবলৈ শিকা নাই। ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তে কেনেকৈ কেৰিয়াৰৰ শুদ্ধ তথ্য লাভ কৰিব পাৰি সেই বিষয়েও ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক শিক্ষা দিয়াৰ প্ৰয়োজন আছে। ইণ্টাৰনেটত চাৰ্চ ইঞ্জিন (Search Engine) ৰ জৰিয়তে কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব পাৰি কিন্তু কেনেকৈ শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যাব সেই বিষয়েও জনাব লাগিব। কোনো শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগ আদিৰ বাবে জানিব বিচাৰিলে, সেই শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগবোৰৰ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰ চাব লাগিব যিহেতু অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰতহে শুদ্ধ আৰু শেহতীয়া তথ্য পোৱা যায়। যিবোৰ শিক্ষানুষ্ঠান, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান, বিভাগৰ নিজস্ব ৱেবছাইট নাই সেইবোৰৰ বিষয়ে জানিবলৈ বেলেগ অফিচিয়েল ৱেবছাইটবোৰৰ অধীনত থকা তথ্য সংগ্ৰহ কৰিব লাগিব। যিকোনো বিদ্যালয়-মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ পূৰ্বে শিক্ষানুষ্ঠানসূহৰ বৈধতা/ডিগ্ৰীৰ মৰ্যাদা/ব্যৱস্থা/স্বীকৃতিপ্ৰাপ্তি মৰ্যাদা আদিৰ সবিশেষ তথ্য বিভিন্ন শিক্ষা বিষয়ক পৰিষদ/সংস্থা আদিৰ ৱেবছাইটৰ পৰা লাভ কৰিব পাৰি। যেনে- শিক্ষা মন্ত্ৰালয়

(<https://education.gov.in>), বিশ্ববিদ্যালয় অনুদান আয়োগ (<http://www.ugc.ac.in>), ৰাষ্ট্ৰীয় মূল্যায়ন আৰু স্বীকৃতি পৰিষদ (<http://www.naac.govt.in>), ভাৰতীয় বিশ্ববিদ্যালয় সংস্থা (<http://www.aiu.ac.in>), নিখিল ভাৰত কাৰিকৰী শিক্ষা পৰিষদ (<https://www.aicte-india.org>), দূৰ শিক্ষা পৰিষদ (<https://deb.ugc.ac.in>), ৰাষ্ট্ৰীয় চিকিৎসা আয়োগ (<http://www.nmc.org.in>) ভাৰতীয় দত্ত পৰিষদ (<https://www.dciindia.gov.in>), ৰাষ্ট্ৰীয় হোমিঅ'পেথী আয়োগ (<https://nch.org.in>), ভাৰতীয় চিকিৎসা ব্যৱস্থাৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় আয়োগ (<https://ncismindia.org>), ভাৰতীয় নাৰ্ছিং পৰিষদ (<http://www.indiannursingcouncil.org>), আৰ্কিটেকচাৰ পৰিষদ (<https://www.coa.gov.in>), ভাৰতীয় বাৰ পৰিষদ (<http://www.barcouncilofindia.org>), ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষক শিক্ষা পৰিষদ (<https://ncte.gov.in>) শিক্ষানুষ্ঠানসমূহ এই পৰিষদ বা সংস্থাবোৰৰ স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হোৱাৰ উপৰিও যি বিভাগত অধ্যয়ন কৰিব বিচাৰে, সেই বিভাগটিও স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত হ'ব লাগিব। তদুপৰি উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকল কেনেদৰে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে তাৰো এটা সম্যক ধাৰণা লোৱা উচিত। সেইদৰে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষণ ব্যৱস্থা, উত্তীৰ্ণৰ হাৰ, নামভৰ্তিৰ প্ৰক্ৰিয়া, পুথিভঁৰাল, ইণ্টাৰনেট সেৱা, থকাৰ সুবিধা, আৰ্থিক সাহায্য লাভৰ সুবিধা আছে নে নাই তথা বিভিন্ন মাপকাঠিৰ পৰিমাণৰ বিষয়েও জানি লোৱা উচিত। ইয়াৰ উপৰিও জানিব লগা আন দিশবোৰৰ কিছুমান হ'ল- শিক্ষানুষ্ঠানখন চৰকাৰী নে বেচৰকাৰী আৰু সুৰক্ষিত স্থানত অৱস্থিত হয় নে নহয়, শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ আকাৰ কেনেকুৱা অৰ্থাৎ ছাত্ৰ আৰু শিক্ষকৰ অনুপাত কিমান, ঘৰৰ পৰা শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ দূৰত্ব, কেম্পাচ ইণ্টাৰভিউ হয় নে নহয়, খেলা-ধূলেকে আদি কৰি অন্যান্য extra-curricular activities কৰিবৰ বাবে সুবিধা আছে নে নাই ইত্যাদি। লগতে প্ৰাক্তন সংগঠন (Alumni Network) কিমান শক্তিশালী সেই বিষয়েও জানি লোৱাটো উচিত যিহেতু এই সংগঠন শক্তিশালী হ'লে শিক্ষাৰ্থীসকলৰ চাকৰি লাভ কৰাটো অধিক সুবিধা।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিভিন্ন শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি তাৰ বিষয়ে তলত আলোচনা কৰা হ'ল।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত : কলা শাখা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী কলা শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ

পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি : সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ (যেনে - সমাজশাস্ত্ৰ, অৰ্থনীতি, ভূগোল, সাহিত্য ইংৰাজী, অসমীয়া, হিন্দী, বঙলা, সংস্কৃত ইত্যাদি), মনোবিজ্ঞান, বুৰঞ্জী, ৰাজনীতি বিজ্ঞান, শিক্ষা, পৰ্যটন, পৰিৱেশ কলা, নৃত্য বিজ্ঞান, আইন ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্ৰম।

স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত পাঠ্যক্ৰম হ'ল - স্নাতকোত্তৰ (এম.এ.) আৰু পি.এইচ.ডি.।

কলা শাখাত অধ্যয়ন কৰি মনোবৈজ্ঞানিক, সমাজবিজ্ঞানী, সমাজকৰ্মী, বুৰঞ্জী, নৃত্যবিদ, লেখক, সাংবাদিক, অধিবক্তা, বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ৰ শিক্ষক হিচাবে কেৰিয়াৰ গঢ়িব পাৰে।

কলা শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইণ্ডিউষ্ট্ৰেল পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

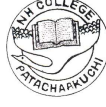
দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত আইনৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম আৰু হোটেল পৰিচালনা (হোটেল মেনেজমেণ্ট) পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে পাঁচ বছৰীয়া সংযুক্ত ইংৰাজী, গণসংযোগ, বিদেশী ভাষাৰ স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

অবিবাহিত ভাৰতীয় নাগৰিকে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান (এন.ডি.এ.)ত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে যদিহে ভাৰতীয় সেনাবাহিনীত যোগদানৰ ইচ্ছা থাকে। যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ইউ.পি.এছ.চি. ৰ অধীনত অনুষ্ঠিত এন.ডি.এ. পৰীক্ষাত বাছনি হৈ এই প্ৰতিষ্ঠান শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠানত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

যিকোনো শাখাত দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ উত্তীৰ্ণসকলে ফাইন আৰ্টছ, দৃশ্য কলা (ভিজুৱেল আৰ্টছ), আভ্যন্তৰীণ সজ্জা (ইণ্টেৰিয়'ৰ ডিজাইন), প্ৰায়োগিক কলা (এপ্লাই আৰ্ট), ফেশ্বন ডিজাইন, অলংকাৰ সজ্জা (জুৱেলাৰী ডিজাইন) ইত্যাদি পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

যিসকল শিক্ষাৰ্থীৰ নৃত্য-গীত, নাটকৰ প্ৰতি আসক্তি আছে বা ইয়াক আনুষ্ঠানিক পাঠ্যক্ৰম হিচাপে ল'ব বিচাৰে, তেনে শিক্ষাৰ্থীয়ে পৰিৱেশ্য কলা স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ যিকোনো শাখাত উত্তীৰ্ণ যিসকল শিক্ষাৰ্থীয়ে নিজকে এগৰাকী শাৰীৰিক শিক্ষাৰ শিক্ষক, ক্ৰীড়া প্ৰশিক্ষক অথবা ফিটনেছ ট্ৰেইনাৰ হিচাবে কেৰিয়াৰ গঢ়িব বিচাৰে, তেওঁলোকে “শাৰীৰিক শিক্ষা” বিষয়ৰ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়ন কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত : বাণিজ্য শাখা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি : সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ (যেনে - ইঞ্চিউৰেন্স, কম্পিউটাৰ, বৈদেশিক বাণিজ্য, বেংকিং আৰু ইঞ্চিউৰেন্স, একাউণ্টিং আৰু বিত্ত, ই-বাণিজ্য, অৰ্থনীতি আৰু একাউণ্টিং ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্ৰম।

স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছৰ পাঠ্যক্ৰম হ'ল - স্নাতকোত্তৰ (এম.কম.) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বাণিজ্য শাখাৰ স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় আয়োগ (ইউ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেন্সৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

বি.এ. (চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্ট) : ভাৰতীয় চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্ট প্ৰতিষ্ঠানে চাৰ্টাৰ্ড একাউণ্টেণ্টৰ শিক্ষা আগবঢ়ায়।

কষ্ট একাউণ্টেণ্ট : ইনষ্টিটিউট অৱ কষ্ট এণ্ড বুকছ একাউণ্টেণ্টছ অন ইণ্ডিয়াই এই পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়ায়।

কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰী : ইনষ্টিটিউট অৱ কোম্পানী ছেক্ৰেটাৰিজ অৱ ইণ্ডিয়াই এই পাঠ্যক্ৰম আগবঢ়ায়।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণীৰ পিছত : বিজ্ঞান শাখা

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত কি কি পঢ়িব পাৰি : সাধাৰণ স্নাতক পাঠ্যক্ৰম, মেজৰসহ (যেনে - পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান, গণিত, অৰ্থবিজ্ঞান, জীৱবিজ্ঞান, প্ৰাণীবিজ্ঞান, পৰিৱেশ বিজ্ঞান ইত্যাদি) স্নাতক পাঠ্যক্ৰম। স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছৰ পাঠ্যক্ৰম হ'ল - স্নাতকোত্তৰ (এম.এচ.ছি) আৰু পি.এইচ.ডি.।

বিজ্ঞান শাখাৰ যিকোনো স্নাতক উত্তীৰ্ণ শিক্ষাৰ্থীয়ে অসম লোকসেৱা আয়োগ (এ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগ (ইউ.পি.এছ.চি.)ৰ পৰীক্ষা, বেংকিং খণ্ডৰ পৰীক্ষা আৰু অন্যান্য ইঞ্চিউৰেন্সৰ পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে। ষ্টাফ ছিলেকচন কমিছনৰ কম্বাইণ্ড গ্ৰেজুৱেট লেভেল পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'ব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পিছত বি.চি.এ., বি.বি.এ., বি.টেক, বি.ই, বি.আৰ্ক, এম.বি.বি.এছ, বি.ফাৰ্ম, বি.এছ.চি, নাৰ্ছিং, আয়ুৰ্বেদিক হোমিঅ'পেথিক, পশু পালন আৰু পশু চিকিৎসাৰ, কৃষি, মীন, গাৰ্হস্থ্যবিজ্ঞানৰ, ৰেচমবিদ্যা, উদ্যান শস্য স্নাতক পাঠ্যক্ৰমত নামভৰ্তি কৰিব পাৰে।

বেংক প্ৰবেচনাৰী অফিচাৰ পদৰ বাবে যিকোনো স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনৰ যিকোনো শাখাৰ নিম্নতম অৰ্হতা সম্পন্ন সকলে আবেদন কৰিব পাৰে।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক বা দ্বাদশ শ্ৰেণী বিজ্ঞান শাখাত উত্তীৰ্ণ হোৱা সকলে পেৰামেডিকেলৰ বিভিন্ন বিভাগত (Medical Laboratory Technology, Medical Radiographic Technology, Cardiac Care Technology, Physiotherapy, ICU Technology, Physicians Assistance Course, Emergency & First Aid, O.T. Technology (O.T + Anaesthesia + Endoscopy), Dialysis Technician Course) ডিপ্লমা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। ইয়াৰ বাবে উচ্চতৰ মাধ্যমিক (বিজ্ঞান শাখা) চূড়ান্ত পৰীক্ষাত পদাৰ্থ বিজ্ঞান, ৰসায়ন বিজ্ঞান আৰু জীৱ বিজ্ঞান বিষয়ত ৫০% নম্বৰ সৈতে উত্তীৰ্ণ হ'ব লাগে। পেৰামেডিকেল পাঠ্যক্ৰমৰ বিভিন্ন বিভাগত ডিপ্লমা শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিব বাবে সুবিধা থকা অসমৰ চৰকাৰী শিক্ষানুষ্ঠান কেইখন হ'ল - (ক) ইনষ্টিটিউট অৱ পেৰামেডিকেল চায়েঞ্চ, ডিব্ৰুগড়, (খ) ইনষ্টিটিউট অৱ পেৰামেডিকেল চায়েঞ্চ, গুৱাহাটী, (গ) ইনষ্টিটিউট অৱ পেৰামেডিকেল চায়েঞ্চ, শিলচৰ, (ঘ) ইনষ্টিটিউট অৱ পেৰামেডিকেল চায়েঞ্চ, যোৰহাট, (ঙ) ইনষ্টিটিউট অৱ পেৰামেডিকেল চায়েঞ্চ, বৰপেটা। ইয়াৰ উপৰিও আমাৰ ৰাজ্যৰ ব্যক্তিগত খণ্ডৰ কেইবাখনো শিক্ষানুষ্ঠান পেৰামেডিকেলৰ বিভিন্ন বিভাগত অধ্যয়ন কৰিব পৰা সুবিধা আছে আৰু এই শিক্ষানুষ্ঠানবোৰৰ নাম জানিবৰ বাবে শিক্ষাৰ্থীসকলে অসমৰ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ চিকিৎসা বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৱেবছাইট (www.ssuhs.in) আৰু অসম চৰকাৰৰ 'চিকিৎসা শিক্ষা সঞ্চালকালয়'ৰ ৱেবছাইটত (<https://dme.assam.gov.in>) চাব পাৰে।

প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ কোচিং লোৱাটো প্ৰয়োজনীয় বুলি বহুতৰে মনত এক ভুল ধাৰণা থকা দেখা যায়। কিন্তু এনেবোৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হ'বৰ বাবে কোচিং ল'বলৈ লাগিব বুলি কোনো কথা নাই। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ছিলেবাছ

অনুসৰি নিয়মীয়াকৈ অধ্যয়নৰ উপৰিও পুৰণি প্ৰশ্নকাকত সমূহ কম আৰু নিৰ্দ্ধাৰিত সময়ৰ ভিতৰত সমাধান কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলেও উত্তীৰ্ণ হোৱাত সহায় হ'ব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ইণ্টাৰনেটৰ পৰা সহায় লোৱাৰ উপৰিও প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাসমূহত উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ পৰা দিহা-পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিলেও উপকৃত হ'ব।

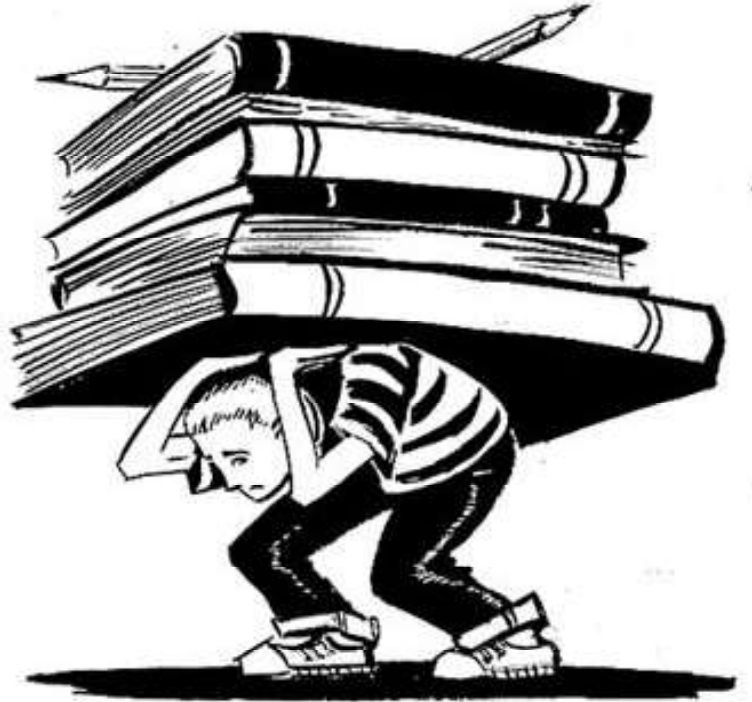
প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা তথা নিযুক্তিৰ বাবে আয়োজন কৰা সাক্ষাৎকাৰবোৰত সাধাৰণতে সাধাৰণ জ্ঞানৰ পৰীক্ষা লোৱা হয়। সাধাৰণ জ্ঞান (Traditional General Knowledge) দুই প্ৰকাৰত ভাগ কৰিব পৰা যায়। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান আৰু সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহ। সাধাৰণ জ্ঞান যিহেতু একে দিনাই গোটেৱা সম্ভৱ নহয় ইয়াৰ বাবে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ দীঘলীয়া প্ৰস্তুতিৰ প্ৰয়োজন। পৰম্পৰাগত সাধাৰণ জ্ঞান আহৰণ কৰিবলৈ বিদ্যালয়ৰ প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পৰা দশম শ্ৰেণীলৈকে সকলো বিষয়ৰ পাঠ্যপুথি আৰু এই সকলোবোৰ বিষয়ৰ আনুষংগিক প্ৰসংগ অধ্যয়ন কৰিব লাগিব। সাম্প্ৰতিক ঘটনা প্ৰবাহৰ জ্ঞান আহৰণ কৰিবৰ বাবে দৈনিক বাতৰি কাকত তথা বিভিন্ন আলোচনী নিয়মীয়াকৈ পঢ়াৰ অভ্যাস পঢ়ি তুলিব লাগিব। যিহেতু, দৈনিক বাতৰি কাকত এখনৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰা শেষৰ পৃষ্ঠালৈ জানিবলগীয়া বহুত কথা থাকে। সেইদৰে নিয়মীয়াকৈ ৰেডিঅ'ৰ বাতৰি অনুষ্ঠান শুনি আৰু টেলিভিছনৰ বাতৰি অনুষ্ঠানবোৰৰ পৰা আহৰণ কৰা জ্ঞানবোৰ লিপিবদ্ধ কৰি ৰাখিব লাগে। তাৰোপৰি, সাংখ্যিক হিচাপ-নিকাচৰ সক্ষমতা (Numerical Ability), বিচাৰ-বুদ্ধিৰ ক্ষমতা (Reasoning) আদি বিষয়সমূহৰ অনুশীলনো স্কুলীয়া দিনৰ পৰাই আৰম্ভ কৰাটো দৰকাৰ।

ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে দীঘলীয়া সময়ৰ প্ৰস্তুতি লগতে নিয়মীয়া অনুশীলন অব্যাহত ৰাখি এইসমূহ পৰীক্ষাৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলালে আমাৰ ৰাজ্যৰ পৰাও সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ৰ প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

ৰাজ্যিক, ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ বিভিন্ন বিষয়ৰ বৃত্তি প্ৰদান কৰা অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান সমূহ নিজস্ব “ৱেবছাইট”ত

প্ৰচাৰ কৰা বৃত্তি সমূহৰ সবিশেষ খবৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে ৰাখিব লাগে। বৃত্তিপ্ৰাপ্ত সকলৰ বিষয়ে বাতৰি কাকত, আলোচনী আদিত প্ৰকাশ কৰা হয়। তেনে ব্যক্তিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে ব্যক্তিগত ভাৱে সাক্ষাৎ কৰিলেও বিশেষ ভাবে লাভাৱান্বিত হ'ব। ইয়াৰোপৰি, সম্পূৰ্ণ আৰু শুদ্ধ তথ্য লভাৰ বাবে প্ৰতিযোগিতামূলক পৰীক্ষা আৰু চাকৰিৰ বিজ্ঞাপন তথা প্ৰছপেক্টছ (Prospectus) সমূহো ভালদৰে পঢ়ি চাব লাগে।

শিক্ষাগত অৰ্হতা তথা দক্ষতা থাকিলেও বহু ক্ষেত্ৰত আমাৰ

ৰাজ্যখনৰ বহুসংখ্যক যুৱক-যুৱতীয়ে চৰকাৰী অথবা ব্যক্তিগত প্ৰতিষ্ঠানত আশা কৰা মতে নিযুক্তি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম নহয়। ফলত ৰাজ্যখনত নিবনুৱা সমস্যাই গা কৰি উঠিছে। আমি সকলোৱে বুজা উচিত যে, কেৱল চাকৰিৰ দ্বাৰা নিবনুৱা সমস্যাৰ সমাধান কেতিয়াও সম্ভৱ নহয়। চাকৰিৰ বাহিৰেও সৰু-বৰ উদ্যোগ গঢ়ি বা ব্যৱসায়-বাণিজ্যৰ জৰিয়তে নিজে উপাৰ্জনক্ষম হৈ উঠাৰ লগতে আনকো নিয়োগৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিব পাৰি। এই সম্পৰ্কে চৰকাৰী, বে-চৰকাৰী, স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠান আৰু ছাত্ৰ সংগঠনসমূহে ৰাজ্যখনৰ সকলো অঞ্চলতে সজাগতা সভা আৰু কৰ্মশালা আয়োজন কৰি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা যুৱক-যুৱতীসকলক কেন্দ্ৰীয় আৰু

ৰাজ্য চৰকাৰৰ বিভিন্ন আঁচনি সমূহৰ বিষয়ে ভালদৰে বুজাই দিয়াৰ লগতে বিভিন্ন ধৰণৰ ঋণ আগবঢ়োৱা বিত্তীয় অনুষ্ঠানসমূহৰ বিষয়েও বিতংকৈ জনাব লাগে। তদুপৰি বাতৰি কাকত আৰু আলোচনীসমূহে সামাজিক দায়বদ্ধতাৰে সমাজ আৰু ৰাজহুৱা স্বার্থৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ‘স্বনিয়োজন’ৰ বিভিন্ন দিশ সামৰি নিয়মীয়াকৈ লেখা প্ৰকাশ কৰিলেও জনসাধাৰণ লাভাৱান্ধিত হ’ব। চৰকাৰী চাকৰিৰ অবিহনেও সৰু-বৰ উদ্যোগ গঢ়ি বা ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰিও যে সন্মানীয় জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰি সেই কথা উপলব্ধি কৰি কিছু সংখ্যক যুৱক-যুৱতীয়ে স্বনিয়োজনৰ পথ বাচি ল’লে নিবনুৱা সমস্যা অলপ হ’লেও কমিব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

এইখিনিতে এটা কথা উল্লেখ কৰা ভাল হ’ব যে, কেৰিয়াৰৰ ক্ষেত্ৰত কোনো ব্যক্তিয়েই এশ শতাংশ সন্তুষ্টি লাভ নকৰে। কোনো ব্যক্তিয়ে হয়তো দৰমহাক লৈ সন্তুষ্ট নহ’ব পাৰে, কোনোবাজন হয়তো কৰ্মস্থলীলৈ নতুবা সহকৰ্মীকলৈ সন্তুষ্ট নহ’ব পাৰে ইত্যাদি। ব্যক্তিগত খণ্ডত সং ভাৱে চাকৰি কৰি বা ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰি জীৱন ধাৰণ কৰি থকা সকলে চৰকাৰী খণ্ডত নিযুক্তি লাভ কৰা নাই বুলি হীনমন্যতা ত ভোগা উচিত নহয়। তদুপৰি, ব্যক্তিগত খণ্ডৰ চাকৰিয়াল তথা ব্যৱসায়-বাণিজ্য কৰা ব্যক্তিসকলক চৰকাৰী খণ্ডৰ চাকৰিয়াল সকলৰ দৰে সমদৃষ্টিৰে নোচোৱা মানসিকতা পৰিহাৰ কৰিব পাৰিলেহে সমাজৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিয়ে যিকোনো কৰ্মৰ প্ৰতি আগ্ৰহ বৃদ্ধি হ’ব উদ্যোগীসকলে নিজে উপাৰ্জন কৰাৰ লগতে আনকো নিয়োগৰ সুবিধা প্ৰদান কৰিব পাৰে। চাকৰিয়ালৰ উপাৰ্জন সীমিত কিন্তু উদ্যোগীসকলৰ নহয়। উদ্যোগীসকলে যিমানৈই যত্ন কৰে সিমানৈই উপাৰ্জনো বৃদ্ধি হয় আৰু নতুন নতুন দিশত কাম সম্প্ৰসাৰিত কৰিব পাৰে। চাকৰিয়ালসকল সদায় সীমাৰ মাজত আবদ্ধ। চাকৰিয়ালসকলৰ দিনটোৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট কৰ্মৰ সময় থাকে কিন্তু উদ্যোগীসকলৰ ক্ষেত্ৰত কৰ্মৰ কোনো নিৰ্দিষ্ট সময়সীমা নাথাকে। সাধাৰণতে, চাকৰি কৰি সং উপায়েৰে ধনী হোৱাটো সম্ভৱ নহয় কিন্তু সং উপায়েৰে উদ্যোগ স্থাপন কৰি বা ব্যৱসায় কৰি ধনী হোৱা সম্ভৱ।

ব্যৱসায়-বাণিজ্য বা উদ্যোগ কৰিবলৈ প্ৰয়োজন হোৱা বিভিন্ন ধৰণৰ ঋণ আৰু সাহায্য আঁচনিৰ বিষয়ে পৰামৰ্শ গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগ্ৰহী ব্যক্তিয়ে জিলা উদ্যোগ আৰু বাণিজ্য কেন্দ্ৰ, চৰকাৰী বিভাগৰ অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানবোৰৰ উপৰিও ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু

ৰাজ্যিক বিত্তীয় অনুষ্ঠান, ৰাষ্ট্ৰীয়কৃত বেংকসমূহত যোগাযোগ কৰিব পাৰে। যেনে- ৰাষ্ট্ৰীয় ঔদ্যোগিক বৃত্তীয় নিগম (Industrial Finance Corporation of India, <http://www.ifcilt.com>), ভাৰতীয় লঘু উদ্যোগ বিকাশ বেংক (Small industries Development Bank of India, <https://www.sidbi.in>), ৰাষ্ট্ৰীয় লঘু উদ্যোগ নিগম (National Small Industries Corporation, <https://www.nsic.co.in>), ৰাষ্ট্ৰীয় কৃষি আৰু গ্ৰামীণ উন্নয়ন বেংক (National bank for Agriculture and Rural Development, <https://www.nabard.org>), ভাৰতীয় ঔদ্যোগিক বিকাশ বেংক (Industrial Development Bank of India, <https://www.idbibank.in>), নেড্ ফি (North Eastern Development Finance Corporation Ltd, <https://www.nedfi.com>), অসম বিত্তীয় নিগম (Assam Financial Corporation, <http://www.afconline.gov.in>), অসম ঔদ্যোগিক নিগম (Assam Industrial development Corporation, <http://aidcltd.com>), অসম লঘু উদ্যোগ নিগম (Assam Small Industries Development Corporation, <http://asidcltd.assam.gov.in>), ভৈয়াম জনজাতি উন্নয়ন নিগম, অনুসূচীত জাতি উন্নয়ন নিগম, অন্যান্য পিছপৰা জাতি উন্নয়ন নিগম আদি। সেইদৰে ৰাষ্ট্ৰীয়কৃত বেংক যেনে- ষ্টেট বেংক অৱ ইণ্ডিয়া, এলাহাবাদ বেংক, অন্ধ্ৰ বেংক, বেংক অৱ ব’ম্বা, বেংক অৱ ইণ্ডিয়া, বেংক অৱ মহাৰাষ্ট্ৰ, কানাড়া বেংক, ক’ৰ্পৰেচন বেংক, চেণ্ট্ৰেল বেংক অৱ ইণ্ডিয়া, ডেনা ইণ্ডিয়ান বেংক, ইণ্ডিয়ান ওভাছিয়াছ বেংক, পাঞ্জাব নেচনেল বেংক, পাঞ্জাব এণ্ড সিন্দ বেংক, সিণ্ডিকেট বেংক, ইউনিয়ন বেংক অৱ ইণ্ডিয়া, ইউনাইটেড বেংক অৱ ইণ্ডিয়া, অৰিয়নটেল বেংক অৱ কমার্চ, ইউকো বেংক, বিজয়া বেংক আদিৰ নিজা নিজা কিছুমান ঋণ আৰু সাহায্য আঁচনি আছে।

ব্যৱসায়-বাণিজ্য বা উদ্যোগ স্থাপনৰ বাবে প্ৰশিক্ষণ প্ৰদান কৰা অসমৰ কেইটামান প্ৰতিষ্ঠান হ’ল :

- ১। ৰাজ্যিক গ্ৰামোন্নয়ন প্ৰতিষ্ঠান (State Institute of Rural Development, <http://sird.assam.gov.in>)
- ২। আই.আই.টি. (Indian Institute of Entrepreneurship, <http://www.iie.gov.in>)
- ৩। চিপেট (Central Institute of Plastic Engineering and Technology, <http://www.cipet.gov.in>)
- ৪। ফাইনাৰ (Federation of industries & Commerce

of North Eastern region, <https://finer.in>)

৫। ভাৰতীয় উদ্যোগী বিকাশ প্ৰতিষ্ঠান (Entrepreneurship Development Institute of India, <https://www.ediindia.org>) ইত্যাদি।

ভাৰতীয় উদ্যোগী বিকাশ প্ৰতিষ্ঠানত দুবছৰীয়া PGDM-Entrepreneurship আৰু PGDM-Innovation, Entrepreneurship & Venture Development (IEV) পাঠ্যক্ৰম অধ্যয়নৰ সুবিধা আছে। এই পাঠ্যক্ৰম দুটাত নামভৰ্তিৰ বাবে শিক্ষাগত অৰ্হতা হ'ল স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা যিকোনো শাখাত ৫০ শতাংশ নম্বৰসহ স্নাতক ডিগ্ৰীধাৰী হ'ব লাগে আৰু লগতে মেনেজমেণ্ট টেষ্ট (CAT, MAT, XAT, ATMA, C-MAT) ৰ নম্বৰ থাকিব লাগে।

অসমত মহিলাই স্থাপন কৰিব পৰা কিছুমান উদ্যোগ তথা ব্যৱসায় হ'ল-বিউটি পাৰ্লাৰ, নাৰ্চাৰী, অসমীয়া গহণা বিক্ৰীৰ প্ৰতিষ্ঠান, কম্পিউটাৰৰ প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী যোগান, টিভি মেৰামতি, কুকুৰা, ছাগলী, গৰুৰ ফাৰ্ম, পোহনীয়া জন্তু চৰাইৰ বিক্ৰী কেন্দ্ৰ, কুৰিয়াৰ চাৰ্ভিচ, কিতাপ, আলোচনী আদি বন্ধা, মাছৰ একুৰিয়াম, কেটাৰিং ছাৰ্ভিচ, মটৰ ড্ৰাইভিং স্কুল, কেৰিয়াৰ

কাউন্সেলিং, স্কুল আৰু কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ইউনিফৰ্ম, এক্সাইডাৰী, পুতলা নিৰ্মাণ, বুক বাইণ্ডিং, ফটোষ্টেট আৰু লেমিনেচন, ডি.টি.পি., ভিডিঅ' ৰেকৰ্ডিং, ট্ৰেভেল এজেন্সি, পৰ্যটন সেৱা কেন্দ্ৰ, ভাড়াত গাড়ী দিয়া, পেকেজিং উদ্যোগ, আচাৰ আৰু জাম-জেলী প্ৰস্তুত, কাঠফুলাৰ খেতি, ফুলৰ বাগিচা, বাঁহ-বেতৰ উদ্যোগ, গাখীৰৰ পৰা তৈয়াৰী বিভিন্ন সামগ্ৰী, ফাষ্টফুড ৰেষ্টোৰা, টেণ্ট হাউচ, মৰাপাটেৰে তৈয়াৰী বিভিন্ন সামগ্ৰী, আইচক্ৰীম, বেকাৰী, পিঠা আৰু লাডু প্ৰস্তুত, ক্ৰেচ, ছবি অঁকা স্কুল, গানৰ স্কুল আদি।

বৰ্তমান সময়ত বহুসংখ্যক যুৱক-যুৱতীক দেখা গৈছে যে, লাজ আৰু সংকোচৰ বাবে নিজ ৰাজ্যত কিছুমান বৃত্তিত নিয়োজিত হ'বলৈ নিবিছাৰে কিন্তু, বহিঃৰাজ্যত গৈ একেধৰণৰ বৃত্তিতে নিয়োজিত হৈ আছে। এই নিবনুৱা যুৱক-যুৱতীসকলে বহিঃৰাজ্যলৈ যোৱাৰ সলনি নিজ ৰাজ্যতে তেনেবোৰ বৃত্তিৰ প্ৰতি আগ্ৰহী হ'লে শাৰীৰিক, মানসিক তথা আৰ্থিকভাৱেও যে লাভাৱান্বিত হ'ব, সেই সম্পৰ্কে সজাগতা আনিবৰ বাবে অসমৰ ছাত্ৰ সংগঠনবোৰ তথা স্বেচ্ছাসেৱী অনুষ্ঠান, চৰকাৰী, বে-চৰকাৰী অনুষ্ঠান আৰু ছ'চিয়েল নেটৱৰ্কিং ছাইটৰ অসমৰ হকে কাম কৰি থকা বিভিন্ন গোটবোৰ আগবাঢ়ি আহিলে ভাল হয়। ❖

সাক্ষাৎকাৰ

অসমৰ সংবাদ জগতৰ মহীৰুহ তথা অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি কনকসেন ডেকাৰ সৈতে কথোপকথন

সাক্ষাৎ গ্ৰহণকাৰী : মিতুমণি চেতিয়া, বাকেশ বয়

মিতুমণি চেতিয়া : ছাৰ, নমস্কাৰ। প্ৰথমেই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ হৈ আপোনাক সাদৰ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

কনকসেন ডেকা : নমস্কাৰ। ধন্যবাদ।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ জন্ম, শৈশৱ আৰু শৈক্ষিক জীৱন সম্পৰ্কে আমাক জনাব নেকি?

কনকসেন ডেকা : দৰাচলতে মানুহৰ জন্ম, জন্মস্থান, আনকি তেওঁ কি কৰিব, জীৱিকা কি হ'ব সেই আটাইবিলাক কথা বহুতৰ পক্ষে জনাটো সম্ভৱ নহয়। মই উদাহৰণস্বৰূপে কৈছোঁ -

ন্যায়াধীশ বাহাৰুল ইছলামৰ কথা। তেওঁৰ ঘৰ বঙিয়াৰ ওচৰত। তেতিয়া আমাৰ দেশ ব্ৰিটিছৰ অধীনত আৰু তেওঁ তেতিয়া শৈশৱত ভৰি দিয়া এজন ল'ৰা। গৰু চৰাই থাকে পথাৰত। দেউতাকৰো ইচ্ছা তেওঁ গৰখীয়াই হ'ব। তেনে এটি দিনতে আবেলি বাহাৰুলে গৰু চৰাই থাকোতে লক্ষ্য কৰিলে এজন দাৰোগাই লগত চিপাহী কেইজনমান লৈ পথাৰৰ মাজৰ সৰু আলিটিৰে আহি আছে। দাৰোগাক দেখি লগত অহা চিপাহীকেইজনৰ বাদেও ওচৰ-পাজৰৰ মানুহখিনিয়েও সন্মানেৰে চেলুট দিছে। বাহাৰুলৰ সেই কুমলীয়া মনত তেতিয়া চিন্তাই দুলিৰলৈ আৰম্ভ কৰিলে- দাৰোগা দেখোন কম মানুহ নহয় ! ঘৰত আহি দেউতাকক

সুধিলে- দাৰোগা কেনেকৈ হ'ব পাৰি। দেউতাকে ক'লে যে পঢ়িব লাগিব। তেতিয়া বাহাৰুলে ক'লে- “মোৰোতো দাৰোগা হ'বৰ ইচ্ছা যায়। আজি মই গৰু চাৰি থাকোতে কাষেৰে কেইজনমান চিপাহী লগত লৈ দাৰোগা পাৰ হৈ গৈছিল আৰু তেওঁক সকলোৰে চেলুট দিছিল।” সেই ঘটনাৰ পৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ বাহাৰুলে পিছদিনাই বঙিয়াৰ স্কুলত নাম লিখে। তাৰ পিছত তেওঁ ক্ৰমান্বয়ে মেট্ৰিক পাছ কৰিলে, কটনৰ পৰা স্নাতক, স্নাতকোত্তৰ, তাৰ পিছত আইনৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিলে আৰু গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ত ওকালতি আৰম্ভ কৰিলে। তাৰ পিছত গুৱাহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশ হিচাপে মনোনীত হ'ল। পিছলৈ তেওঁৰ নতুন দিল্লীস্থিত ভাৰতৰ উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ ন্যায়াধীশ হিচাপে

পদোন্নতি হয়। অৱসৰৰ পিছত তেওঁক ভাৰত চৰকাৰে ইউৰোপৰ দেশ এখনত এজন বিষয়া হিচাপে নিযুক্তি দিয়ে। গতিকে কোনো কোনো মানুহে জীৱনৰ শৈশৱতে যিটো ভাৱে সেয়া তেওঁ পিছৰ জীৱনত ৰূপায়ন কৰে যদিও কিছুমানৰ পক্ষে সেয়া সম্ভৱ নহয়। মই এই প্ৰসংগটো এই কাৰণে উলিয়াইছো যে মোৰ ক্ষেত্ৰতো মই যিটো ভাবিছিলো সেয়া নহ'ল। মই এটা বেলেগ পথেৰেহে আহিবলগা হ'ল।

মোৰ জন্ম হ'ল ১৯৩৩ চনত বেলশৰত। মই আমাৰ বেলশৰতেই প্ৰাইমাৰি বিদ্যালয় আৰু হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈছো। তাৰ পিছত নলবাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা আই.এ. পাছ কৰিলো, তেতিয়াৰ কটন মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰিলো আৰু মই এলাহাবাদ বিশ্ববিদ্যালয়ত স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰম পঢ়িছিলো যদিও ভাল নলগাত গুচি আহিছিলো। পৰৱৰ্তী সময়ত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ পৰা ৰাজনীতি বিজ্ঞানত স্নাতকোত্তৰ ডিগ্ৰী লাভ কৰিলো।

মোৰ শৈশৱ বিচিত্ৰ ধৰণৰ, তোমালোকৰ শৈশৱৰ নিচিনা মসৃণ নাছিল। তৰুণসেন ডেকা মোৰ খুড়া। তেওঁ বিপ্লৱী কমিউনিষ্ট পাৰ্টিৰ নেতা আছিল। বিপ্লৱী কমিউনিষ্ট পাৰ্টিৰ কথা হ'ল- “প্ৰচলিত চৰকাৰ ব্যৱস্থাটো পুঁজিপতিৰ ব্যৱস্থা, ইয়াত পুঁজিপতিসকলেই সকলো সা-সুবিধা ভোগ কৰে। সাধাৰণ শ্ৰমিক কৃষকসকল বঞ্চিত হৈ ৰয়। গতিকে এই ব্যৱস্থাটো সশস্ত্ৰ সংগ্ৰামৰ দ্বাৰা পৰিৱৰ্তন ঘটাই বুৰ্জোৱা শ্ৰেণীৰ প্ৰতিনিধিৰ চৰকাৰ হ'ব লাগে।” তেওঁলোকে কেৱল এই বুলি কোৱাই নহয়, শাসন পৰিৱৰ্তনৰ কাৰণে ১৯৪৫ চন মানৰ পৰা সশস্ত্ৰ বিপ্লৱৰ সূচনা কৰিছিল। বিষুৱাভা, তৰুণসেন ডেকা, হৰেণ কলিতা, গোবিন্দ কলিতা, হৰি দাস ডেকা, কামিনী শৰ্মা, খগেন বৰবৰুৱা, বাণেশ্বৰ শইকীয়া, অম্বু বৰা এওঁলোক সেই সময়ত কমিউনিষ্ট পাৰ্টিৰ নেতা আছিল। তেওঁলোকৰ মূল নেতা আছিল কলিকতাৰ পান্নালাল দাশগুপ্ত। তেওঁলোকে বিপ্লৱৰ কাৰণে কলিকতাৰ পৰা ষ্টেনগান যোগাৰ কৰি আনিছিল। তাৰপিছত তেওঁলোকক প্ৰশিক্ষণ দিয়া হৈছিল আৰু ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টত, মই তেতিয়া পঞ্চম-ষষ্ঠমানৰ ছাত্ৰ। আমাৰ গাঁৱত সিদিনা শোভাযাত্ৰা হ'ব।

বিষুৱাভাৰ ভাষণত পাওঁ যে স্বৈতাংগ সাম্ৰাজ্যবাদী পুঁজিপতি সকলৰ দ্বাৰাই বৰ্তমানৰ চৰকাৰ পৰিচালিত। লোকসভা, বিধানসভা থাকিব কিন্তু তাত কেৱল পুঁজিপতিসকলৰ সমৰ্থনেৰে জয়ী হোৱা প্ৰতিনিধিহে নিৰ্বাচিত হয়। যিয়ে পুঁজিপতিসকলৰ

বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিব তেওঁলোক তাত থাকিব নোৱাৰিব। সেইকাৰণেই ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্টত ভাৰতবৰ্ষই সাম্ৰাজ্যবাদী ব্ৰিটিছৰ পৰা মুক্ত হ'লেও পুঁজিপতিসকলৰ হাতোৱাৰ পৰা মুক্ত যে হ'ব নোৱাৰিলে সেইকাৰণে আমাৰ গাঁওৰ লগতে বৰমা, পলাশবাৰী আদি কিছুমান অঞ্চলত সেইদিনা ক'লা পতাকা উৰোৱা হৈছিল। মই এই কথাখিনিৰ অৱতাৰণা এইকাৰণে কৰিছো যে তোমালোকে সুধিছা শৈশৱৰ কথা, শৈশৱৰ কথা মানেই মই সৰুতে দেখা কথা। আমাৰ কাষৰীয়া গাঁওখনেই চামতা আৰু তাত কংগ্ৰেছী মানুহ যথেষ্ট বেছি। তেওঁলোকৰ গাঁওখনৰ ফালৰ পৰা ত্ৰিৰংগ ৰঞ্জিত পতাকা লৈ বহুত মানুহ শোভাযাত্ৰা কৰি ওলাই আহিল। আমাৰ বেলশৰৰ ফালৰ পৰাও ক'লা পতাকাধাৰী এদল মানুহ ওলাই আহিল। তেতিয়া আমি সৰু, আমি পিছফালে থিয় হৈ চাই থাকো। তেতিয়া আমাক পুলিচৰ হতুৱাই মাৰধৰ কৰা হ'ল। বহু মানুহ সিদিনা হতাহত হ'ল।

তোমালোকক মই এইটোৱে ক'ব ওলাইছো যে, ১৯৪৭ চনৰ যিখন ছবি সেইখনৰ আজি কিমান পৰিবৰ্তন হৈছে! তেতিয়াই বিষুৱাভাহঁতে কৈছিল যে এইখন দেশত পুঁজিপতিকহে ব্ৰিটিছে শাসন হস্তান্তৰ কৰি যাব আৰু পুঁজিপতিৰ আঙুলিৰ ঠাৰতহে দেশৰ চৰকাৰ নাচিব।

শৈশৱত মই এই ধাৰাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱান্বিত হৈছিলো, যে সংগ্ৰাম কৰিম! জনসাধাৰণ, কৃষক-শ্ৰমিকৰ মুক্তিৰ কাৰণে। মই যেতিয়া অষ্টম মানত পঢ়ি আছিলো তেতিয়া মোক গ্ৰেপ্তাৰ কৰিলে আৰু মই কাৰাগাৰত থাকিব লগা হ'ল।

তাৰ পিছত ১৯৫০ চনত বিপ্লৱী কমিউনিষ্ট পাৰ্টিয়ে টিহু দখল কৰিছিল। তেতিয়া জৱাহৰলাল নেহেৰু প্ৰধানমন্ত্ৰী আৰু বিষুৱাম মেধি মুখ্যমন্ত্ৰী আছিল। সময়ৰ এনে পাকচক্ৰত টিহুত তেতিয়া বিপ্লৱী চৰকাৰ গঠন হ'বলৈ আগবাঢ়িছিল। তেনে ভয়াবহ পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হৈ বিপ্লৱী কমিউনিষ্ট পাৰ্টিক দমন কৰিবলৈ চৰকাৰ উঠি পৰি লাগিছিল। দুধৰ্য সেনাবাহিনী, আৰক্ষী আৰু অসম ৰাইফল্চৰ সন্মিলিত অভিযান চলিল। আমাৰ গাঁওৰ প্ৰায় ৭০০ জন মান ব্যক্তিক গ্ৰেপ্তাৰ কৰা হৈছিল। আমি পঢ়া-শুনা বাদ দিব লগা অৱস্থাত পৰিছিলো আৰু দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে কাৰাগাৰত থাকিব লগা হৈছিল। এনেকুৱা দুৰ্বিসহ পৰিস্থিতিত কাৰাগাৰত থাকিব লগা হৈছিল যে য'ত ৪০০ মানুহ থকাৰ ব্যৱস্থা আছিল। কিন্তু আমাক একেলগে ২২০০ মানুহ থাকিবলৈ দিছিল। হাঁহি উঠা কথাটো হ'ল তেতিয়া নলবাৰী কলেজৰ নামটো সলনি

হৈ ‘পিতন কলেজ’ নাম হৈ পৰিছিল, পিতন দিয়াৰ কাৰণে। দুমাহমান কাৰাগাৰত থকাৰ পিছত ওলাই আহিলো। দেউতা কিন্তু এই সংগ্ৰামৰ বিপৰীত স্থিতিত। খুড়া তৰুণসেন ডেকা বিপ্লৱী যদিও দেউতা বিপৰীত। দেউতাৰ মত হ’ল যে ভাৰতৰ দৰে দেশ এখনত হাজাৰ হাজাৰ সেনা আছে, লাখৰ ঘৰত অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ আছে; তহঁতেই দহটা ষ্টেনগান লৈ কিহৰ বিপ্লৱ কৰিবি। আকৌ মা হ’ল খুড়াৰ সমৰ্থক। ককাও আন্দোলনৰ সমৰ্থক। দেউতা কিন্তু দুৰ্য্যোধৰ বিৰোধী। কাৰাগাৰৰ পৰা ওলাই অহাৰ পিছত দেউতাই আগুৱাই আনিবলৈ গৈছিল। বাটত আহি থাকোতে দেউতাই সুধিছিল, “আৰু আন্দোলন কৰিবিনে” তাৰ পিছত মই আকৌ বিদ্যালয়ত যোৱা আৰম্ভ কৰিলো। ১৯৫৩ চনত মেট্ৰিক পাছ কৰিলো। ১৯৫৫ চনত আই.এ. পাছ কৰিলো, আৰু ১৯৫৭ চনত বি.এ. পাছ কৰিলো।

এতিয়া মোৰ অৱস্থাটোৰ কথা চোৱা, অন্য এজনে বি.এ. এম.এ. পাছ কৰিছে, গতিকে তেওঁ চাকৰি কৰিব। মোৰ আকৌ এনেকুৱা অৱস্থা। যিহেতু আন্দোলন কৰিছিলো গতিকে চৰকাৰী চাকৰিও পোৱাটো সম্ভৱ নহয়, ৰাজনীতিও মোৰ পক্ষে অসাধ্য সাধন। গতিকে মই থিৰাং কৰিলো শিক্ষকেই হম। আৰম্ভণিৰ পৰাই মোৰ ৰাপ আছিল লেখা-মেলাৰ প্ৰতি। বিভিন্ন কাকত, আলোচনী, স্মৃতিগ্ৰন্থ আদিত লেখা-মেলা কৰিছিলো। নাটকৰ প্ৰতিও মোৰ আগ্ৰহ আছিল। পিছলৈ ছিপাৰাৰৰ এখন স্কুলত বিষয় শিক্ষক হিচাপে যোগদান কৰিলো।

মিতুমণি : চাৰ আমি জানিব বিচাৰো আপুনি অসমীয়া সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনলৈ আগবঢ়োৱা অৱদান সম্পৰ্কে জনাবচোন।

কনকসেন ডেকা : প্ৰথমে মই ১৯৬০ ৰ ভাষা আন্দোলনক লৈ ‘জুলাই’ নামৰ এখন কিতাপ লিখিলো, তেতিয়া ভাষা আন্দোলনক লৈ কোনো কিতাপ নাছিল। ১৯৬০ চন জুলাইত সংঘটিত হৈছিল অসম জোকাৰি যোৱা ভাষা আন্দোলন, ১৯৬২ চনৰ জুলাইত মই এই কিতাপখন প্ৰকাশ কৰিছিলো। মোক আচৰিত কৰি কিতাপখন মাত্ৰ ১৫ দিনত প্ৰায় ২০০০ কপি বিক্ৰী হৈছিল। কিন্তু বঙালীসকলে কিতাপখন পঢ়ি অসন্তুষ্ট হৈ ‘ডেকা মসাই, তোমাকে অনুৰোধ জানাই, বইটোৰ আৰ পুনৰ মুদ্ৰণ কৰে

না’ বুলি চিঠি লিখাত কিতাপখনৰ পুনৰ মুদ্ৰণ কৰা নহ’ল। তেতিয়া অসমবাণী বৰ জনপ্ৰিয়। অসমবাণীত কেতিয়াবা কেতিয়াবা গল্প লিখো।

তাৰ পিছত ১৯৬৩ চনত ছিপাৰাৰত শিক্ষকতা কৰা সময়ত ছিপাৰাৰ কিছু গাঁৱলীয়া অঞ্চল হোৱা কাৰণে মই মঙ্গলদৈত থাকিব ল’লো, ৮-১০ কিঃমিঃ দূৰত। তাত মই নিৰিবিলিকৈ কিতাপ লিখিব ল’লো, ইতিমধ্যে মোৰ চাৰি-পাঁচখন উপন্যাস প্ৰকাশ হৈছে। ইতিমধ্যে মোৰ বিয়া বাৰুও হ’ল।

অসম আন্দোলন আৰম্ভ হোৱাৰ সময়ত মই অগ্ৰদূতত কেইটামান সম্পাদকীয় লিখিছিলো। শিৰোনাম আছিল- “নতুন

পুৰুষে যুক্তিৰ আধাৰত নতুন সমাজ গঢ়ক”। তাৰ পিছত সকলোৱে সম্পাদকীয় কেইটা পঢ়ি ক’বলৈ ধৰিলে যে এখন কিতাপ প্ৰকাশ কৰক। পিছত যেতিয়া সম্পাদকীয় কেইটা একেলগ কৰি গ্ৰন্থাকাৰে প্ৰকাশ কৰা হ’ল সেই কিতাপখন এতিয়ালৈকে প্ৰায় ৫২ হাজাৰ কপি বিক্ৰী হৈছে। কিতাপখন ইতিমধ্যে ইংৰাজী, হিন্দী, বঙালী আৰু বড়ো ভাষাতো অনূদিত হৈছে। *ইণ্ডিয়ান এক্সপ্ৰেছ*ৰ দৰে প্ৰসিদ্ধ বাতৰি কাকতত কিতাপখনৰ সমালোচনা প্ৰকাশ পাইছে। উক্ত কিতাপখনৰ পিছত *ষ্টেন গান সোঁৱে-বাঁৱে*, *গৃহযুদ্ধ* আদি কেবাখনো উপন্যাস লিখি উলিয়াইছিলো।

‘ষ্টেনগান সোঁৱে-বাঁৱে’ত লিখিছিলো যে সেনাবাহিনীয়ে

ষ্টেনগান লৈছে দেশ বক্ষাৰ বাবে, আকৌ বিপ্লবীয়ে লৈছে ওলোটো কাৰণত; অৰ্থাৎ সোৱে-বাঁৱে। ‘গৃহযুদ্ধ’খনৰো বহুত বিক্ৰী হৈছে দুবছৰত আঠটাকে সংস্কৰণ ওলাইছে।

এবাৰ কি হ’ল মোৰ ‘নতুন পুৰুষে যুক্তিৰ আধাৰত নতুন সমাজ গঢ়ক’ গ্ৰন্থখনত লিখা- “অসম ভাৰতবৰ্ষৰ অবিচ্ছেদ্য অংগ” বাক্যশাৰীয়ে আলফাৰ নীতিত আঘাত সনাত আলফা প্ৰধান পৰেশ বৰুৱাই বেয়া পালে। আলফাৰ সেই সময়ৰ চিভিল কামাণ্ডাৰ হিৰকজ্যোতি মহন্তই মোৰ বিৰুদ্ধে ফতোৱা জাৰি কৰি ঘোষণা কৰিলে যে ‘কনকসেন ডেকাক গুলীয়াই নামাৰো, ডেগাৰেৰে সাত টুকুৰা কৰি কাটিম।’ এই কথা জানিব পাৰিয়েই কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী দীনেশ গোস্বামী মোৰ ঘৰত আহি উপস্থিত হ’ল আৰু মোৰ বাবে অসম চৰকাৰৰ লগত যোগাযোগ কৰি ১৯৯০ চনত ২১ জন চিপাহীৰে নিৰাপত্তাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে, এতিয়াও সেয়া বাহাল আছে। কিন্তু আমোদজনক কথাটো হ’ল সেই সময়ৰ যিকেইখন বাতৰি কাকতে আলফাক সমৰ্থন দিছিল সেইকেইখনৰ পতন ঘটিল, বিপৰীতে সমালোচনা কৰা আমাৰ কাকতখনে আজিও বৰ্তি আছে।

মিতুমণি : আপুনি লিখা গ্ৰন্থৰাজিৰ ভিতৰত এনেকুৱা কোনখন গ্ৰন্থৰ নাম ল’ব, যিখন পঢ়ি পাঠক উপকৃত হ’ব বুলি আপুনি ভাবে?

কনকসেন ডেকা : মই লিখা গ্ৰন্থসমূহৰ ভিতৰত পাঠক উপকৃত হ’ব পৰা গ্ৰন্থখন হ’ল ‘নতুন পুৰুষে যুক্তিৰ আধাৰত নতুন সমাজ গঢ়ক’।

মিতুমণি : ‘অগ্ৰদূত’ৰ জন্ম সম্পৰ্কে জনাওঁকচোন চাৰ লগতে অগ্ৰদূতৰ সৈতে আপুনি কেনেদৰে জড়িত হৈ পৰিল সেই সম্পৰ্কেও আলোকপাত কৰিলে ভাল হয়।

কনকসেন ডেকা : এদিনাখন মোৰ এজন প্ৰাক্তন ছাত্ৰ মোৰ ওচৰত আহি ক’লে যে ছাৰ আমি এখন আলোচনী উলিয়াম আৰু আপুনি তাৰ সম্পাদক হ’ব লাগে। মোৰ আকৌ খাটাং কথা মই কেতিয়াও কাকত বা আলোচনী প্ৰকাশ নকৰো, বৰ টান কাম। মই তেওঁলোকক কলো যে মই লিখিব লাগে লিখি থাকিম কিন্তু মই সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিব নোৱাৰিম। কিন্তু তেওঁলোক সদায় আহে আৰু মোক এইদৰে অনুৰোধ কৰে। পৰিবাৰকো ক’লে বোলে ছাৰক ক’বচোন। মই তেতিয়া সন্মত হোৱা নাই। এদিন আকৌ আহি মোক ক’লে যে ছাৰ, মইতো হায়াৰ ছেকেণ্ডাৰী পাছ, কিন্তু আপোনাৰটো চাকৰি আছে! এইটো

কৰিলে কিজানিবা ময়ো উদ্ধাৰেই হওঁ। আপুনি কেৱল সম্পাদকীয়টো লিখি দিব। বাকীখিনি মই চাম। এনেকৈ কওঁতে কওঁতে মোৰ মনটো অলপ কুমলিল। তথাপিও মই সম্পাদক হিচাপে কেৱল তিনিমাহ বা ছয় মাহৰ বাবেহে দায়িত্ব লম বুলি চৰ্ত দিলো। তাৰ পিছত কিন্তু মই আৰু দায়িত্ব নলওঁ। তেওঁলোকেও মান্তি হ’ল। তাৰ পিছত প্ৰথম অৱস্থাত সি গোটেই দায়িত্ব ললে, বহী ছপা কৰিলে, প্ৰেছ হিচাপে দুৰ্গেশ্বৰ প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ ঠিক কৰিলে আৰু গ্ৰাহক ঠিক কৰাৰ বাবে তেওঁ হৰিশিঙা, টংলা, ওডালগুৰি আদি ঠাইলৈ যাত্ৰা কৰিলে। ওলাই যোৱাৰ আগতে সি মোৰ পৰিবাৰৰ পৰা ৪০ টকা খুজি লৈ গ’ল। ঘূৰি আহি তেওঁ গ্ৰাহকভুক্তিৰ তালিকা থকা বহীখন প্ৰেছত দি গ’ল। সেই যি গ’ল আজিলৈকে তেওঁৰ খবৰ নাই। তেওঁ যদি ঘূৰি আহিলহেঁতেন তেঁৱেই আলোচনীখনৰ মূল মানুহ হ’লহেঁতেন। এতিয়া যিহেতু আলোচনীখনৰ বাবে গ্ৰাহকভুক্তি সম্পন্ন হৈ গ’ল, সেইখনটো প্ৰকাশ কৰিবই লাগিব। তাৰ পিছত সেইখন প্ৰকাশ হ’ল। সম্পাদনাৰ লগত জড়িত সমিতিও গঠন কৰা হ’ল। এডভোকেট সতীশ দাশগুপ্ত, লক্ষী কোঁৱৰ আদি সমিতিত আছিল। ১৯৭১ চনৰ ১ ফেব্ৰুৱাৰীত আমি উন্মোচন কৰা সেই কাকতখনেই আছিল ‘অগ্ৰদূত’। কাকতখন ৰাইজে ইমানে আঁকোৱালি লৈছিল যে কাকতখনৰ কপি উন্মোচন সভাতেই শেষ। স্থায়ী গ্ৰাহক প্ৰায় ৪০০ মান হৈছিল। দ্বিতীয়বাৰ ২০০০ কপি ছপালো। তিনি চাৰিমাহৰ ভিতৰতেই বিতৰণ প্ৰায় ৪০০০ হাজাৰ মান হ’ল।

কিন্তু এই কাকত প্ৰকাশ কৰাৰ যাত্ৰা ইমান মসৃণ নাছিল। সৰু ঠাই, তাতেই বহুতেই ঠাট্টা-মস্কৰা কৰে, ই কাকত প্ৰকাশ কৰিছে চোৱা! তেনেকুৱা অসংখ্য ঠাট্টা-বিদ্ৰূপকো কাটি কৰি জীৱন-মৰণৰ পণেৰে কাকত প্ৰকাশৰ বাবে আগবাঢ়ি গৈছিলো। যিহেতু মোক তেওঁলোকে প্ৰত্যাশ্বান জনাইছিল গতিকে ময়ো সেই প্ৰত্যাশ্বান গ্ৰহণ কৰিছিলো। পিছত সেই প্ৰত্যাশ্বান গ্ৰহণ কৰিছিলো যদিও মূৰত চিন্তাই বাহ লৈছিল, এতিয়াতো কাকতখন চলাব লাগিব। ১৯৭১ ৰ পৰা ১৯৭৩ চনৰ জুলাই মাহলৈ মঙ্গলদৈৰ পৰাই কাকতখন প্ৰকাশ কৰি আছিলো যদিও ঠাইখন কিছু আওহতীয়া হোৱা বাবে কাকতখন সিমান প্ৰচলন হোৱা নাছিল। ব্যৱসায়িক স্বার্থতেই কাকতখনৰ প্ৰকাশৰ কাৰ্যালয় মঙ্গলদৈৰ পৰা গুৱাহাটীলৈ স্থানান্তৰ কৰাৰ সিদ্ধান্ত ল’লো। কিন্তু পিতায়ে মই কাকত এখনৰ বাবে কষ্ট সহিব নোৱাৰি বাবে বাবে ঘৰলৈ মাতি আছিল। তেতিয়া ঘৰত টকা-পইচাৰ অভাৱ নাছিল। কাকত

নচলালেও জীৱন সুন্দৰকৈ অতিবাহিত হ'লহেঁতেন। কিন্তু ঘটনাৰ পাকচক্ৰত পৰি আৰু মোৰ সেই ছাত্ৰজনৰ কথা শুনি মই কাকত প্ৰকাশ কৰাৰ বাট এৰি আহিব নোৱাৰিলোঁ।

তেতিয়াৰ পৰা এতিয়ালৈ সেই কাকতখন প্ৰকাশ হৈ আছে। বৰ্তমান মোৰ পত্নী কাকতখনৰ প্ৰকাশক আৰু পুত্ৰ প্ৰাঞ্জলসেন ডেকা সম্পাদক।

ক'বলৈ পাৰিছিলো সেই সময়ৰ তদানীন্তন অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী প্ৰফুল্ল মহন্তই আমাৰ 'দৈনিক অগ্ৰদূত'ত ধাৰাবাহিকভাৱে প্ৰকাশিত অসম চুক্তি ৰূপায়ণৰ দাবীৰ কাৰণে আমাৰ কাকতত বিজ্ঞাপন প্ৰকাশ বন্ধ কৰিছিল। তেওঁৰ কাৰণে কাকতখন বন্ধ হোৱাৰ উপক্ৰম হৈছিল যদিও আমি পিছ হুহকি নাহিলো।

মিতুমণি চেতিয়া : চাৰ আপুনি তিনিবাৰৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে মনোনীত হৈছিল। আপোনাৰ কাৰ্যকালত অসম তথা অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ উন্নতিকল্পে কেনেকুৱা বা কি কি ধৰণৰ কাম-কাজ সম্পাদন হৈছিল অলপ কওকচোন।

কনকসেন ডেকা : মোৰ জীৱনৰ আন এটা ঘটনাবল্ল কাৰ্য হৈছে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হোৱা। ২০০৫ চনত মই ছিপাঝাৰ অধিৱেশনৰ বাবে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি নিৰ্বাচিত হৈছিলো। কিন্তু আচৰিত কথা তাৰ আগলৈকে সাহিত্যসভাৰ সৈতে মোৰ কোনো যোগাযোগ নাছিল। তেতিয়াৰ প্ৰধান সম্পাদকজনে মোক আহি এদিন কৈছিল যে আপুনি অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হ'ব লাগে। কিন্তু মোৰ আকৌ বিবেকে ক'লে যে মোৰতো সাহিত্য সভাৰ দৰে গৰিমামণ্ডিত অনুষ্ঠান এটাৰ সভাপতি হোৱাৰ বাবে কোনো যোগ্যতা নাই। কিন্তু তেওঁলোকে টানি ধৰাত মই ক'লো যে যদি ৰাইজে বিচাৰিছে তেতিয়াহ'লে মই সভাপতি হ'ম। আপোনালোকে যাৱতীয় কামখিনি সম্পূৰ্ণ কৰক। পিছত নিৰ্বাচন হ'ল আৰু মই অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে মনোনীত হ'লো।

সভাপতি হৈ মই দেখিলো যে অসম সাহিত্য সভা নামটোহে হৈ আছে। ইয়াত গোটেই অসমৰ জাতি-জনগোষ্ঠীয় সাহিত্য সভা সমূহৰ কোনো অংশগ্ৰহণ নাই, মঞ্চতো তেওঁলোকৰ কোনো প্ৰতিনিধিত্ব নাই। গতিকে মই প্ৰথমেই কৰিলো কি অসমৰ প্ৰান্ত-প্ৰান্তে থকা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয় সাহিত্য সভা সমূহৰ প্ৰতিনিধিত্ব নিশ্চিত কৰিলো। সেই সময়ত সাহিত্য সভাৰ মঞ্চত কেৱল অভ্যৰ্থনা সমিতিৰ সভাপতি আৰু অসম সাহিত্য সভাৰ

বিষয়বসীয়াসকলেহে অংশগ্ৰহণ কৰাৰ নিয়ম আছিল। মই সভাপতি নিৰ্বাচিত হৈয়েই সেই নিয়মৰ ঘোৰ বিৰোধিতা কৰিছিলো আৰু কৈছিলো যদিহে এই নিয়মৰ পৰিবৰ্তন নহয় তেন্তে মই সভাপতি হিচাপে সভাৰ অধিৱেশনত অংশগ্ৰহণ নকৰো। তাৰ পিছতেই সাহিত্য সভাৰ কাৰ্যনিৰ্বাহক সমিতিৰ বৈঠক হ'ল আৰু সেই নিয়মৰ পৰিবৰ্তন ঘটি জনগোষ্ঠীয় সাহিত্যসভা সমূহৰ সভাপতি সকলকো অংশগ্ৰহণ কৰিব পৰা হৈছিল। সেই সময়ৰ বড়ো সাহিত্য সভাৰ সভাপতি ব্ৰজেন বড়ো, মিচিং সাহিত্য সভাৰ সভাপতি বসন্ত দলে আদি কৰি প্ৰথম বাৰৰ বাবে জনগোষ্ঠীয় সাহিত্য সভাৰ সভাপতি সকলে অসম সাহিত্য সভাৰ পবিত্ৰ মঞ্চত একত্ৰিত হৈ গৌৰৱবোধ কৰিলে। সভাপতি সকলক একত্ৰিত কৰাতেই ক্ষান্ত নাথাকি সেই সাহিত্য সভা সমূহৰ উন্নয়নৰ হকে কাম কৰাৰ লগতে এখন পৃথকভাৱে সকলো জনগোষ্ঠীয় সাহিত্য সভাক লগ লগাই অধিবেশন আহ্বান কৰাৰো সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলো আৰু তাক 'সন্মিলিত সাহিত্য সভা মঞ্চ' হিচাপে নামকৰণ কৰিলো। সেই সময়ত কল্পনাভীতভাৱে লক্ষ্য কৰিলো বহু লোকে সাহিত্য সভাক কেৱল নিজৰ স্বার্থ পূৰণ কৰিবৰ বাবেহে ব্যৱহাৰ কৰে।

পিছৰবাৰ ২০০৬ চনত বেলশৰত অধিৱেশন অনুষ্ঠিত হ'ল আৰু তাতো মই সভাপতি হিচাপে নিৰ্বাচিত হৈছিলো। কিন্তু সাহিত্য সভাৰ প্ৰধান সম্পাদকে কৰা কিছুমান অৰ্থনৈতিক বিসংগতিয়ে অসম সাহিত্য সভাৰ সামাজিক স্থিতিক আঘাত কৰাত মনত হতাশা আৰু ধিক্কাৰ উপজিছিল। তেনে এক কাৰণতেই মই সাহিত্য সভাৰ পৰা পদত্যাগ কৰিছিলো। কিন্তু তেতিয়া কাৰ্যনিৰ্বাহক সমিতিৰ দুকুৰি সদস্য মোৰ ঘৰত আহি সভাপতি পদত বাহাল থাকিবলৈ অনুৰোধ কৰাত মই সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে পুনৰ কাৰ্যভাৰ চম্ভালো।

তৃতীয়বাৰলৈ চাপৰ অধিৱেশনত অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি হিচাপে মনোনীত হৈ মই সভাৰ উন্নতিকল্পে গ্ৰহণ কৰা আধৰুৱা কামসমূহৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিওঁ। অসম সাহিত্য সভাৰ লগতে অসমৰ ক্ষেত্ৰত মই গ্ৰহণ কৰা কিছু উন্নয়নমূলক কাম হ'ল- দুদিনীয়াকৈ আমি গুৱাহাটীত সদৌ অসম ভিত্তিত অসমৰ জলন্ত সমস্যা সমূহৰ ওপৰত আলোকপাত কৰাৰ অৰ্থে আলোচনা সত্ৰৰ আয়োজন কৰোঁ, লগতে 'অসম সমস্যাৰ ৰূপৰেখা' শিৰোনামেৰে ৩৮ জন বিশিষ্ট লেখকৰ লেখাৰে এটি সংকলন প্ৰকাশ কৰোঁ, ইয়াৰোপৰি নতুন দিল্লীতো অসমৰ সমস্যা, যেনে- বিদেশী

বহিষ্কৰণৰ ওপৰত আলোচনা সত্ৰৰ আয়োজন কৰিছিলো। সেই সময়ত দিল্লীৰ দৰে ঠাইত আলোচনা সত্ৰৰ আয়োজন তাকো অসমৰ দৰে ৰাজ্য এখনৰ সমস্যাৰ ওপৰত, সেয়া এক ভাবিব নোৱাৰা বিষয়। সেই সময়ত আলোচনা সত্ৰখনত কাশ্মীৰৰ সিনহা, অসমৰ পৰা নিৰ্বাচিত লোকসভাৰ সাংসদসকল, সাংবাদিক অৰ্ণৱ গোস্বামী আদি উপস্থিত আছিল। তাৰ পিছত আমি লণ্ডনতো অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ ওপৰত আলোকপাত কৰাৰ বাবে আলোচনা সত্ৰৰ আয়োজন কৰিছিলো আৰু তাত আমি বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা আৰু ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ গ্ৰন্থও উন্মোচন কৰিছিলো। বিদেশত এইদৰে অসমৰ পৰা গৈ আলোচনা সত্ৰৰ আয়োজন কৰা অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি সকলৰ ভিতৰত বোধ হয় আমি প্ৰথম। ইয়াৰোপৰি কামৰূপ জিলা পুথিভঁৰালৰ সন্মুখত থকা জ্যোতি-বিষ্ণুৰ অৱয়ব খোদিত ফলকখনো মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়তে স্থাপিত কৰা হৈছে।

মিতুমণি চেতিয়া : বৰ্তমান সময়ত অসম সাহিত্য সভাৰ পূৰ্বৰ গৰিমা অক্ষুণ্ণ থকা বুলি আপুনি ভাবেনে? এই ক্ষেত্ৰত আপোনাৰ মতামত কেনে ধৰণৰ?

কনকসেন ডেকা : অসম সাহিত্য সভাৰ বৰ্তমানৰ গৰিমাৰ কথা যদি আমি চাবলৈ যাওঁ তেন্তে পূৰ্বৰ গৰিমা একেবাৰেই নাই। অসম সাহিত্য সভাৰ বিভিন্ন সময়ৰ বিতৰ্ক, অৰ্থনৈতিক খেল-মেলি তথা সামাজিক জীৱনত ইয়াৰ নিম্নগামী স্তৰৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি সেই সময়ৰ আমাৰ অসম কাকতৰ সম্পাদক হোমেন বৰগোহাঞি, লক্ষ্মীনন্দন বৰা, ড° নগেন শইকীয়া আৰু মই চাৰিওজনে মিলি এটি বিবৃতিৰ জড়িয়তে সাহিত্য সভাৰ সৈতে যে আমি আৰু জড়িত নহওঁ সেই কথা প্ৰকাশ কৰিছিলো। সাহিত্যসভাৰ অধিৱেশনত প্ৰাক্তন সভাপতি সকল হৈছে বিশেষ আকৰ্ষণীয়, কিন্তু বৰ্তমান সময়ত অধিৱেশনত প্ৰাক্তন সভাপতিসকলক দেখা পোৱা নাযায়।

মিতুমণি চেতিয়া : জানিব পাৰিছো ভাৰতৰ ঐক্যতাৰ হকে আপুনি যি কাৰ্যপন্থা হাতত লৈছে তাৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে আপোনাক বিভিন্ন সংগঠনে ৰাষ্ট্ৰীয় তথা ৰাজ্যিক পৰ্যায়ত বিভিন্ন বঁটা-বাহনেৰে সন্মান জনাইছে। সেই বিষয়ে অলপ জনাব নেকি?

কনকসেন ডেকা : ভাৰতৰ ঐক্যতাৰ হকে আৰু সন্ত্ৰাসবাদৰ বিৰুদ্ধে কিছু যুঁজাৰ ফলস্বৰূপে ১৯৯৬ চনত নতুন দিল্লীত নবেল বঁটা বিজয়ী মাদাৰ টেৰেছাৰ হাতৰ পৰা বঁটা গ্ৰহণ কৰিছিলো। নিখিল ভাৰত মাৰোৱাৰী যুৱ মঞ্চই ধানবাদত প্ৰদান কৰা এটি

বঁটা ন্যায়াধীশ আনচাৰীৰ হাতৰ পৰা লৈছিলো, তাৰ পিছত অসম চৰকাৰৰ দ্বাৰা প্ৰদান কৰা শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ বঁটা গ্ৰহণ কৰিছিলো। ২০০৫ চনত ভাৰত চৰকাৰৰ পৰা মোক প্ৰদান কৰা হৈছিল পদ্মশ্ৰী সন্মান। কিন্তু কোনো চৰকাৰী সন্মানেৰে সন্মানিত হ'বলৈ মন নকৰা মোৰ স্বভিমানী মনটোৱে বাধা দিয়াত সেই সন্মান প্ৰত্যাখ্যান কৰা হৈছিল। আনকি মোৰ উইলতো মই মৃত্যুৰ পাছতো চৰকাৰী ভাৱে কোনো সন্মান নজনোৱাটোকেই কামনা কৰিছো। তাৰ পিছত সৰ্বানন্দ সোণোৱাল মুখ্যমন্ত্ৰী হৈ থকা সময়ছোৱাত 'শ্ৰেষ্ঠ সাংবাদিকতাৰ গণৰাজ্য বঁটা' লাভ কৰিছিলো। তদুপৰি মুম্বাইত মহাৰাষ্ট্ৰ পত্ৰকাৰিতা ন্যাসেও সংবাদ জগতত অৱদান আগবঢ়োৱাৰ বাবে এক বঁটা প্ৰদান কৰিছিল।

মিতুমণি চেতিয়া : বৰ্তমান সময়ৰ সংবাদ জগতৰ বিষয়ে আপোনাৰ ধাৰণা কি?

কনকসেন ডেকা : অৰ্থনীতিত এটা বাক্য আছে - বেয়া মুদ্ৰাই ভাল মুদ্ৰাক বজাৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিয়ে। বৰ্তমান সময়ত সমাজৰ কোনো এটা স্তৰতেই ভালৰ দপদপনি নাই। আজি যদি শৰৎ সিংহ, গোলাপ বৰবৰা আহি অসমৰ প্ৰেক্ষাপটত নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰে তেওঁলোক বেয়াকৈ পৰাজিত হ'ব। তেওঁলোকৰ বৰ্তমান সময়ত কোনো স্থান নাই। আগৰ সময়ৰ বাতৰি কাকতৰ কথা যদি চাবলৈ যাওঁ তেতিয়া কাকতখনৰ প্ৰত্যেকটা শব্দই শুদ্ধ আৰু সত্য আছিল, কিন্তু বৰ্তমান তাৰ বিপৰীত। বৰ্তমান সংবাদ মাধ্যমৰ সৃষ্টিশীলতা, শান্তি, ঐক্যতা আদি প্ৰকাশৰ বিপৰীতে হত্যা, হিংসা, লুণ্ঠন, অশান্তি, অনৈক্যতা মুঠৰ ওপৰত এখন বিভৎস ছবিৰূপে প্ৰকাশ হোৱা দেখা যায়। গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভ বৰ্তমান যেন ভূপতিত হৈছে। মুষ্টিমেয় সংবাদ সেৱকেহে প্ৰকৃত সংবাদ জগতৰ ছবিখন ধৰি ৰখাত সফল হৈছে। তথাপিহে যেন বৰ্তমান সংবাদৰ নামত অশোভনীয়তাৰ পৰিচয় দিয়া বিলাকৰহে জয়জয় ময়ময় এনে লাগে।

মিতুমণি চেতিয়া : ডিজিটেল মাধ্যমে ছপা মাধ্যমক কিবা ক্ষতি কৰিছে বুলি আপুনি ভাবেনে?

কনকসেন ডেকা : কোনো বস্তুৰেই অপৰিৱৰ্তনীয় নহয়। ছপা মাধ্যমৰো পৰিবৰ্তন হ'ব পাৰে, হৈ আহিছে। ভৱিষ্যতে কি হ'ব তাক কোনোও ক'ব নোৱাৰে। কিন্তু বৰ্তমান সময়ছোৱাত মুষ্টিমেয় সংখ্যকক বাদ দি বেছিভাগ ছপা মাধ্যমেই প্ৰচলিত। আজি আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰই হওঁক, ইংলেণ্ডেই হওঁক বা ভাৰতবৰ্ষই হওঁক সকলোতেই ডিজিটেল মাধ্যমতকৈ ছপা মাধ্যমেই জনপ্ৰিয়।

তাৰোপৰি মই ভাবোঁ ক্ষুদ্ৰ এটি যন্ত্ৰত বাতৰি কাকতখন পঢ়াতকৈ ছপা বাতৰিকাকতখন পঢ়াত সুখ অধিক। তথাপি যুগ তথা সময়ৰ পৰিবৰ্তনৰ লগে লগে যদি মাধ্যমো সলনি হয় তেনেহ'লে সময়ৰ গতিৰ সৈতে আমিও নিশ্চয়কৈ পৰিৱৰ্তিত হ'বই লাগিব।

মিতুমণি চেতিয়া : বাতৰি কাকতৰ বিতৰকৰ মুখেৰে জানিব পাৰিছো 'দৈনিক অগ্ৰদূত'ৰ তুলনাত তিনিদিনীয়া অগ্ৰদূতখনৰ বিতৰণ যথেষ্ট কম। এনে ক্ষেত্ৰত তিনিদিনীয়াখনৰ প্ৰকাশ জাৰি ৰখাৰ কাৰণ হিচাপে আপুনি কি ক'ব।

কনকসেন ডেকা : “তিনিদিনীয়া অগ্ৰদূত”ৰ বিতৰণ নামনিৰ ফালে কম যদিও মধ্য আৰু উজনিৰ ফালে ঠিকে আছে। তদুপৰি লেখক সকলৰ মাজতো ই যথেষ্ট জনপ্ৰিয়, বহু লেখকে এইখনলৈ লেখা পঠায়। ক'ৰোণা মহামাৰীয়ে গ্ৰাস কৰা সময়ৰ পিছত ছপা মাধ্যমৰ বাতৰি কাকত সমূহে যথেষ্ট লোকচানৰ সন্মুখীন হৈছে আৰু প্ৰায়সমূহ তিনিদিনীয়া বা সাপ্তাহিক বাতৰি কাকতৰেই বিতৰণ কমি গৈছে। সেই কাৰণে আমি 'দৈনিক অগ্ৰদূত' খনৰ সমান্তৰালভাৱে তিনিদিনীয়া খনৰো প্ৰকাশ জাৰি ৰাখিছো।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা কি ?

কনকসেন ডেকা : মোৰ ভৱিষ্যৎ পৰিকল্পনা হিচাপে এখন আত্মজীৱনী লিখাৰ কথা ভাবিছো। কিন্তু বহু পলম হৈ গ'ল, বয়সেও ভাটি দিলে।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ সফলতাৰ আঁৰত কোন বুলি ভাবে ?

কনকসেন ডেকা : - মোৰ সফলতাৰ আঁৰত সমাজখনকেই থকা বুলি ভাবো, কিয়নো মই বেছিকৈ সমাজখনৰ ওপৰতেই গুৰুত্ব দিয়ো। কিন্তু ব্যক্তিগতভাৱে মোৰ পৰিবাৰে মোৰ খুব যত্ন লয়, খোৱা-বোৱা, পিন্ধা-উৰা আদিক লৈ তেওঁ খুব চিন্তিত হৈ থাকে। এবাৰ এটা সাক্ষাৎকাৰত মোক সোধা 'মৃত্যুৰ পাছত যদি লগত কোনোবাক আপোনাৰ সৈতে লৈ যাবলৈ দিয়া হয় তেন্তে আপুনি কাক লগত নিব' প্ৰশ্নৰ উত্তৰত মই কৈছিলো যে পৰিবাৰকে নিব লাগিব। কিন্তু তোমালোকে যদিও সফলতাৰ আঁৰত কোন বুলি প্ৰশ্নটো সুধিছা, তথাপি মই কিন্তু জীৱনত সফল হোৱা বুলি নাভাবো, কিয়নো মই কেৱল কাকতহে চলাইছো কাৰোবাৰ বাবে ই যদি উপকাৰত আহিছে তেনেহ'লেহে মই জীৱনটো সফল হোৱা বুলি ভাবিম।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ দৃষ্টিত এনেকুৱা কোনো নৱপ্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধি আছেনে যিয়ে সংবাদ জগতত বিশেষ

অৱদান অগবঢ়াই আহিছে ?

কনকসেন ডেকা : নৱপ্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে সংবাদ জগতৰ উল্লেখনীয় অৱদান আগবঢ়োৱা ব্যক্তি সকলৰ ভিতৰত মোৰ দৃষ্টিত - টিফৰ সুকুমাৰ পাঠক, তেওঁ আজি যদি জীয়াই থাকিলেহেঁতেন তেন্তে বহু আগুৱাই যাব পাৰিলেহেঁতেন। 'দৈনিক অগ্ৰদূত'ত নিয়মীয়াকৈ লিখা লেখক সকলৰ ভিতৰত বিশেষভাৱে নাম ল'ব খুজিম হিৰেণ গগৈ, কানাডাৰ পৰা মুস্তাফিজুৰ ৰহমান, খৰ্গেশ্বৰ ভূঞা আদি।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ জীৱনৰ স্মৰণীয় মুহূৰ্ত বুলি ক'লে আপুনি জীৱনৰ কোনটো ক্ষণৰ কথা ক'ব ?

কনকসেন ডেকা : আমি তেতিয়া এলাহাবাদ বিশ্ববিদ্যালয়ত পঢ়ি আছো, ১৯৫৮ চনৰ কথা। হিৰণ্য কুমাৰ ভট্টাচাৰ্য্যই ভাৰতীয় লোকসেৱা আয়োগৰ পৰীক্ষাত খুব ভালকৈ পাছ কৰিলে। তেওঁ এটা পাৰ্টি দিলে 'নবেল টি' নামৰ দোকান এখনত। তাৰ পৰা খাই আহি আমি ৰাতি খোজ কাঢ়ি আহি আছো, কথা পাতি পাতি গোটেইকেইটা। তেতিয়া আমাৰ কাষত ৰিক্সা এখন ৰাখিলে আৰু তাৰ পৰা এগৰাকী ভদ্ৰ মহিলা নামিলে। মহিলাগৰাকীয়ে নামিয়েই আমাক সুধিলে - 'আপোনালোক অসমৰ নেকি?' আমি আচৰিত। চিনা পৰিচয় হ'ল। জানিব পাৰিলো ক'লে যে মহিলাগৰাকী হ'ল নগাঁওৰ, তেওঁৰ স্বামী অৰুণাচলৰ আই.এ.এছ বিষয়াৰূপে কৰ্মৰত। স্বামীৰ পিতৃগৃহ এলাহাবাদত। তেওঁলোকৰ এটি কন্যা সন্তান আছে। কন্যা সন্তানটোক দেখি আমাৰ কৌতুহল উপজিল আৰু আমি প্ৰশ্ন কৰিলো যে ছোৱালীজনীক কি ভাষা শিকাব। লগে লগেই উত্তৰ আহিল Mother tongue তাৰ পিছতহে অন্য। তেওঁলোকৰ উত্তৰটিত অসমীয়া হিচাপে আমি গৌৰৱ অনুভৱ কৰাৰ লগতে মাতৃভাষাৰ গুৰুত্বৰ কথাও উপলব্ধি কৰিলো। এই ঘটনাটো মোৰ মানস পটত স্মৰণীয় হিচাপে ৰৈ যাব।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ আদৰ্শ ব্যক্তি গৰাকী কোন ?

কনকসেন ডেকা : মোৰ আদৰ্শ ব্যক্তি হৈছে মহাত্মা গান্ধী। যদিও মই সশস্ত্ৰ সংগ্ৰামত জড়িত আছিলো তথাপিহে জীৱনটো যদিহে জুঁকিয়াই চাপুঁ তেন্তে মই উপলব্ধি কৰিছো মোৰ আদৰ্শ প্ৰকৃততে গান্ধীজীৰ দ্বাৰাই অনুপ্ৰাণিত।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ প্ৰিয় খাদ্য কি ?

কনকসেন ডেকা : মোৰ প্ৰিয় খাদ্য মাছ। মই ভোজন বিলাসী মানুহ। সৰুতে ককাৰ লগত মাছ মাৰিবলৈ গৈছিলো।

বহুত মাছ পাইছিলো। দেৱা দিওঁ, তাত ৰাতি প্ৰায় আঠ-ন মান
বজাত ৰৌ, বৰালী আদি পাওঁ।

মিতুমণি চেতিয়া : আপোনাৰ প্ৰিয় শব্দ কি?

কনকসেন ডেকা : মোৰ প্ৰিয় শব্দ হ'ল প্ৰেম। প্ৰেম
নহ'লেতো একোৱেই নহয়।

মিতুমণি চেতিয়া : ছাত্ৰ সমাজে আপোনাক কিয় অনুসৰণ
কৰিব লাগে বুলি আপুনি ভাবে?

কনকসেন ডেকা : ছাত্ৰ সমাজে যদিহে আমাক অনুসৰণ
কৰিছে তেন্তে তাৰ কাৰণ হিচাপে আমি ক'ব খুজিম যে মই
প্ৰতিটো সময়তে সমাজৰ এক নতুন নতুন দিশ উত্থাপন কৰি
আহিছো তথা মই সাম্প্ৰদায়িক নহয়, মই ভাৰতীয় ঐক্যৰ বিৰুদ্ধে
নহয়। যদিও মই শ্ৰেণী সংগ্ৰামৰ সমৰ্থক, কিন্তু সেই শ্ৰেণী সংগ্ৰাম
ধৰ্মীয় সংগ্ৰাম নহয়; ই পুঁজিপতিৰ বিৰুদ্ধে খাটিখোৱা জনতাৰহে
যুঁজ।

মিতুমণি চেতিয়া : শেষত নৱপ্ৰজন্মলৈ আপুনি কি বাৰ্তা
দিব?

কনকসেন ডেকা : নৱ প্ৰজন্মক মই এইটোৱেই বাৰ্তা দিম
যে আমাৰ ভূপেন হাজৰিকাই কিমান গীত গালে - 'আজিৰ
অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে অসম ৰসাতলে যাব', ৰিক্সা চালক
সকলৰ বাবে গালে 'মোৰ প্ৰেয়সীয়ে বুজে দাদা Dignity of
Labour' কিন্তু এতিয়া সেইবোৰ কোনেও নুবুজে; চোৰ-ডকাইতহে
বাঢ়িছে। এতিয়া মই ভাবিছো যে এখন গাঁও ল'ওঁ, য'ত প্ৰয়োজনীয়
সকলো বস্তু তাতেই উৎপাদন হ'ব আৰু বহিৰাগত বস্তুৰ আমদানি
নিষেধ থাকিব। কিন্তু বাস্তৱত পৰিণত হয় নে নহয় সেয়া সময়ে
ক'ব। বহুত লিখিলো, বহুত ক'লো কিন্তু ভূপেন হাজৰিকাৰ
কথাৰে - 'বহুত সোঁৱৰালো, গীত বুলিয়েই কেৱল ল'লা'। গতিকে
নতুন পুৰুষে কথাখিনি বিবেচনা কৰিলে ভাল। মোৰ 'নতুন পুৰুষে
যুক্তিৰ আধাৰত নতুন সমাজ গঢ়ক' কিতাপখনতেই মই সকলো
কথা লিখিছোঁ। আগ্ৰহী নৱপ্ৰজন্মই সেইখন পঢ়ি চাব পাৰে। ❖

ড° বেজবৰুৱা- ২ : এখন বহস্যধৰ্মী ছবি

গৌতম নাথ

ষষ্ঠ যান্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

এডভোকেট শান্তনু চৌধুৰী, যিয়ে প্ৰায় সাত বছৰ পাছত নিজৰ ঘৰলৈ উভতি আহিছে লগুনৰ পৰা। অৱশ্যে এতিয়া আছে তেওঁৰ অন্য এক পৰিচয় ব্যৱসায়ী শান্তনু শইকীয়া। কেতিয়াবা শান্তনুক অতীতৰ ব্যৰ্থতাই বৰকৈ আমনি কৰে। শান্তনুৰ দুচকুত ভাহি উঠে বিৰিণা আৰু মাকৰ প্ৰতিচ্ছবি আৰু কৰুণ বিননি। বিৰিণাক শাৰীৰীক নিৰ্যাতন চলোৱা সেই লম্পটকেইটাৰ ওপৰত প্ৰচণ্ড খং উঠে শান্তনুৰ। যেতিয়া বিৰিণাৰ মাকে এজনৰ পৰা আন এজন উকিলৰ ওচৰত গৈ গোচৰটোৰ হকে ওকালতি কৰিবলৈ কাতৰ অনুৰোধ কৰিছিল, কোনো মান্তি হোৱা নাছিল। এই সকলোবোৰ প্ৰত্যক্ষ কৰি শান্তনু আচৰিত হৈছিল। শান্তনুৱে গোচৰটোৰ হকে ওকালতি কৰিবলৈ সাজু হৈছিল আৰু বিৰিণা আৰু মাকক ন্যায় দিয়াৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল। শান্তনুৱে বিৰিণাক ন্যায় দিয়াৰ উদ্দেশ্যে অপ্ৰাণ চেপ্টা চলায়, কিন্তু সেয়া ফুটুকাৰ ফেনত পৰিণত হয়। কিয়নো সেই লম্পটকেইটাই ৰাজনৈতিক শক্তি আৰু ধনৰ বলত সেই গোচৰটোৰ সকলোবোৰ প্ৰমাণ মচি পেলাইছিল। জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে ওকালতি কৰি ব্যৰ্থ হৈ আৰু বিৰিণাহঁতক দিয়া প্ৰতিশ্ৰুতি ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰি শান্তনু হতাশ হৈ পৰে। শেষত ওকালতি এৰি লগুনলৈ গৈ ব্যৱসায় আৰম্ভ কৰে।

নিজৰ ব্যৰ্থতা দূৰ কৰিবলৈ শান্তনুৱে পুনৰাই ওকালতি কৰিব নে? সাত বছৰ আগৰ বিৰিণাহঁতৰ কি হ'ল বাক? বিৰিণাক পুনৰ ন্যায় দিব পাৰিব নে? - এই প্ৰশ্নবোৰৰ উত্তৰ জানিবলৈ আপুনি ড° বেজবৰুৱা ২ ছবিখন চাব লাগিব। হয়টো বৰ্তমান ছবিখন Realdrama বা CND ৰ দৰে OTT ত উপলব্ধ।

এডভোকেট শান্তনু চৌধুৰী, এই মুখ্য চৰিত্ৰটিত অভিনয় কৰিছে সিদ্ধাৰ্থ নিপন গোস্বামীয়ে। নৱাগত অভিনেতা সিদ্ধাৰ্থৰ সু-নিপুন অভিনয়ে আৰু সংলাপে চৰিত্ৰটোক আকৰ্ষণীয় ৰূপ দি বাস্তবায়িত কৰি তুলিছে।

গুৱাহাটী মহানগৰীত সঘনাই সংঘটিত হোৱা হত্যাকাণ্ডৰ

ওপৰত তদন্ত চলাই থকাত ব্যস্ত ডি. এছ. পি. মহাদেৱ বৰবৰুৱা। মহাদেৱ বৰবৰুৱাৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিছে হাটথৰ জুবিন গাৰ্গে। ছবিখনত জুবিন গাৰ্গৰ অভিনয় আগতকৈ ভাল হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। সংলাপ আৰু অভিনয় দুয়োটা দিশত পৰিচালকে সঠিক দিশত জুবিন গাৰ্গক ব্যবহাৰ কৰা দেখা গৈছে। অৱশ্যে জুবিন গাৰ্গৰ “প্ৰিয়াৰ প্ৰিয়” ৰ বিষয়জ্যোতি চৰিত্ৰটিহে মোৰ প্ৰিয়।

ড° বেজবৰুৱা এগৰাকী জনাজাত চাৰ্জন আৰু ফিল্মান্দ্ৰপিষ্ট। ড° বেজবৰুৱা এই চৰিত্ৰটিত অভিনয় কৰে সুদক্ষ অভিনেতা আদিল হুছেইন ছাৰে। তেখেতৰ অভিনয় তথা সংলাপ প্ৰদান দুয়োটায়ে দৰ্শকক অভিভূত কৰা দেখা গৈছে। এই চৰিত্ৰটি পৰিচালকে কৌশলগতভাৱে উপস্থাপন কৰিছে। শেষৰপিনে চৰিত্ৰটোক লৈ এক বহস্যৰ সৃষ্টি হয়, যিয়ে ছবিখনক অধিক মনোগ্ৰাহী কৰি তোলে। সেয়ে ড° বেজবৰুৱা ২ এখন বহস্যধৰ্মী ছবি।

প্ৰতাপ দূৰবা, তেওঁ ড° বেজবৰুৱাৰ এগৰাকী বিশিষ্ট বন্ধু। এই চৰিত্ৰটিত অভিনয় কৰিছে শ্ৰদ্ধাৰ প্ৰয়াত নিপন গোস্বামী ছাৰে। এই ক্ষণ্তকীয়া চৰিত্ৰটিয়ে দৰ্শকৰ মনত ঠাই লবলৈ সক্ষম হৈছে। ইয়াৰ লগতে প্ৰতিটো সৰু-ডাঙৰ চৰিত্ৰয়েই মনোগ্ৰাহী। জুবিন গাৰ্গৰ পৰিচালনাত এক নতুন ৰূপত প্ৰাণ পাই উঠিছে অসমৰ প্ৰথমখন বহস্যধৰ্মী ছবিৰ সেই গানকেইটা। ছবিখনৰ মাজে মাজে গানৰ সুন্দৰ প্ৰয়োগ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। জুবিন গাৰ্গ, জুবলী বৰুৱাৰ সৈতে আন কণ্ঠশিল্পী কেইগৰাকীয়েও নিজৰ হিয়া উজাৰি গান কেইটা গাইছে।

অসমীয়া ছবি জগতত ড° বেজবৰুৱাৰ ২ এক অন্যতম শ্ৰেষ্ঠ ছবি হৈ ৰৰ। পৰিচালক নিপন গোস্বামী ছাৰৰ শেষৰখন ছবি দৰ্শকে আঁকোৱালি লোৱা দেখা গৈছে। এগৰাকী অসমীয়া ছবিৰ দৰ্শক হিচাপে আপুনিও ভাল পাব।

শেষত নিপন গোস্বামী ছাৰৰ এটি সংলাপে মনত ক্ৰিয়া কৰিলে, অধৈৰ্য !Impatience! তোমালোক young generation টোৰ এইটোৱেই ডাঙৰ সমস্যা। ধৈৰ্য্য একেবাৰে নাই।”❖

দ্য এলকেমিষ্ট : সপোন দিঠক কৰা জ্ঞান-মন্ত্ৰ

হিৰকজ্যোতি শৰ্মা

ষষ্ঠ বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

দ্য এলকেমিষ্ট; বিখ্যাত ব্ৰাজিলিয়ান ঔপন্যাসিক পাওলো কোৰেলহো ৰচিত এক উপন্যাস। উপন্যাসখনৰ কাহিনীভাগ তেনেই সহজ সৰল অথচ জ্ঞানগৰ্ভ। ইয়াৰ প্ৰথম প্ৰকাশ হয় ১৯৮৮ চনত। মূল পৰ্তুগীজ ভাষাত ৰচিত ১৫০ খন দেশত প্ৰায় ৭১ টা ভাষাত অনুবাদ হোৱা এই গ্ৰন্থখন ৮ কোটিতকৈও অধিক পাঠকৰ সমাদৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। আনকি অসমীয়াতো উপন্যাসখন প্ৰশান্ত কুমাৰ বৰদলৈ আৰু মিনাক্ষী বুঢ়াগোহাঁইৰ দ্বাৰা অনুদিত হৈছে।

উপন্যাসখনৰ আৰম্ভণিতে আমি পাওঁ দক্ষিণ স্পেইনৰ এজন আণ্ডালুচিয়ান কৃষকৰ পুত্ৰ ছেণ্টিয়াগ'ৰ বিষয়ে। যাৰ ইচ্ছা আছিল যাযাবৰী হৈ সমগ্ৰ জগত ভ্ৰমণ কৰা আৰু জগতৰ পৰা শিকা। কিন্তু মাক-দেউতাকৰ সপোন আছিল তাক পঢ়ি শুলি পুৰোহিত কৰা আৰু ঘৰখন আৰ্থিকভাৱে উন্নত কৰা। কিন্তু সি মাক দেউতাকৰ ইচ্ছাৰ বিৰোধিতা কৰে আৰু ভেড়াৰখীয়া বৃত্তিটো বাছি লৈ ভেড়া এপালৰ সৈতে ঘৰৰ পৰা ওলাই আহে।

কেইবছৰমান যোৱাৰ পিছত সি বহুতো কথা শিকে, বহুতো অভিজ্ঞতা হয়। সি ভেড়াপালৰ সৈতে কথা পাতে, ভেড়াবিলাকক সি কিতাপ পঢ়ি শুনায়। এনেকৈয়ে চলি থাকে তাৰ ভ্ৰমণ কাহিনী।

এনেকৈয়ে যাযাবৰী হৈ ঘূৰি থাকোতে এদিন ৰাতি হৈ যায় আৰু আশ্ৰয়ৰ কাৰণে থাকিব লগা হয় এটা পুৰণি জৰাজীৰ্ণ গীৰ্জাঘৰত। সেই ৰাতি সি এটা সপোন দেখে আৰু সেই সপোনৰ অৰ্থ জানিব খুজি সি এজনী মঙলতী বুঢ়ীৰ ওচৰলৈ যায় আৰু তাৰ সপোনৰ অৰ্থ তাক বুজাই দিয়ে যে ইজিপ্তৰ পিৰামিডৰ তলত সঁচাকৈয়ে কুৱেৰৰ ধন পোৱা যাব। এই কথা শুনি সি তালৈ যাবলৈ মন মেলিলে। সি সিদিনা মেলছিজেদেক নামৰ এজন বৃদ্ধকো লগ পায়, যিয়ে তাক জালেমৰ ৰজা বুলি চিনাকি দিয়ে আৰু তাক কয় "When you want something, all the universe conspires in helping you to achieve it."

ছেণ্টিয়াগ'ৰ খেলিমেলি লাগি গৈছিল সি ইজিপ্ত যাব নে নাযাব। কিন্তু অৱশেষত সি ঠিক কৰিলে যে সি যাব আৰু লাভ কৰিব সি তাৰ সপোনত দেখা সেই অতুল বৈভৱ। সি তাৰ সকলোতকৈ প্ৰিয় ভেড়াপাল তাৰ সপোনৰ কাৰণে বেছি দিব লগা হ'ল। তাৰ পিছত ছেণ্টিয়াগ' আফ্ৰিকা আহি পায় আৰু চোৰৰ হাতত পৰি তাৰ সকলো ধন হেৰায়। পিছত সি ক্ৰিষ্টেলৰ দোকানত এঘাৰ মাহ ন দিন খাটি এটা ভাল পইচা সি তাৰ সপোনৰ কাৰণে গোটাই দোকানৰ পৰা এদিন বিদায় লয়। তাৰ পিছত আকৌ আৰম্ভ কৰে তাৰ সপোনৰ পম খেদা কাৰ্য।

মৰুভূমিৰ বাটত সি এজন ব্ৰিটিছ ভদ্ৰলোকক লগ পায় আৰু তেওঁৰ মুখত শুনে এলকেমি বিদ্যা আৰু আৰব একলেমিষ্টজনৰ কাহিনী। আৰু পৰা সি বহু প্ৰভাৱিত হয়। মাজতে সিহঁতে বৈ যাব লগা হয় মৰুভূমিৰ মাজৰ এখন সৰু গাওঁত। য'ত সি লগ পায় ফাটেমাক, তাতেই মিলন হ'ল দুই চকুৰ, দুই হৃদয়ৰ। আৰু ইয়াতে ছেণ্টিয়াগ'ই লগ পায় এলকেমিষ্টকো। এলকেমিষ্টে তাক বহুতো জ্ঞান-মন্ত্ৰ দিয়ে। ছেণ্টিয়াগ'য়ো গ্ৰহণ কৰি গ'ল জ্ঞান-

মন্ত্ৰ। এনেকৈয়ে ছেণ্টিয়াগ'ই এলকেমি বিদ্যা আয়ত্ত কৰে। তাৰপিছত এদিন সি ফাটেমাক বিদায় জনায়। বহু সমস্যাৰ সন্মুখীন হৈ, সমস্যাবোৰৰ সমাধান উলিয়াই সি আগবাঢ়ি যায় নিজৰ সপোন দুৰাৰলৈ।

এই দুঃসাহাসিক অভিযানৰ অন্তত সি পিৰামিডৰ সন্মুখত উপস্থিত হয় আৰু তাত গৈ দেখা পায় সি যি অতুল ঐশ্বৰ্যৰ সন্ধান পিৰামিডৰ দেশত আছিল বুলি সংগ্ৰাম চলাইছিল সেইয়া এটা ভুল ঠিকনা আছিল, কিন্তু আকাংক্ষিত সেই কুৰেবৰ ধন আঙালুচিয়াতে আছিল।

এলকেমিষ্টে তাৰ পৰৱৰ্তী সময়ৰ পটুৱৈৰ বাবে মুকলি কৰিছে কেইটামান মূল্যবান জীৱনৰ পাঠঃ

উপন্যাসখনত উল্লেখ কৰিছে যে "When you want something, all the universe conspires in helping you to achieve it" যেতিয়া আপুনি কিবা এটা বিচাৰে, সমগ্ৰ বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ডই সেইটো পোৱাৰ কাৰণে ষড়যন্ত্ৰ কৰে।

উপন্যাসখন যিয়েই নপঢ়ক কিয় আকাংক্ষাবাদী, বিদ্যাৰ্থী, ব্যৱসায়ী যিয়েই নহওঁক যেতিয়া আমি কিতাপখন পঢ়ি যাম দাৰ্শনিকভাৱে এনেকুৱা লাগে যে ছেণ্টিয়াগ'ৰ চৰিত্ৰটো মই নিজেই। ছেণ্টিয়াগ'ই যিমান সমস্যা, বিক্ষিপ্ততাত ভুগি আছে মইও মোৰ জীৱনত ভুগি আছো কিন্তু সমাধানো উলিয়াই আছোঁ।

ছেণ্টিয়াগ'ই যিদৰে সকলোতকৈ প্ৰিয় তাৰ ভেড়াপাল ত্যাগ কৰিব লগা হৈছিল, ক্ৰিষ্টেল দোকানত থাকিব লগা হৈছিল। আনকি ফাটেমাৰ পৰাও দূৰত থাকিব লগা হৈছিল কিন্তু অলপো বিচলিত হোৱা নাছিল একমাত্ৰ তাৰ সপোনৰ কাৰণে। আমিও আমাৰ জীৱনত কিছুমান সপোন দেখো, এনেকুৱা সপোন যে মাজে মাজে নিজৰে ভয় লাগে। কিন্তু আগবাঢ়োঁ সপোন পূৰণৰ আশাত। এই বাটত বহুতো সমস্যা, বিক্ষিপ্ততাই আমাক বাধা দিয়ে কিন্তু আমি আমাৰ পৰিস্থিতি চম্ভালি সপোনৰ পিনে আগবাঢ়ি যাব লাগে।

অধিক অধীৰভাৱে আমি কিছুমান বস্তু বহু দূৰৈত বিচাৰি ফুৰোঁ অথচ সেই বস্তুটো আমাৰ ওচৰতে থাকে কিন্তু আমি ভালদৰে নিৰীক্ষণ নকৰো। ছেণ্টিয়াগ'ই যিদৰে নিজৰ সপোন বিচাৰি ভুল পথে আগবাঢ়িছিল আমিও কেতিয়াবা অধীৰভাৱে ভুল পথ বাছি লওঁ আৰু পিছত অনুভৱ কৰোঁ। পাওলো কোৰেলহোৰ 'দ্য এলকেমিষ্ট' কিতাপখন এখন সাধাৰণ কিতাপেই নহয় সম্পূৰ্ণ এখন দৰ্শন আৰু জ্ঞানেৰে ভৰা দস্তাবেজ। পটুৱৈসকলে উপন্যাসখনৰ এক সুকীয়া সোৱাদৰ মজা ইয়াত পাইছে আৰু নপঢ়াসকলে উপন্যাসখন এবাৰ পঢ়ি চাব পাৰে। মই ইংৰাজী আৰু অসমীয়া দুয়োটা সোৱাদেই ইতিমধ্যে লৈছোঁ। ❖

विष्णुस्तुति :

शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशम् ।
विश्ववाधारं गगणसदृशं मेघवर्णं शुभंगम् ॥
लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं
योगीभिर्ध्याननिगम्यम् ।
वन्देविष्णु भवभयहरं सर्वलोकैक-नाथम् ॥

संग्राहक
श्रीसुदर्शना शर्मा
चतुर्थ शान्मासिक
संस्कृत विभाग

জীৱনৰ ক'লাজ

বৰষা শৰ্মা

পঞ্চম বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

“এখন দেশত এগৰাকী ৰাণী আছিল! “মে’ম, দেশত ৰজাহে থাকে, সাধুবোৰত দেখোন এনেকৈয়ে কয়।” — সেয়া বৰ্ণিলৰ মাত। এই বয়সত ল’ৰা ছোৱালীৰ উদ্ভিগতা এনেয়ো বেছি। শান্ত মতেৰে মেডাম মানে নীলাঞ্জনা ই নাৰ্ছাৰী শ্ৰেণীটোক ক’লে — “আজিৰ সাধুটো বেলেগ। আজি ৰাণীৰ সাধু এটাহে ক’ম বুলি ভাবিছো। দেশবোৰত ৰাণীও থাকে নহয়! এৰা! দেশবোৰত ৰাণীও থাকে। লুকাই থাকে; ওৰণিৰ সিপাৰে, ৰজাৰ জীৱনৰ ডাঙৰ-সৰু সিদ্ধান্তৰ হেঁচাত। তাৰ মাজতো ডাৱৰ ফালি ওলাই অহা বেলিটোৰ দৰে একোগৰাকী জ্যোতিষ্ক হৈ ওলাই আহে, নিজৰ লগতে আনকো পোহৰ বিলাবলৈ, জীৱন ৰঙীন কৰিবলৈ।

জিৰণি কোঠাত বহি বহি কোঠাটোৰ ছবিবোৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ সমান্তৰালকৈ কথাবোৰে মনত অগা-ডেৱা কৰে নীলাঞ্জনাৰ। ছবিবোৰৰ দৰেই জীৱনবোৰো, কোনোবাখন ৰঙীন, কোনোবাখন অলপ এন্ধাৰৰঙী। সৌখন “ষ্টিল লাইফ” পেইণ্টিঙৰ দৰেই কাৰোবাৰ জীৱন, ক’লা-বগা। কোঠাটোত চুক এটাত ওলমি থকা ক’লাজ এখনলৈ চকু যায় নীলাঞ্জনাৰ। ৰঙীন ক’লাজখনে তেওঁক যেন বহু কথা কৈ যায়। প্ৰাইমেৰী স্কুলৰ শিক্ষয়িত্ৰী হোৱাৰ আগৰ কাহিনী এটা। তেওঁৰ অতীতৰ, য’ত ৰাণী আছিল কিন্তু ৰাণী বুলি তেওঁৰ পৰিচয় নাছিল।

ৰক্ষণশীল পৰিয়াল এটিৰ জীয়াৰী হিচাপে খুব কম বয়সতে আন এটি পৰিয়াললৈ বৰবোৱাৰী হিচাপে বিয়া হৈ আহি ঘৰ এখনৰ গুৰু দায়িত্ব চম্ভালি ল’বলগীয়া হৈছিল নীলাঞ্জনা। তাৰ মাজত জাহ গৈছিল আধৰুৱা সপোনৰ দস্তাবেজ আৰু গ্ৰেজুৱেছনৰ

সপোনটোও। কথা পাতিবলৈ না তেওঁৰ সময় আছিল নতুবা ইচ্ছা। মমৰ পুতলা এটিলৈ পৰিৱৰ্তিত হোৱাৰ ঠিক আগে আগে সৌভাগ্যক্ৰমে স্কুলীয়া বান্ধৱী দূৰৰিৰ সৈতে সাক্ষাৎ হৈছিল। সেয়াই আৰম্ভণি। দূৰৰিৰ সৈতে বন্ধৰ দিন এটাত ওলাই গৈছিল তাই, আজৰি নোপোৱা ঘৰখনৰ পৰা নিজলৈ বুলি সময় অকণ উলিয়াই।

ব্যস্ত চহৰৰ দাঁতিকাষৰীয়া ঠাইত কেইটামান কণ কণ শিশু। ডাষ্টবিনত খুঁচৰিলে এটুকুৰা ৰুটি নাইবা অকণ খাদ্যবস্তু। কাষৰ প্লাষ্টিকৰ চালিৰে কেইটামান জুপুৰী। সেয়াই সিহঁতবোৰৰ বাসস্থান। “দেখিছ, আমাতকৈও দুখত জী আছে কিমান মানুহ। সিহঁতবোৰলৈকে চা। ভোকৰ তাড়নাই মানুহক কিহলৈ ৰূপান্তৰ কৰিব পাৰে। নিজৰ পৰিচয় এটাৰ খুব দৰকাৰ নীলা? আজিৰ সময়ত, কিছু পৰিমাণে নিজলৈ আৰু ইহঁতলৈও।” দূৰৰিয়ে কৈ গৈছিল নীলাঞ্জনাক।

তাৰ পৰাই নীলাঞ্জনা নিজক গঢ়িবলৈ শিকিলে। প্ৰাইভেট হ’লেও স্কুলৰ চাকৰি এটাত সোমালে। দূৰৰিৰ উৎসাহে নীলাঞ্জনাক বটবৃক্ষ হিচাপে পৰিগণিত কৰিলে। মিছেছ চৌধুৰীৰ পৰা নীলাঞ্জনা বৰুৱা মেডাম। আজি প্ৰাইভেট স্কুল আৰু সৰু চহৰখনৰ চিনাকি নাম।

জিৰণিকোঠাৰ পৰা ওলাই আহি নীলাই খোজ দিলে উপকণ্ঠ অঞ্চলটোলৈ, য’ৰ পৰা এগৰাকী ৰাণীয়ে নিজৰ অধিকাৰ আজুৰিবলৈ শিকিছিল।✧

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা গল্প
প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত)

জীৱনৰ ক'লাজ

হীৰকজ্যোতি শৰ্মা

পঞ্চম বান্ধাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

নদীপাৰৰ লুংলুঙীয়া বাষ্টাটোৰে পলাশ দৌৰি গৈ আছে, আজি তাৰ চকুদুটা জিলিকি আছে আনন্দৰ এক অজান ভাষাৰে। সি বিশ্বাস কৰিব পৰা নাই অলপ আগতে কি হৈ গ'ল এয়া তাৰ লগত। এয়া কি ভাগ্যৰ খেল... নহয় নহয় ! সকলোতে ভাগ্যক ধিয়াব নোৱাৰি, সি দৌৰি গৈয়েই আছে পথাৰৰ মাজত থকা তাৰ দেউতাকে সজাই তোলা পুৰণি ঘৰখনলৈ। আজি তাৰ লগত দেউতাক নাই। দুবছৰ আগেয়ে চিপজৰী লৈ...

আজি পলাশ সেইবিলাক ভাবি থকা নাই। সি ভাবিছে কেৱল মাকৰ চকুদুটা। কেনেকুৱা ৰূপ ল'ব মাকৰ চকুদুটা, যেতিয়া আজিৰ এই খৰৰ সি মাকক দিব। মাকে নিশ্চয় কান্দি উঠিব, হয়তো দুগালত সানি দিব দুটা মাতৃত্বৰ গৌৰৱেৰে চুমা।

সি ভাবি গৈ আছে খৰৰটো আগতে বৰষাক দিয়া ভাল হ'ব নেকি যিহেতু বৰষাৰ ঘৰ আগতেই পোৱা যাব, থিক আছে জনাব পাৰি। নাই নাই... আগতে মাকেই খৰৰটো দিব লাগিব। বৰষাক পিছত ক'লেও চলিব। সি দৌৰিৰ গতি আকৌ বঢ়াই দিলে। সি পথাৰখন পাই তাৰ দৌৰৰ গতি কমাই দিলে। মাক নিশ্চয় ঘৰত আছে। সি আকৌ ভাবিবলৈ আৰম্ভ কৰিলে মাকৰ সংঘৰ্ষৰ কথা, কেনেদৰে মাকে গাওঁৰ তিনিআলিত চাহ-বিস্কুট বেচি তাক পঢ়াইছিল। সিও মনপুতি পঢ়িছিল, সময় পালেই মাকক সি সহায় কৰিছিল। কিমান কলা ৰঙে তাক আৰু তাৰ মাকক আজিলৈ আৱদ্ধ কৰিছিল। আজি হয়তো সি দিব পাৰিব মাকক এক ৰামধেনুৰঙী দিঠক। সি ভাবি আছে কেনেকৈ জনাব সি মাকক। মাকে বুজি পাবনে। নাপাব চাগে, কিন্তু সি বুজাই দিব চেষ্টা কৰিব মাকক।

ভাবি ভাবি কেতিয়া সি ঘৰ পালে সি গমেই নাপালে।
মা... অ মা...

ভিতৰলৈ সোমাই আহ বোপাই— ভিতৰৰ পৰা ওলাই আহিল মাকৰ কণ্ঠস্বৰ। একে উশাহতে সি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। কিন্তু ক'বলৈ গৈও সি ভালদৰে একো ক'ব নোৱাৰিলে। সি বহুত

কিবা কিবি ক'বলৈ বিচাৰিছিল কিন্তু ঠিকমতে একো ক'ব নোৱাৰিলে। সি তাৰ শুকান কণ্ঠেৰে কেৱল চিঞৰি উঠিল—

মা মই আই.এ.এছ হ'লো...

মা মই ইউ.পি.এছ.চি পাছ কৰিলো...।❖

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা গল্প
প্রতিযোগিতা দ্বিতীয়পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত)

স্মৃতি

নয়না শৰ্মা

তৃতীয় বাণাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

বিয়াৰ প্ৰায় ১০ বছৰ পাছত ককায়েকৰ বিয়া উপলক্ষে তাই নিজৰ গাঁওখনত দুদিনমান থাকিম বুলি আহিল। তাইৰ শত্ৰুৰ ঘৰখন দূৰত হোৱা বাবে নানা অজুহাতত তাই গাঁওলৈ আহিব পৰা নাছিল। কিন্তু এইবাৰ ভালকৈ থাকিম বুলিয়েই টালি-টোপোলা বান্ধি আহিছে। গাঁওলৈ আহি বহুত স্মৃতি সজীৱ হৈ মনলৈ উভতি আহিল। প্ৰথম কেইদিনমান গাঁওৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ তাই সকলোৰে খবৰ ল'লে। বিয়া বুলি সিহঁতৰ বহুত আলহী-দুলাহী আহি লগ হৈছিল। ঘৰৰ শেষ বিয়া বুলি যথেষ্ট আড়ম্বৰপূৰ্ণ ভাৱে কৰা গৈছিল।

বিয়াৰ জোৰোণৰ দিনাখন প্ৰায় গধূলি সময়ত এজন আলহী সিহঁতৰ দুৱাৰমুখত ব'ল। তাইৰ মাকে আথে বেথে সেই ৫০-৫৫ বছৰ বয়সৰ মানুহজনক আপ্যায়ণ কৰিলে। তাইৰ মানুহজনক দেখি কিয় জানো ভয় আৰু অসহজ অনুভৱ হ'ল। মানুহজনৰ চেহেৰাটো যেন তাইৰ চিনাকি চিনাকি লাগিল। তাই ভেৰা লাগি চাই থকা দেখি মাকে মনত পেলাই দিলে—

তই পাহৰিলি হ'বলা, এইজন মোহন খুৰা, বহুত সৰু থাকোতেই আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল।

তাইৰ এনেকুৱা লাগিল তাই যেন পাহৰা নাই কিন্তু অথচ মনত পৰা নাই, মাথো কিবা এটা ভয়ৰ শিহৰণহে হৈছে। তাই মানুহজনক মাত এষাৰ দি ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। তাই অনুভৱ কৰিছে তাই যেন অস্থিৰ হ'বলৈ ধৰিছে, কোন এই মানুহজন?

তেনেতে তাই এবাৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহোতে খুৰাকৰ সৰু ছোৱালীজনী মানুহজন যাবলৈ ধৰাত থাপ মাৰি তাইক লৈ আহিল। তৎক্ষণাত কি কৰিলে সকলো মনত পৰিল তাইৰ।

সেই ভয়াবহ স্মৃতিবোৰ, সিহঁতৰ ঘৰত আহোতে নতুনকৈ কিশোৰী হোৱা ১১ বছৰীয়া তাইক স্পৰ্শ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা সেই অসহ্যকৰ ভয়ৰ শিহৰণবোৰ, কোনেও নেদেখাকৈ ওলোৱা নিঃশব্দ চকুপানীবোৰ, সেই আপোনৰূপী ৰাম্ফসটোৰ সকলো স্মৃতিয়েই তাইৰ মনত পৰিল।

কিন্তু এতিয়া তাই কি কৰিব, তাই বহুত সময় ভাৱি মনত সিদ্ধান্ত ল'লে, যে তাই সাহসী হ'ব, তাইৰ নিচিনা কোনোৰে কুৰ্মলীয়া মনত আঘাত সানিব তাই দিব নোৱাৰে। তাইৰ ল'ৰা-ছোৱালীক তাই যুঁজিবলৈ শিকাৰ লাগিব।

এটা বেয়াস্মৃতিৰ পাছত মনটো থানখিত লগাবলৈ বহুত ভাল স্মৃতিৰ প্ৰয়োজন হয়। কিন্তু মাত্ৰ এটা ভয়াবহ স্মৃতিয়ে মনৰ সকলো সহানুভূতি নোহোৱা কৰে। তাইৰো ঠিক তেনেকুৱাই হ'ল। তাই সিদ্ধান্ত ল'লে যে ঘৰত সকলোকে এই আপোনৰূপী ৰাম্ফসজনৰ কথা কৈ দিব। দেৰি হ'লেও অলপ প্ৰশান্তিটো পাব মনত।

—:—

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা গল্প
প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত)

এজাক ধুমুহাৰ শেষত

নিতুল মেধি

চতুৰ্থ বান্ধাসিক, শিক্ষা বিভাগ

“অকণে আনে অমিতা
আমিনাই আনে আম
পকা পকা ফলবোৰ
পেট ভৰাই খাম।”

কণমানি মুনুৰ মাতত তন্ময়তা ভাঙিল নিজৰাৰ। ক’ৰ পৰা
কি যে ভাবি আছিল তাই। একমাত্ৰ সন্তান মুনুৰ কবিতাৰ মাতত
বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহিল তাই। তিষ্ঠ বাস্তৱৰ জীৱন্ত ছবি এখন তাই।

“অ’মা - মই ডাঙৰ হ’লে শিক্ষক হম সকলোকে পঢ়াম”-
মুনুৰ পঢ়াৰ ধাউতি বহুত। তাইৰ বহুত সপোন। এদিন যদি ডাঙৰ
হোৱাৰ মন, আনদিনা তাইৰ এৰ’প্লেন দেখি পাইলট হ’ব মন।
নিজৰাৰো ক’ত যে সপোন তাইক লৈ।

সপোন-সপোনবোৰক লৈয়েইতো জীৱন মানুহৰ। ক’ত
সপোন ক’ত আশা বুকুত বান্ধি গুৱাহাটীত পঢ়াবলৈ পঠাইছিল
নিজৰাক তাইৰ দেউতাক নিপেন মাষ্টৰে। একমাত্ৰ জীয়েকৰ
অভূতপূৰ্ব সাফল্যত মাক কণিকা আৰু দেউতাক নিপেন সঁচাকৈয়ে
অহংকাৰী হৈ উঠিছিল তাইক লৈ। ৰূপে-গুণে পঢ়াই-শুনাই
নিজৰাক তৰুৰ দিব পৰা নাছিল তাই বাস কৰা সেই ‘ৰামপুৰ’
অঞ্চলত। নিজৰাৰ হাঁহিয়ে ডেকা-বুঢ়া সকলোৰে বুকুত খলকনিৰ
সৃষ্টি কৰিছিল।

যোকোট গাঁওৰ পৰা মহানগৰৰ বুকুলৈ এজাক সপোন
বুকুত বান্ধি লৈ যোৱা নিজৰাই সজাৰ পৰা মুক্ত বিহংগ যেন হৈ
পৰিছিল। মায়ানগৰীত স্মাৰ্টফোন হাতত লৈ ফেচবুক,
হোৱাটছআপ আৰু ইনষ্টাগ্ৰামৰ পৃথিৱীত তাই যেন কৌতুহলী
শিশু এটি। এনেকৈয়ে সময়ৰ সৈতে খোজ মিলাই তাইও সোমাই
পৰিছিল সামাজিক মাধ্যমৰ পৃথিৱীখনত আৰু ফেচবুকত লগ
পালে বিশাল নামৰ এজন যুৱকক। ডিজিটেল পৃথিৱীত নতুনকৈ

খোজ দিয়া নিজৰাই চলনাৰ সাগৰত ডুব গৈ আপোন হৈ পৰিছিল
ফেচবুক বন্ধু তেজপুৰৰ বিশালৰ। ধনী মাক-দেউতাকৰ একমাত্ৰ
পুত্ৰ বিশাল আছিল ড্ৰাগছ আৰু সুৰাত আসক্ত এজন যুৱক। সুন্দৰী
ৰমণীবিলাক আছিল তাৰ কাৰণে মাত্ৰ ‘টাইমপাছ’। তাৰ ছালাহী
কথাত ভোল গৈ মায়ানগৰীৰ ছয়া-ময়া আৰু ডিজিটেল যুগত
খোজ মিলাবলৈ গৈ নিজৰাই নিজকে সম্পূৰ্ণ ৰূপে সাঁপি দিছিল
বিশালক। ‘ফটোজেনিক’ ৰূপহী নিজৰাৰ ৰূপত মোহাম্বা বিশালে
কেইমাহমান পিছতে অইন এগৰাকী ৰমণীৰ ৰূপত মোহাচ্ছন্ন হ’ল।
কাপোৰ সলোৱাদি নিজৰাক সলাই পেলাইছিল তাৰ জীৱনৰ পৰা।
ছলনা আৰু জীৱনৰ চাকনৈয়াত নিজৰাক যেতিয়া নিপেন মাষ্টৰে
ঘৰলৈ লৈ গৈছিল তাই তেতিয়া তিনি মাহৰ অন্তঃসত্ত্বা আৰু
কিছুদিনৰ ভিতৰত গাঁওৰ চুকে-কোণে বিয়পি গৈছিল খবৰটো।
গাঁওৰ ৰাইজৰ ৰোষত পৰা অহংকাৰী মাষ্টৰে নিজৰ জীয়েকক
ত্যাগ কৰিছিল এঘৰীয়া হোৱাৰ ভয়ত।

“মা, মা মোৰ ভোক লাগিছে। আইতা মোক সাধু
কোৱানা”— মুনুৰ মাতত বাস্তৱলৈ ঘূৰি আহি ভাত বনাবলৈ গ’ল
নিজৰাই। মুনুৰ আইতা আৰু এই ভগৱান সদৃশ মানুহঘৰে তাইক
আশ্ৰয় নিদিয়াহেতেন আজি হয়তো মুনু আৰু তাই এই পৃথিৱীত
জীয়াই নাথাকিলেহেঁতেন। ঘৰে ঘৰে কাম কৰি মুনুক পঢ়োৱা
আৰু কেও কিছু নোহোৱা বুঢ়া-বুঢ়ীহালক চোৱা ইত্যাদি বহু
দায়িত্বৰে দায়িত্বশীল নিজৰা এতিয়া অকালতে মৰহি যোৱা
ফুলপাহ যেন হ’ল। তথাপিও তাই মুনুক লৈ বহুত আশা কৰে।
যেনেকৈ নিপেন মাষ্টৰে আশা কৰিছিল জীয়েকক লৈ।

অদৃশ্যৰ দৃষ্টি আৰু সময়ৰ খেলত হৰাৰ পিছতো মানুহে
আশা কৰে। আশাবোৰ আছে বাবেই মানুহে জীয়াই থাকে আৰু
নিজক জীয়াই ৰাখে।✧

প্ৰেম যেতিয়া হয় বিভীষিকা

অমিছা কলিতা

তৃতীয় বাণ্যাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

(খণ্ড - ১)

“মা, মই অলপ ওলাই যাওঁ,” বুলি কৈ পূৰ্ণিমাই দৌৰি দৌৰি বাহিৰলৈ ওলাই গ’ল। মাকে হাঁহি হাঁহি কাষতে বহি থকা দেউতাক সূৰ্যকান্তক ক’লে, “হেৰি, দেখিছেনে আমাৰ এই পাগলীজনী ডাঙৰে হ’ল। তথাপিও কেনেদৰে এতিয়াও সৰু ল’ৰা-ছোৱালীৰ দৰে দৌৰি ফুৰে।” হুমুনিয়াহ কাঢ়ি ক’লে— “হয় দিয়া হে, তুমি ঠিকেই কৈছা। চাওঁতে চাওঁতে সেই মোৰ পিঠিত উঠি চকলেটৰ বাবে ঠেহ ধৰি থকা ছোৱালীজনী গাভৰুৱে হ’ল। এদিন কোনোবা ৰাজকোঁৱৰ এজন আহি তাইক আমাৰ মাজৰ পৰা লৈ গৈ বহুত সুখত ৰাখিব।” আৱেগিক হ’ব ধৰা মাকৰ মুখলৈ চাই দেউতাকে কথাটো পাতলাবলৈ মাকক ক’লে— “যোৱা যোৱা, এতিয়া এইবোৰ ভাৱি থাকিব নালাগে। সোনকালে মোলৈ একাপ চাহ লৈ আহ।” দেউতাক সূৰ্যকান্তৰ স্মৃতিৰ মানসপটত বিণিকি বিণিকি কিছুমান ছবি ভাঁহি আহিবলৈ ধৰিলে।

ঘড়ীৰ কাঁটাৰ লগে লগে সময়ো আগবাঢ়ে দ্ৰুতগতিত। আহিন মাহৰ কোনো এটা পৰিৱৰ্তনত জন্ম হৈছিল তাইৰ। দেউতাক সূৰ্যকান্ত আৰু মাক নিশিতাৰ আন্তৰিক নিভাঁজ মৰম, স্নেহৰ বন্ধনৰ মাজত পূৰ্ণিমা লাহে লাহে ডাঙৰ হৈ আহিছিল। দুয়োয়ে টোপ এটাও পৰিব নিদিয়ৈ পূৰ্ণিমাৰ গাত। তাইয়ে তেওঁলোকৰ একমাত্ৰ সন্তান। তেওঁলোক দুয়োয়ে তাইক লৈ এক স্বপ্নৰ ঘৰ সাজিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। পঢ়া-শুনাত চোকা পূৰ্ণিমা দেউতাকে যেতিয়া কয়— “তোক লৈয়ে আমাৰ আশা মাজনী।” তেতিয়া তাই দেউতাকক পিছফালৰ পৰা সাৱতি ধৰি কয়— “মই তোমালোকৰ ছোৱালী নহয়, মোক তোমালোকৰ ল’ৰা বুলি ভাবা দেউতা। পূৰ্ণিমাৰ জোনটোৱে যেনেদৰে পোহৰ কৰে, যেনেদৰে অন্ধকাৰ দূৰ কৰে ঠিক তেনেকৈয়ে মইও আমাৰ ঘৰখন পোহৰাই তুলিম দেউতা, মোৰ ওপৰত বিশ্বাস ৰাখা।” তেতিয়া দেউতাকৰ চকুৰ কোণত দুই বিন্দু চকুপানীয়ে আশ্ৰয় ল’ব খোজে। সূৰ্যকান্তৰ ঘৰৰ চৌহদৰ আহল-বহল পৰিৱেশত খেলা-ধূলা কৰা

পূৰ্ণিমাই ক্ৰমাৎ ডাঙৰ হ’বলৈ ধৰিলে। দিন, দিনৰ পিছত মাহ, মাহৰ পিছত বছৰবোৰ এটি এটিকৈ অতিক্ৰান্ত হ’ল। শিশু, শিশুৰ পাছত কিশোৰী, কিশোৰীৰ পিছত তৰী, তৰী হৈ উঠিল পূৰ্ণিমা। তাইৰ চঞ্চল চকুত আৰু খোজৰ ছন্দত জাগিল প্ৰাণময় উচ্ছলতা। বাটৰ বাটৰুৱাই পদূলিৰ মুখৰ পৰা পলকৰ বাবে চাওঁতে দেখা পূৰ্ণিমাৰ হিৰণ্ময়, আশ্চৰ্য ৰূপ, পথাৰৰ মাজেৰে বৈ যোৱা জিৰ জিৰ নিজৰাৰ কুলু কুলু শব্দৰ দৰে হাঁহি অথবা সূৰ্যকান্তৰ চফল তেজী ঘোঁৰাৰ পিঠিত উঠি অনায়াসে পাশ্চাত্যৰ নাৰীৰ উধাও হৈ যাওঁতে বতাহত এৰি থৈ যোৱা দীপ্ত লাৱণ্যৰ সৌৰভত অনেকৰেই বুকুৰ তেজ উথলি উঠে। এনেদৰেই এটি কলি প্ৰস্ফুটিত হ’ল গোলাপলৈ। কিশোৰী হ’ল যুৱতী। তাইৰ এই পৰিৱৰ্তন গভীৰভাৱে অনুভৱ কৰিলে তাই নিজে। তাইৰ সৰ্বাংগত, এই প্ৰাকৃতিক পৰিৱৰ্তনত এক নিঃশব্দ গৰ্ববোধ সৰ্বক্ষণ থাকে মনৰ মাজত। সিদিনাৰ সেই চুলিত সৰু ৰিবন বন্ধা তাইজনী আজি ৰূপহী, মুকুলিত তৰী।

(খণ্ড - ২)

তাই আজিকালি ৰাতি শোওঁতে সাৱতি ধৰা গাৰুটোৱে যেন কাৰোবাৰ অভাৱ অনুভৱ কৰায়। তাইৰ মনেও যেন কাৰোবাক একান্তভাৱে বিচাৰে। যিজনৰ সৈতে তাই কাজিয়া কৰিব, খং কৰিব, অভিমান কৰিব, যিজে তাইক বহুত মৰম কৰিব। আহিল, তাইৰ জীৱনলৈও প্ৰেমৰ বাৰিষাজাক সোনকালে নামি আহিল। তাইও সাজু হ’ল সেই বৰষুণজাকত তিতি-বুৰি নিজকে বিলীন কৰি দিবলৈ। কিন্তু সেইজাক কেৱল বৰষুণ হয়েই নাথাকি তাৰ লগত নামি আহিল প্ৰচণ্ড ধুমুহা, বিজুলী ঢেৰেকণি। যিয়ে তাইৰ মাক-দেউতাকে সজা স্বপ্নৰ ঘৰখন তাচপাতৰ দৰে খহাই পেলালে। ভাঙি ছৰখাৰ হৈ গ’ল তিনিটা মন। ‘Hi’ এটি মেছেজ যিটোৱে তাইৰ মনত খলকনিৰ সৃষ্টি কৰিছিল। সিদিনা আছিল ২২ জানুৱাৰী। ভাৰ্চুৱেল পৃথিৱীত প্ৰৱেশ কৰাৰ লগে লগে তাইলৈ বহুত মেছেজ আহে। কিন্তু তাই সদায় সেইবোৰ গুৰুত্ৱ

নিদিয়াকৈয়ে চলি আহিছে। কিন্তু এই ‘Hi’ মেছেজটো যেন এটা মেছেজ নহয় তাইৰ হৃদয়ত থকা প্ৰেমৰ ৰাস্তাটোলৈ যোৱা তলাটোৰ পাচৰাৰ্ড। তাই সিদিনাই তাৰ All profile চালে। এজন সুন্দৰ সূৰ্য্যম যুৱক। ঘৰ যোৰহাটত। তাইৰ মনটো এক অজান আনন্দত নাচি উঠিল। ২৩ জানুৱাৰীৰ পৰা দুয়ো প্ৰেমৰ শিকলিডালত বান্ধ খালে। হয়তো মানুহ এজনক চিনি পাবলৈ মানুহৰ বহুত সময়ৰ প্ৰয়োজন হয় কিন্তু তাই ইমান সময় লোৱা নাছিল। এনেদৰেই এটি ভাৰ্চুৱেল প্ৰেমৰ আৰম্ভণি হ’ল। য’ত আছিল হয়তো এজনৰ সঁচা ভালপোৱা আৰু এজনৰ প্ৰেমৰ নামত কৰা অভিনয়। তাৰ কথাবোৰ আছিল কিবা এক অজান শিল্পীৰ দৰে। সি সদাই তাইলৈ কিবা নহয় কিবা লিখি পঠিয়াইছিল “বিছনাখন মেহগণি কাঠৰ। দুয়ো প্ৰেমৰ শপত লৈ তাত শায়িত হ’ল। কিছুপৰ দেহে দেহে যুঁজিলা। তাৰ পিছত দেখা গ’ল ঘৃণাৰে ভৰি পৰিছে ৰাতিটোৰ নোযোৱা প্ৰহৰবোৰ। ইজনৰ মুখ চাবলৈ সিজনেৰ ইচ্ছা নাই। দেহ দুটা অস্পৃশ্য। বিছনাখনক যদি ভাৰিলোহেঁতেন জীৱন। য’ত শুইছে দুখনি হৃদয়। ৰাতিটো আকৌ কামনা কৰিলোহেঁতেন - দীঘল হওক! শৰীৰতকৈ হৃদয় বিশাল।” তাই তাক হাঁহি হাঁহি কয়, “বাহ! কবি মহাশয়, বাহ বাহ।” সি নিঃশব্দে হাঁহে।

(খণ্ড - ৩)

প্ৰায় চাৰিমাহমান চলিল সিহঁতৰ ভাৰ্চুৱেল প্ৰেম। দিনে-নিশাই ফোনত বাৰ্তালাপ, মেছেজ আস! কি প্ৰেমৰ সোৱাদ। কিন্তু তাই ধৰিবই নোৱাৰিলে যে সেই সোৱাদৰ মাজতো থাকিব পাৰে বিষাক্ত বিহু। তাই সি কৰা প্ৰেমৰ অভিনয়বোৰ ধৰিবই নোৱাৰিলে, বুজিবই নোৱাৰিলে তাৰ মনত থকা বিষাক্ত কীটটো, যিটোৱে তাইৰ জীৱনটো মকৰাৰ দৰে কুটি কুটি খালে। আজি

কিছুদিনৰ পৰা তাৰ ফোনটো অফ হৈ আছে। তাই সদায় চেষ্টা কৰি আছে কিন্তু ফোনটো অফ। তাই পাগলৰ নিচিনা হৈ গ’ল। খোৱা-লোৱা কমি আহিল। এতিয়া তাই তাক বিচাৰি ৰাতিৰ একাৰবোৰৰ সৈতে কথা পাতি থাকে। তাই আজিকালি কোনো এখন অজান পৃথিৱীত পৰিভ্ৰমণ কৰি থাকে। কেইদিনমান এনেকৈয়ে চলিল। হঠাৎ এদিন তাইৰ চকুৰ সন্মুখলৈ এসোপা ক’লা একাৰ নামি আহিল। তাই যেতিয়া সাৰ পালে তেতিয়া তাই নিজকে হাস্পিতালৰ বিচনাত আৱিষ্কাৰ কৰিলে। মাক-দেউতাকে তাইৰ ভৰিৰ কাষত বহি কান্দি আছিল। তেওঁলোকেও বুজি উঠিছিল যে তেওঁলোকৰ স্বপ্নৰ দৌল ইতিমধ্যে খহি পৰিছে। এনেতে তাই দেখিলে যে এজন ডাক্তৰ আহি মাক-দেউতাকক ক’লে যে তাই কিবা এক বহুত মৰমৰ বস্তু হেৰুৱাইছে। যাৰ বাবে আজি তাইৰ এই অৱস্থা। যদি তাইক মৰম আৰু আনন্দৰ মাজত ৰখা যায় তেতিয়া তাই আগৰ স্বাভাৱিক অৱস্থালৈ ঘূৰি আহিব। ডাক্তৰজনে মাক-দেউতাকক বাহিৰলৈ যাবলৈ দি তাইৰ ওচৰলৈ আহি তাইৰ মূৰত হাত বুলাই ক’লে— “মাজনী, তুমি মোক সকলো কথা খুলি ক’বা নেকি?” তাই ডাক্তৰজনক সকলো কথা খুলি ক’লে আৰু কান্দিব ধৰিলে। ডাক্তৰজনে ভাৱিৰ ধৰিলে, কি দোষ আছিল এই নিষ্পাপ ছোৱালীজনীৰ! এইটোৱেই তাইৰ দোষ হ’ল নে যে তাই কাৰোবাক ভাল পাইছিল। আকৌ তাই কাৰোবাক ভাল পাব পাৰিবনে? পাৰিবনে আকৌ কাৰোবাক বিশ্বাস কৰিব? হেঁৰাই নগ’লনে এই সৰল ছোৱালীজনীৰ মুখৰ হাঁহি? উত্তৰ দিব পাৰিবনে সি? সাহস আছেনে তাৰ? পাৰিবনে সি আকৌ এই হেঁৰাই যোৱা মুখৰ হাঁহিটো ঘূৰাই আনিব? শেষত ডাক্তৰজনে হুঁমুনিয়াহ কাঢ়ি ক’লে— “প্ৰেম যেতিয়া হয় বিভীষিকা”।❖

প্ৰায়শ্চিত্ত

লগ্নাজিতা শৰ্মা

দ্বিতীয় শাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

আজি দেওবাৰ। নিজৰ কোঠালিৰ বিছনাত বহি বিজ্ঞানৰ কিতাপ পঢ়ি থকা ৰাজুৱে ঘনাই ঘনাই তাৰ টেবুলৰ ঘড়ীটোলৈ চাই আছে। ঠিক ১২ বজাৰ লগে লগে সি লাহেকৈ কিতাপখন জপাই হাতঘড়ীটো পিন্ধি ল'লে। তাৰ পাছত মাকৰ কোঠাৰ পৰ্দাখন আঁতৰাই সি মাকক চাই ল'লে, মাক এতিয়া টোপনিত। দেওবাৰৰ দিনটোত মাকে সকলো কাম-কাজ শেষ কৰি এঘাৰমান বজাৰ পৰা অলপ শুই লয়। ৰাজুৱে এনেয়ে সময়খিনি হিচাপ কৰি চালে। আহোতে-যাওঁতে খুব বেছি আধাঘণ্টা। খেলপথাৰত থাকিব লাগিব বৰ বেছি দুঘণ্টা। কিন্তু মাকেতো আজি বহু সময় শুব। প্ৰায় চাৰিঘণ্টাটো আজি হ'বই। তেতিয়ালৈ সি খেলি উভতিয়েই আহিব পৰিব। মনতে অংকটো কৰি সি গেৰেজৰ পৰা চাইকেলখন উলিয়াই লৈ গৈ প্ৰিয়াহঁতৰ ঘৰ পাইছিলহে, তেতিয়াই জিতেনক লগ পালে। জিতেন তাৰ লগতে পঢ়ে। সিও খেলিবলৈ যাব। দুই বন্ধুৱে চাইকেলেৰে গৈ ঘাই পথত উঠিল। আজি বাটত অকণমান ভিৰ বেছি। পৰহিলৈ পূজা যে। ইফালে-সিফালে চাওঁতে সি দেউতাকক জিতেনৰ দেউতাকৰ সৈতে কথা পাতি আহি থকা দেখিলে। তাৰ বৰ ভয় লাগিল। দেউতাকে তাক নেদেখিলেই ৰক্ষা। ইফালে জিতেনৰো অৱস্থা কাহিল। দুয়ো চাইকেল ঠেলি আনি ৰাজেনৰ দোকানৰ কাষৰ অলপ আওহতীয়া ঠাইখিনি ৰ'ল। ৰাজুৱে এবাৰ নিজৰ হাতঘড়ীটোলৈ চালে। দেউতাকে নেদেখাকৈ এইবাৰ যেনে-তেনে যাবই লাগিব। হাতত আৰু পাঁচমিনিটহে আছে। পাঁচমিনিট পাছতেই খেল আৰম্ভ হ'ব। পিছে এইবাৰ দেউতাকে তাক কেনেকৈ দেখিলে জানো! তেওঁ তাক অকণমান জোৰেৰে মাতিলেঃ “ৰাজু...” জিতেনকো দেউতাকে দেখিলে। দুয়োৰে বৰ ভয় লাগিল। জিতেনে ৰাজুক ক'লে, “এ ব'ল, আমি ৰাষ্টাটো সোনকালে পাৰ হওঁ।” কথাষাৰ কৈয়ে সি চাইকেল লৈ ফটকৈ ৰাষ্টাটো পাৰ হ'ল। পিছে জিতেনে ৰাজুক চাই-চিতি ৰাস্তা

পাৰ হ'বলৈ দিয়া সতৰ্কবাণী সি আওকাণ কৰি জিতেনৰ দৰে ফটকৈ ৰাস্তাটো পাৰ হ'বলৈ যাওঁতেই বাওঁফালৰ পৰা আহি থকা গাড়ী এখনে তাক খুন্দিয়াই বগৰাই থৈ গ'ল। জিতেন, জিতেনৰ দেউতাক, ৰাজুৰ দেউতাকে গোট খোৱা মানুহজাকৰ সহায়ত তেজে তুমুলি দিয়া ৰাজুক আন এখন গাড়ীত উঠাই ওচৰৰ চৰকাৰী চিকিৎসালয়লৈ নি ভৰ্তি কৰালে। ৰাজুৰ মাকক খবৰ দিয়া হ'ল। আধাঘণ্টামান পাছতে মাকে চিকিৎসালয়লৈ আহি দেউতাকক লগ ধৰিলে।

চাৰি বজাত তেওঁলোকে ডাক্তৰ বিকাশ বৰুৱাক লগ ধৰিলে। ডাক্তৰ বৰুৱাই ক'লে, “অলপ জখম হৈছে, কিন্তু চিন্তাৰ কাৰণ নাই। আধাঘণ্টামান পাছত বেণ্ডেজ পাতি বন্ধাৰ কাম শেষ হ'লে আপোনালোকে তাৰ ৰুমলৈ যাব পাৰিব। ময়ে লৈ যাম। কাইলৈহে ৰাজুক ঘৰলৈ লৈ যাব পাৰিব।”

বিছমিনিটমান পাছতে ডাক্তৰে তেওঁলোকক ৰাজুৰ ওচৰলৈ লৈ গ'ল। বেণ্ডেজেৰে আবৃত ৰাজুক দেখি মাক চক খায়েই উঠিছিল। পাছ মুহূৰ্ততে তেওঁৰ দুচকুৰে ধাৰাসাৰ পানীৰ ঢল বাগৰি আহিল। দেউতাকৰো চকু সেমেকি উঠিল। ৰাজুৰো দুগালেৰে দুধাৰি চকুলো বৈ আহিল। ঘৰত নোকোৱাকৈয়ে ওলাই অহা বাবে তাৰ মনত অনুশোচনাৰ সৃষ্টি হ'ল। উচুপি উচুপি সি ক'লে, “মই আজিৰ পৰা কেতিয়াও ঘৰত নোকোৱাকৈ ওলাই নাহোঁ। মোক ক্ষমা কৰি দিয়া মা-দেউতা।” এইবাৰ দেউতাকে বহু কষ্টেৰে সম্বৰণ কৰি ৰখা চকুপানীয়েও আৰু বাধা নামানিলে। মাক-দেউতাকৰ চকুপানীয়ে যেন তাৰ ভুলৰ প্ৰায়শ্চিত্তকো ধুই উটুৱাই নিলে, ৰাজুৰ এনে ভাব হ'ল। অনুশোচনাত দগ্ধ ৰাজুৰ মনটো এতিয়াহে কিছু ফৰকাল হৈ পৰিল। চকুপানীৰে ভৰি থাকিলেও তাৰ চকুদুটা উজ্জলি উঠিল। সেই উজ্জল চকুজুৰিয়ে এইবাৰ মাক-দেউতাকৰ ফালে চাই মিচিকিয়ালে। ❖

অনুতপ্ত

ৰাস্মা পৰাশৰ
প্ৰথম যান্মাসিক

কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰথম বছৰত দুয়োজনে, অৰ্থাৎ নৃত্তিক আৰু প্ৰত্যাশাই নিজৰ প্ৰেমৰ সম্পৰ্কটো গোপনে ৰাখিলে। তেওঁলোকে এইটোৱেই অনুভৱ কৰিছিল যে আনৰ আগত নিজৰ সম্পৰ্কৰ কথা উলিয়ালে সম্পৰ্কটোত বহুত বেয়া প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে। সেয়েহে প্ৰেমৰ সম্পৰ্কটোক আনৰ আগত বন্ধুত্বৰ ভাৱ দেখুৱাই সম্পৰ্কটো গোপনে ৰাখিলে।

তেওঁলোকৰ সেই প্ৰেমৰ সম্পৰ্কটোত নতুন ঠাইৰ নতুন কলেজীয়া জীৱনে নৃত্তিকক পিছলৈ টানিলে। যাৰ ফলত সময়ৰ লগে লগে নৃত্তিকে প্ৰত্যাশাক মিছা কথা ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে আৰু আনৰ লগত ৰাতিলৈ ব্যস্ত থাকিব ধৰিলে। তেনেকৈ এবছৰ পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত হঠাৎ সম্পৰ্কটো বিচ্ছেদৰ ৰূপ ল'লে। নৃত্তিকে অনুতপ্ত হৈ পিছত প্ৰত্যাশাৰ কণ্ঠ বুজি উঠি কৈছিল...

নৃত্তিক - “প্ৰত্যাশা, তই এবাৰ বিশ্বাস কৰ মোক। বুজিছো মই মোৰ ভুল হৈছে আৰু কেতিয়াও নহয়।”

নৃত্তিক - “বুজিছো মোৰ ভুল হৈছে, কিন্তু এই ভুলটোৱে তোৰ প্ৰতি মোক আকৌ ওচৰলৈ আনিছে। মাত্ৰ এবাৰ বিশ্বাস কৰি চাচোন তই।”

প্ৰত্যাশা - “হ'ব দে, বাদ দি আগৰ কথা নতুনকৈ আৰম্ভ কৰোঁ।”

প্ৰত্যাশাই তাৰ চকুপানী মচি তাৰ লগত পুনৰ সম্পৰ্কটো আৰম্ভ কৰিলে যদিও বহুত পলম হ'ল। তাইও যেন বেয়া দিশে ঢাল খালে। নৃত্তিকে যিটো ভুল কৰি আছিল সেই ভুল যেন তাইও কৰিব ধৰিলে। কিন্তু প্ৰত্যাশাই বেয়া পথৰ সেইটো পৰ্যায় পালে য'ত তাই নিজকে ঘিণ কৰিব আৰম্ভ কৰিলে। এইটো নহয় যে তাই কিবা বেয়া কাম কৰিছে। তথাপিও তাই কৰা ভুলটো যেন তাইৰ মনত চৰিত্ৰহীনতাকৈও বেয়া।

তাইৰ জীৱনত নতুন কোনোবাৰ আগমন ঘটিছিল। যাৰ নাম আছিল অভিজ্ঞান। অভিজ্ঞান অজ্ঞাত আছিল যে প্ৰত্যাশাৰ জীৱনত প্ৰথমৰ পৰাই কোনোবা আছিল আৰু নৃত্তিকো অজ্ঞাত

প্ৰত্যাশাৰ এই ভুলটোৰ পৰা।

প্ৰত্যাশাই বয়সৰ চঞ্চল সোঁতত নিজক হেৰাই পেলাইছিল। কিন্তু, পিছত তাই বুজি উঠিল ভুল কৰি আছে। পিছত তাই দুয়োজনক কথাখিনি খুলি কোৱাৰ সিদ্ধান্ত ল'লে।

প্ৰত্যাশা - “মই তোমালোক দুয়োজনৰ লগতেই সম্পৰ্কত আছো, হয়, মই ভুল কৰিছো এতিয়া তোমালোকে মোক যি শাস্তি দিয়া মই মান্তি আছোঁ তাতেই।”

নৃত্তিক - “তোৰ দৰে চৰিত্ৰহীন ছোৱালীজনীক ভাল পাই নিজৰ জীৱনটো শেষ কৰিলো মই। তোৰ দৰে ছোৱালী নালাগে মোক।”

অভিজ্ঞান - “প্ৰত্যাশা, তুমি যে এনেকুৱা কিবা ভুল কৰিবা ভবাই নাছিলো। হ'লেও মই তোমাক পুনৰ নিজৰ বুলি ভাবিব খুজিছো। মই তোমাৰ লগত আছোঁ।” কিছু দিন পিছত হঠাৎ এদিন নৃত্তিকে প্ৰত্যাশাক লগ পালে...

নৃত্তিক - “তোৰ ভুল হৈছে, মানিছো মই। কিন্তু তোক মই সৰুৰ পৰাই লগ পাইছো আৰু অভিজ্ঞানে তোক লগ পাব তিনি মাহ মানহে হ'ল। সি যদি তোক তিনি মাহ লগ পাই তোৰ ভুলটো ক্ষমা কৰিব পাৰে, তেন্তে মইটো তোৰ সৰুৰেই চিনাকী। মই তোক কিয় দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে আঁকোৱালি ল'ব নোৱাৰিম! তই মোৰ হ'ব লাগিব, তাক বাদ দে।”

প্ৰত্যাশা - “এইবাৰ মই নোৱাৰিম নৃত্তিক। মই তাক আকৌ বাদ দি তোৰ ওচৰলৈ আহিব নোৱাৰোঁ।”

এইফালে অভিজ্ঞানৰ লগত প্ৰত্যাশাৰ সম্পৰ্কটো বেয়াৰ ফালে ঢাল খাব ধৰিছিল। অভিজ্ঞানে প্ৰত্যাশাক সময় পাৰ হোৱাৰ লগে লগে বেয়া ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছিল। কেতিয়াবা তাইৰ চৰিত্ৰক ধৰি, কেতিয়াবা তাইৰ পৰিয়াল অৰ্থাৎ মাক-দেউতাকক ধৰি বহুতো কথা শুনাইছিল। কিন্তু প্ৰত্যাশাই এই সকলোবোৰ শুনি শেষত মাথো ক্ষমা খুজিছিল তাইৰ আগৰ ভুলখিনিৰ। তাই মানি লৈছিল যিহেতু তাই ইমান ডাঙৰ ভুল

কৰিছিল। তাই শাস্তি পোৱাটো স্বাভাৱিক বুলি ভাবি লৈছিল যদিও সময় পাৰ হৈ যোৱাৰ লগে লগে শাস্তিৰ স্বৰূপত তাই সদায় অভিজ্ঞানৰ পৰা বেয়াৰো বেয়া মানসিক অত্যাচাৰ সহ্য কৰি থাকিবলগীয়া হৈছিল। তথাপিও প্ৰত্যাশাই তাৰ বিনিময়ত অভিজ্ঞানক মাথো ক্ষমা বিছৰাৰ লগতে তাক তাৰ ভাগৰ পৰা মৰম দিব খুজিছিল। প্ৰত্যাশাৰ আশা আছিল যে অভিজ্ঞানে এদিন হ'লেও তাইক সকলোবোৰ পাহৰি ক্ষমা কৰি দিব আৰু ভাল সম্পৰ্ক এটি গঢ় দিব চেষ্টা কৰিব। তাই সকলো উপায়েৰে আগৰ দৰে সম্পৰ্কটো গঢ়ি তুলিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল যদিও অথলে গৈছিল। এদিন অভিজ্ঞানে তাইক তাইৰ সপোন আৰু তাৰ মাজত এটাক বাছল'ব ক'লে। তাই তাক বাছল'লে, হয়তো অভিজ্ঞানক বাছিল ন'লে সি প্ৰত্যাশাক ভাবুকিটোৱেই অভিজ্ঞানক চিৰদিনৰ কাৰণে সকলোৰে পৰা দূৰ কৰি পেলালেহেঁতেন। প্ৰত্যাশাই লাহে লাহে অভিজ্ঞানৰ ইচ্ছাত নিজৰ আত্মসন্মান পৰ্যন্ত হেঁৰাই পেলাব বাধ্য হৈছিল।

এনেকৈয়ে এবছৰ পাৰ হ'ল। হঠাৎ এদিন অভিজ্ঞানৰ সৈতে প্ৰত্যাশাৰ এখন আকৌ ডাঙৰ কাজিয়া হ'ল।

অভিজ্ঞান - “তোৰ দৰে ছোৱালী এজনী জগতত ভগৱানে কিয় পঠাইছিল? তই মৰি নাযাব কিয়!”

প্ৰত্যাশা - “এইবোৰ তুমি কি কৈ আছা ও...।”

অভিজ্ঞান - “মই যি কৈছো সঁচাই কৈছো। যিজনী ছোৱালীয়ে দুজন ল'ৰাৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখিব পাৰে তাই আৰু কি নোৱাৰিব পাৰে! কি বুলি কয় জাননে তই যিয়ে দুজন ল'ৰাৰ লগত সম্পৰ্ক ৰাখে?”

প্ৰত্যাশা - “তোমাক কিমান কম মই! মোৰ ভুল হৈছিলে।

সেই ভুলটো শুধৰাবৰ বাবে কি কৰা নাই মই হা...? যদি তুমি মোক বিশ্বাস কৰিব খোজাই নাছিলো তেন্তে কিয় কৈছিলো যে মোক দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে যাতে তেনেকুৱা আৰু ভুল নকৰো তাৰ বাবে ক্ষমা কৰি নতুনকৈ সম্পৰ্কটো আগুৱাই নিবা বুলি? নিজৰ জীৱনত কিয় আনিছিলো? তেতিয়াই নৃত্যিকৰ দৰে আগত বেয়াকৈ কৈ গুছি যাব পাৰিলা হয়। সদায় এনেকৈ আগৰ ঘটনাটোৰ বাবে আত্মসন্মানত কিয় আঘাত দিয়া তুমি?”

অভিজ্ঞান - “তই মোক আৰু ওলোটাই কথা কৈছ? তোৰ যদি লাজ আছে মৰি নাযাব কিয়? তোৰ দৰে ছোৱালী ঈশ্বৰে যাতে এই পৃথিৱীত আকৌ কাকো জন্ম নিদিয়ে। তোৰ বাপেৰেও চাগে চৰিত্ৰহীনেই আছিল, সেইবাবে তোক পৃথিৱীত জন্ম দি নিজে গুছি গ'ল।” (প্ৰত্যাশাৰ মাক আৰু দেউতাক সৰুতেই ঢুকাইছিল)

প্ৰত্যাশা - “পাৰিলে ক্ষমা কৰি দিবা মোক।” (প্ৰত্যাশাই আৰু একো ক'ব নোৱাৰিলে তাই বাক্যফাকি কৈ ফোনটো কাটি দিলে)

গধূলিৰ সময় আছিল। অভিজ্ঞানে চাহৰ কাপটো হাতত তুলি লৈ অইন দিনৰ দৰেই হুৰাটছ'এপটো খুলি ষ্টেটাচ দেখি অভিজ্ঞান আচৰিত হ'ল আৰু কিবা ধেমালি কৰা বুলি ভাবিলে।

অভিজ্ঞানে প্ৰত্যাশাক ফোন কৰিলে যদিও তাইৰ ফোনটো চুইচ অফ' দেখুৱালে। কিছুসময় পাৰ হৈ যোৱাৰ পিছত প্ৰত্যাশাৰ লগৰ স্বাতীয়ে অভিজ্ঞানক ফোন কৰি ক'লে—

স্বাতী - “প্ৰত্যাশা আৰু নাই। আজি আবেলি গাড়ী এখনে ৰাস্তা পাৰ হ'ব ধৰোতে তাইক বেয়াকৈ খুন্দিয়ালে।”❖

কোন আছিল সেইজনী

স্বপ্না হাজৰিকা

পঞ্চম শাণ্মাসিক

ৰিয়ানৰ সেইদিনা অফিচত বিশেষ এটা কাম থকাৰ কাৰণে তাৰ ঘৰলৈ অহাত পলম হৈছিল। ঘৰ আহি পোৱাৰ পিছত তাৰ মাকে গেটৰ তলাটো খুলি দি তাক ক'লে— “বাবা! আহিলা, যোৱা আগতে হাত-মুখ কেইটা ধুই লোৱা, মই ভাত কেইটা বাঢ়ি দিওঁ।” এইবুলি কৈ মাকে ভিতৰলৈ গ'ল।

ৰিয়ানে “হ'ব মা” বুলি কৈ সি তাৰ হাত-মুখ কেইটা দমকলৰ পাৰতে ধুই আহিল আৰু আহি মাকে বাঢ়ি দিয়া ভাত কেইটা পেট ভৰাই খাই সি তাৰ ৰুমত শুবলৈ গ'ল।

ৰাতিপুৱা আকাশত সূৰ্য উদয় হোৱাৰ পিছত বাহিৰৰ পৰা কোনোবা এগৰাকী মহিলাৰ মাত সি শুনিলে। মহিলাজনীয়ে যেন তাকেই চিঞৰি চিঞৰি মাতি আছিল। কিন্তু সি আচৰিত হ'ল যে ইমান ৰাতিপুৱাই বাৰু তাক কোন মহিলাই বিচাৰি আহিলে। মাতটো তাৰ চিনাকী চিনাকীৰ দৰেই লাগিল। সি বিছনাৰ পৰা উঠি সেইটো কথা ভাবি ভাবি গেটৰ ওচৰ পালে। গেটৰ সন্মুখত সি তাৰ মাকক দেখি আঁচৰিত হ'ল। মাকৰ দুয়োখন হাততে দুখন মোনা। বিভিন্ন প্ৰশ্নই তাৰ মনত ঘৰ কৰিব ধৰিলে। সি মাকক আঁচৰিত ভাৱে চাই থকা দেখি মাকে সেইপিনৰ পৰা ক'লে— “অই! বোপা কি হ'ল তই মোৰ মুখৰ ফালে এনেদৰে ভেবা লাগি কি চাই আছ। গেটখন খুলিবিনে নে মই এনেদৰে থিয় হৈ থাকিব

লাগিব মোনা দুখন লৈ। গেটখন খুলি নিদিয় কিয়।” মাকে আদেশ দিয়াৰ ভংগীমাতে ৰিয়ানক গেটখন খোলাৰ কথা ক'লে।

মাকৰ কথাখিনি শুনাৰ লগে লগে সি কৈ উঠিলে যে ইমান ৰাতিপুৱাই বাৰু তুমি কলৈনু গৈছিলি আৰু গৈছিলি বাৰু, কিন্তু ভিতৰৰ পৰা গেটত তলাটো নো কেনেকৈ মাৰিলা? এক প্ৰশ্নবোধক দৃষ্টিৰে সি মাকৰ মুখলৈ চালে।

ৰিয়ানৰ কথা শুনি মাক এইবাৰ আচৰিত হ'ল আৰু এইবাৰ মাকে তাক ক'লে— “হেৰৌ! কালিৰ পৰা দেখোন মই ঘৰত নাই। যোৱাকালি দেখোন তইয়ে গৈ মোক তোৰ মাহীয়েৰ হঁতৰ ঘৰত থৈ আহিছিল। তই সেইটো কথাও পাহৰি থাকিলি নে।”

মাকৰ কথাখিনি শুনাৰ লগে লগে তাৰ মনত পৰিল যে- অ! হয়তো যোৱাকালি দেখোন সি নিজে গৈ তাৰ মাকক সি মাহীয়েকৰ ঘৰত থৈ আহিছিল, আৰু আহোঁতে মাকক ৰাতিপুৱাই অহাৰ কথাও দেখোন সি নিজে কৈ আহিছিল।

তেন্তে যোৱাকালি ৰাতি তাক গেটৰ তলা খুলি দিয়া আৰু ভাত বাঢ়ি দিয়া তাৰ মাকৰ নিচিনা দেখাত সেই বুঢ়ী মহিলাজনী কোন আছিল? ❖

অ
নুগল্প

পাগল

প্ৰীতি কাকতি

ভয়ংকৰ বাছ দুৰ্ঘটনাত মূৰত বেয়াকৈ আঘাতপ্ৰাপ্ত হোৱা
যোগেশৰ কঠিন অস্ত্ৰোপচাৰেও বিসংগতি সম্পূৰ্ণৰূপে নিৰাময়
কৰিব নোৱাৰিলে। শেষত উপায়বিহীন হৈ পৰিয়ালৰ লোকে
তাক ঘৰলৈ উভতাই আনিলে। তেতিয়াৰে পৰাই অৱহেলিত হ'ব
ধৰিছিল যোগেশ।

কিছুদিনৰ পিছত তাৰ ঠিকনা হৈছিল বাছ আস্থান, ফুটপাথ,
ৰেল-ষ্টেচন ইত্যাদি।

ঃ এই পাগলটো আহিছে পাগল... চোৱা চোৱা...

ঃ হা হা হা, কাপোৰ পিন্ধিছেনে পিন্ধা নাই
ধৰিবকেই নোৱাৰি।

— চ'কটোত আড্ডা মাৰি থকা ল'ৰাকেইজনৰ পৰা উফৰি
আহিছিল শব্দবোৰ। হয়তো কোনো এজন মানুহৰ মনলৈ অহা
নাই মানসিক বিকাৰগ্ৰস্থ হোৱাৰ আগতে সিও আছিল নৈপৰীয়া
বতাহজাকৰ দুৰ্দান্ত প্ৰেমিক মোৰ বা আপোনাৰ দৰে।❖

স্বদেশী আন্দোলনত অসমীয়া নাৰীৰ ভূমিকা

সুস্মিতা মহন্ত

চতুৰ্থ বান্ধাসিক, বুৰঞ্জী বিভাগ

ভাৰতবৰ্ষত স্বদেশী আন্দোলনৰ সময়ছোৱাত মহিলাসকলে সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। পুৰুষৰ সমানে মহিলাসকলেও আন্দোলনৰ বিভিন্ন কাৰ্যসূচীত যোগদান কৰিছিল। স্বদেশী আন্দোলনৰ অগ্ৰণী নাৰী সকলৰ ভিতৰত এগৰাকী আছিল সবলা দেৱী চৌধুৰীণি। তেওঁ মহাৰাষ্ট্ৰৰ শিৱাজী উৎসৱৰ অনুকৰণত পশ্চিমবঙ্গত বীৰ অষ্টমী ব্ৰত, প্ৰজ্ঞা-পাদিত্য উৎসৱ আৰু ব্যায়াম সমিতি আদিৰ আয়োজন কৰি যুৱক-যুৱতীসকলক লাঠি খেলা, কুস্তি আদিৰ প্ৰশিক্ষণ দিছিল।

নাৰী আৰু যুৱক-যুৱতীসকলৰ মাজত জাগৰণ সৃষ্টিত প্ৰচুৰ বৰঙণি যোগোৱা আন এগৰাকী নাৰী আছিল ভগিনী নিবেদিতা, আয়াৰলেণ্ডত জন্মগ্ৰহণ কৰা এইগৰাকী মহীয়সী নাৰীৰ নাম আছিল মাৰ্গাৰেট এলিজাবেথ নবেল। (মাৰ্গাৰেট এলিজাবেথ ন'বেল, ১৮৬৪-১৯১১)। ভগিনী নিবেদিতাই কলিকতাত ইয়ং মেন হিন্দু ইউনিয়ন, বিবেকানন্দ চছাইটি, অনুশীলন সমিতি আদিৰ সৈতে জড়িত হৈ যুৱক-যুৱতীসকলক আত্মনিৰ্ভৰশীল হ'বলৈ শিকাইছিল। স্বদেশী আন্দোলনৰ উদ্দেশ্য আছিল বিদেশী বস্তু সামগ্ৰী দমন কৰি স্বদেশী উৎপাদনত আত্ম নিয়োগ কৰা আৰু নিৰ্ভৰশীল হোৱা।

বংগদেশৰ নাৰীৰ সাহসিকতাই ব্ৰিটিছ শাসকক স্তম্ভিত কৰি তুলিছিল। বংগৰ নাৰীৰ সাহসিকতা সম্পৰ্কে লণ্ডনৰ 'ডেইলী টেলিগ্ৰাফ' কাকতত প্ৰকাশ পাইছিল (১১ অক্টোবৰ, ১৯০৭) এনেদৰে 'বঙালী নাৰী ইংৰাজৰ কাৰণে সকলোতকৈ দুৰ্দম আৰু বিপজ্জনক'।

মহাত্মা গান্ধীয়ে কৈছিল, “অসমীয়া নাৰীয়ে কাপোৰত সপোন ৰচিব পাৰে;” আৰু অসমৰ মহিলাসকলে প্ৰমাণ কৰি দিছিল যে তেওঁলোকে কেৱল কাপোৰতে নহয় কাৰ্যক্ষেত্ৰত দেশৰ স্বতন্ত্ৰতাৰ সপোন ৰচিব পাৰে। আবাল বৃদ্ধ বণিতাৰ ত্যাগৰ ফলশ্ৰুতিত ১৯৪৭ চনৰ ১৫ আগষ্ট তাৰিখে ভাৰত বৃটিছৰ পৰা স্বাধীন হয়। ভাৰতৰ স্বাধীনতা লাভত নাৰীসকলৰ ভূমিকা

অন্য আছিল আৰু এই ক্ষেত্ৰত পিছপৰি থকা নাছিল অসম তথা উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ মহিলা সকল। সেইসময়ত উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ আটাইকেইখন ৰাজ্য ব্ৰিটিছ শাসনাধীন অবিভক্ত অসমৰ অন্তৰ্গত আছিল।

ইতিহাসৰ পাতত, সভ্যতাৰ বিকাশত নাৰীয়ে গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লৈ আহিছে। স্বাধীনতাৰ ক্ষেত্ৰতো অসমীয়া মহিলাৰ ভূমিকা অতুলনীয়। নাৰীয়ে যুগে যুগে স্ব-মহিমাৰে সামাজিক ৰাজনৈতিক সকলো ক্ষেত্ৰতে আগভাগ লৈছিল। ভাৰতীয় নাৰীয়ে স্বাধীনতা আন্দোলনত জপিয়াই পৰিছিল। অসমতো বহুতো খ্যাত অখ্যাত নাৰীয়ে স্বাধীনতা আন্দোলনত জপিয়াই পৰি আন্দোলন সাফল্যমণ্ডিত কৰি তুলিছিল। অসমৰ এনে কেইগৰাকীমান সাহসী নাৰী হ'ল—

কনকলতা বৰুৱা : ১৯৪২ চনৰ ২০ ছেপ্তেম্বৰত ইংৰাজৰ হাতত প্ৰাণ আহুতি দিছিল অসমৰ সাহসী কন্যা তথা ভাৰতীয় স্বাধীনতা আন্দোলনৰ প্ৰথম গৰাকী অসমীয়া মহিলা শ্বহীদ কনকলতা বৰুৱা। তেওঁৰ জন্ম হয় ১৯২৪ চনৰ ২২ ডিচেম্বৰত বৰঙাবাৰী, গহপুৰ, দৰং জিলা (বৰ্তমান শোণিতপুৰ জিলা)। পিতৃ কৃষ্ণকান্ত বৰুৱা আছিল এজন খেতিয়ক। কনকলতা সৰু থাকোতেই তেখেত ঢুকায়। কনকলতা ভাৰতৰ স্বাধীনতা আন্দোলনৰ এগৰাকী আগৰণুৱা স্বেচ্ছাসেৱিকা আছিল। জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ নেতৃত্বত 'মৃত্যু বাহিনী'ত যোগ দি ১৯৪২ চনৰ ২০ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ভাৰতীয় জাতীয় কংগ্ৰেছৰ অসম শাখাই প্ৰত্যেক থানাত উত্তোলিত হৈ থকা বৃটিছৰ পতাকা নমাই তাৰ ঠাইত ভাৰতৰ জাতীয় পতাকা উত্তোলন কৰাৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰিছিল। তাৰ বাবে মৃত্যুপণ বাহিনী তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। গহপুৰৰ পশ্চিম ফালৰ পৰা থানা অভিমুখে অহা মৃত্যুপণ বাহিনীৰ সন্মুখত থকা মূল স্বেচ্ছাসেৱিকা গৰাকী আছিল কনকলতা বৰুৱা। থানাৰ দ্বাৰৰ সন্মুখত বৈ থানালৈ সোমাবলৈ চেষ্টা কৰাৰ সময়ত অন্যান্য স্বাধীনতা সংগ্ৰামীৰ সতে পুলিচৰ

লগত কনকলতাৰো টনা-আজোৰা লাগে। এনে সময়তে কনকলতাই নিজৰ দাবী সাব্যস্ত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰি থাকোতেই চিপাহী বগাই কছাৰীয়ে কনকলতাৰ বুকুলৈ লক্ষ্য কৰি গুলি এৰে। ফলত কনকলতা মাটিত বাগৰি পৰি শ্বহীদ হয়।

চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী : চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী হ'ল নাৰী মুক্তি আন্দোলনৰ দুঃসাহসিনী নায়িকা। নাৰীমুক্তি আৰু সামাজিক সংস্কাৰৰ বাবে নিজৰ জীৱন উচৰ্গা কৰা চন্দ্ৰপ্ৰভা শইকীয়ানী অসমীয়া জাতীয় জীৱনৰ এক বিৰল ব্যক্তিত্ব। তেওঁ একেৰাহে এগৰাকী স্বাধীনতা সংগ্ৰামী, সমাজসেৱী আৰু সাহিত্যসেৱী আছিল। অসমীয়া সমাজত নাৰীৰ সন্মান তথা মৰ্যদা ৰক্ষাৰ বাবে আগভাগ লৈছিল। অসমত নাৰী আন্দোলন আৰু সংগঠন গঢ়ি তোলা এই গৰাকী মহিয়সী নাৰীৰ জন্ম হৈছিল ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ বজালী অঞ্চলৰ দৈশিঙৰী গাঁৱত ১৯০১ চনৰ ১৬ মাৰ্চত। ১৯৩২ চনৰ আইন অমান্য আন্দোলন আৰু ১৯২০-২১ চনৰ অসহযোগ আন্দোলনত সক্ৰিয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিছিল। বিধানসভাৰ বাবে নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি স্বাধীন ভাৰতৰ

ৰাজনীতিত আগভাগ পোৱা প্ৰথমগৰাকী অসমীয়া মহিলা হিচাপে তেখেত পৰিগণিত হৈছিল।

দাৰিকী দাসী বৰুৱা : আইন অমান্য আন্দোলনৰ এগৰাকী অগ্ৰণী নেত্ৰী গোলাঘাটৰ দাৰিকী দাসী বৰুৱায়ে নিচা বিৰোধী আন্দোলনৰো নেতৃত্ব দিছিল। এই আন্দোলনৰ লগত জড়িত থকাৰ অপৰাধত ১৯৩২ চনৰ ১ ফেব্ৰুৱাৰীত তেখেতক বৃটিছ চৰকাৰে গ্ৰেপ্তাৰ কৰে আৰু ৬ মাহৰ কাৰাবাসৰ হুকুম দিয়ে। গ্ৰেপ্তাৰৰ সময়ত গৰ্ভাৱস্থাত থকা এই গৰাকী সংগ্ৰামী মহিলাই চৰকাৰে আগবঢ়োৱা জামিনৰ সুবিধা অগ্ৰাহ্য কৰি দেশপ্ৰেমৰ এক অতুলনীয় চানেকি দাঙি ধৰিছিল। কাৰাবাসতে অসুস্থ হৈ ২৬ এপ্ৰিল ১৯৩২ চনত তেখেতে মৃত্যুবৰণ কৰে।

নাৰী যে কেতিয়াও কোনো দিনে নিজ দেশমাতৃৰ ৰক্ষাৰ হকে পিছ হুহুকি যোৱা নাই তাৰে এক জলন্ত উদাহৰণ এনে সাহসী মহিয়সী দেশপ্ৰেমী মহিলা সকলে দি আহিছে। এওঁলোকৰ নাম ভাৰত তথা অসমৰ ইতিহাসত সদায় সোণালী আখৰেৰে জিলিকি থাকিব।❖

সংস্কৃত সুভাষিতানি :

১. নাৰ্ধিষেকো ন সংস্কাৰ: সিংহস্য ক্ৰিয়তে মৃগৈ:।
বিক্ৰমার্জিতৰাজ্যস্য স্বয়মেব মৃগৈদ্ৰতা ॥
২. বিদ্বত্বং নৃপত্বং চ এব তুল্যে কদাচন
স্বদেশে পূজ্যতে রাজা বিদ্বান্ সৰ্বত্ৰ পূজ্যতে ॥
৩. পৃথিৱ্যাং ত্ৰীণি ৰত্নানি জলমত্ৰং সুভাষিতম্।
মুদৈ: পাষণ্ডখণ্ডেষু ৰত্নসংজ্ঞা ৰিধীয়তে ॥
৪. বুদ্ধিৰ্যস্য বলং তস্য নিৰ্ভুদ্বেষ্টু বৃথা বলম্।
কৌশলেণ হি যত্ সাধ্যং ন তত্সাধ্যং পৰাক্ৰমৈ: ॥
৫. কাক: কৃষ্ণ: পিক: কৃষ্ণ: কো ভেদ: পিককাকযো:।
বসন্তসময়ে প্ৰাপো কাক: কাক: পিক: পিক: ॥❖

সংগ্ৰাহক-

শ্ৰীঘৃতাশ্ৰী পাঠক

চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

সংস্কৃত বিভাগ

আপদীয়া পদ্য

ড° চন্দনা নাথ

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অসমীয়া বিভাগ

(১)

মানুহৰ মনবোৰ জানো কি হ'ল
মৰম-চেনেহবোৰ নোহোৱা হৈ গ'ল
বিচাৰে মাথো মকা
ঘটিবলৈ বহুত টকা
ঠেলি-হেঁচি সকলোৰে নিজে আগত ব'ল।

(২)

দেহাবোৰ পানী কৰি মজদুৰে কৰে কষ্ট
লাভ-লোকচান হিচাপ কৰি বচৰ মাথা নষ্ট
মজদুৰ বোলে গাধা
দৰমহা কৰে আধা
মেল-মিটিংত ভাষণ দিয়ে সমাজ পথভ্ৰষ্ট।

(৩)

আজিৰ ডেকাই নিচা কৰে অভিজাত্যৰ চিন
নিচাজাতীয় দ্ৰব্য নাখালে সমনীয়াক বোলে হীন
যেতিয়া লাগে নিচা
মাক-দেউতাকো মিছা
মুখেৰে ইংৰাজী ওলাই 'হোৱাট ডু ইউ মিন?'

(৪)

আজিকালিৰ ছোৱালীবোৰৰ কাপোৰ হৈছে চুটি
চৰ্ট চৰ্ট ড্ৰেচতহে বোলে ফেশ্বন উঠে ফুটি
পাৰ্টি কৰি ঢলংপলং
পশ্চিমীয়া ঢং
আইতাৰ হেনো মন যায় মেৰিয়াই দিব ধুতি।।❖

অতিথি লেখা

গ্লোবেল ৰাৰ্মিং আঁতৰি যাওঁক লাজত

নীলিম কুমাৰ
বিশিষ্ট কবি

পুৰতি নিশাৰে পৰা
মোৰ লোহাৰ গেটখনৰ শলখা ডাল
চুই আছিল কোনোবাই।
অলপ সময়ৰ মূৰে মূৰে
গেটখনৰ পৰা

ৰুণ-জুণ নহয়, ৰুণ-জুণ নহয়
ভাঁহি আহিছে এক ধাতৰ শব্দ...
কুঁৱলী নাছিল, সেয়ে
উঠি গৈ স্পষ্টকৈ দেখিছিলো
মোৰ গেটখনৰ সিপাৰে

মোৰ প্ৰিয় নাৰী-
শৰতৰ ৰাণী শাৰদী।
গেটখন খুলিব খুজিও খোলা নাই
শেঁতা পৰা এখনি মুখ
চকুত নিদ্ৰাহীনতাৰ দাগ

ওহেঁ! তাইৰ চুলিত নিয়ৰৰ টোপাল
টোপাল মুকুতা জিলিকি থকা নাই
তাইৰ গাত নাই কুঁৱলীৰ চাদৰ
তাইৰ কঠিন ৰ'দে পোৰা দুহাতত
জিলিকি উঠিছে শীৰ্ণ সিৰাবোৰ

তাইৰ শুকান কৰ্কৰীয়া চুলিত
বতাহে বাহ ল'ব খোজা নাই।
প্ৰিয় নাৰী শাৰদী
কত দিন তোমাৰ চুলিত

মেঘৰ ছাঁ পৰা নাই
ক'ত দিন তোমাৰ দুহাতত
বৰষুণৰ চেঁচা লগা নাই
কত দিন কত দিন শাৰদী
কুঁৱলীৰ আঁৰত মুখ লুকুওৱা নাই তুমি?

তুমিও শুনিছা নেকি
সেই অবাঞ্ছিত শব্দবোৰ
আলটো ভায়েলেট ৰশ্মি, গ্লোবেল ৰাৰ্মিং?
শুনি ভয় খাইছা ?

মোৰ গেট কাষত ভয়াৰ্ত তুমি
আমন-জিমন-উদাসীন
গেট খুলিব খুজিও খোলা নাই !
তুমি কি জনাবলৈ আহিছা যে

পৃথিৱীত বকুল গছবোৰ কমি গ'ল
শেৰালিবোৰ কমি গ'ল
পাহাৰবোৰ কমি গ'ল-
কাটি নিলে কোনোবাই

জোনাকৰ স্নিগ্ধ তৰপবোৰ...
মোৰ লোহাৰ গেটখনৰ শলখাডাল
লিৰিকি-বিদাৰি এতিয়াও
থিয় হৈ আছে প্ৰিয় নাৰী শাৰদী

শেঁতা পৰা এখনি মুখ
চকুত নিদ্ৰাহীনতাৰ দাগ
মই দুৱাৰ খুলি দিলোঁ

গেট' খুলি দিলোঁ
সোমাই আহা সোমাই আহা
মোৰ প্ৰিয় নাৰী

মইতো তোমাৰ পদশব্দ শুনিবৰ বাবেই
ৰৈ আছো গ্ৰীষ্মৰে পৰা
মোৰ কোনো শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত কোঠা নাই
যে মই তোমাক পাহৰি যাম।

যিদিনাই তোমাৰ চকুৰ দাপোণত
নিজকে বন্দী দেখি কোনো কবি
ৰৈ গৈছিল, সিদিনাই হৈছিল
শাৰদীয় কবিতাৰ জন্ম

যুগে যুগে তোমাৰ চিৰন্তন কথাৰে
পৃথিৱীৰ সকলো কবিয়ে
তোমাক আঁকিছে
তোমাৰ স্বতন্ত্ৰ চেতনাক
ব্যঞ্জনা আৰু সংগীতলৈ

ৰূপান্তৰিত কৰিছে।

আৰু এই যে ভয়ানক শব্দবোৰ
ভয়ানক ঘটনাবোৰ গ্লোবেল ৰাৰ্মিং... আৰু ক'ত কি
যিবোৰে ব্যঞ্জনাৰ সলনি
সৃষ্টি কৰে ভাবুকি

সেইবোৰ শব্দ কোনো কবিয়ে বিচৰা নাছিল।
আহা, সোমাই আহা শাৰদী ৰাণী
কুঁৱলীৰ চাদৰ নহ'লে নহওক
শেৰালিৰ মালা নহ'লে নহওক

আহা, সোমাই আহা

মোৰ হাতত ধৰা

সেই পুৰণি স্পৰ্শৰে আকৌ এবাৰ
স্পৰ্শ কৰি শিহৰিত কৰা মোক...

গ্লোবেল ৰাৰ্মিং জুৰ পৰক লাজত !!
গ্লোবেল ৰাৰ্মিং আঁতৰি যাওঁক লাজত !!❖

অতিথি লেখা

তুমি যদি আহা

প্ৰণৱ কুমাৰ বৰ্মন
বিশিষ্ট কবি

তুমি যদি আহা
স্থগিত ৰখা হ'ব আত্মহননৰ সকলো বাসনা
তুমি যদি আহা
খিৰিকী খুলি সূৰ্য্যোদয় চাবলৈ
স্থগিত থাকিব সন্ত্ৰাসবাদীৰ বিস্ফোৰণ
(তুমি আহিলে প্ৰেমিক হৈ উঠিব সন্ত্ৰাসবাদী)
তুমি যদি আহা
ভোকত থকা শিশুবোৰে কান্দি নকঁপায় আকাশ
তুমি যদি আহা
বেশ্যাবোৰ পথাৰলৈ উভতি আহিব
তুমি যদি আহা
প্ৰাণ পাই উঠিব জহিযোৱা ছহীদবেদীবোৰ
তুমি যদি আহা
গলিৰ গুণ্ডাবোৰ হৈ উঠিব বিনয়ী ভাৱনাৰ
তুমি যদি আহা
বহুজাতিক সকলো সন্ধিপত্ৰ ফালি পেলোৱা হ'ব
তুমি যদি আহা
স্থগিত থাকিব মূল্যবৃদ্ধি, মুদ্ৰাস্ফীতি
আন্তৰ্জাতিক পৰ্যায়ত শ্ৰীবৃদ্ধি ঘটিব
হিয়াই হিয়াই ভালপোৱাৰ...
তুমি যদি আহা
চিতাবোৰ শান্ত নিদ্ৰাৰ বাবে হৈ উঠিব শেতেলী
তুমি যদি আহা❖

অতিথি লেখা

জীৱনৰ ধুনীয়া অংক (ধুনীয়া মানুহবোৰৰ হাতত)

ৰণাল্ডো টাইদ
বিশিষ্ট যুৱ কবি

ধুনীয়া কথাবোৰে মন জুৰায়
ধুনীয়া কথাবোৰে পেট ভৰায়
ধুনীয়া ভাৱনাবোৰে জীৱন জুৰায়
ধুনীয়া ভাৱনাবোৰে জীৱনৰ পাঠ শিকায়

জীৱনৰ জটিল অংকবোৰ ফলিত পাতি কৰিব নোৱাৰি অ' পিতাই
জীৱনৰ জটিল বাস্তৱৰ গাঁঠিবোৰ সহজে খুলিব নোৱাৰি অ' পিতাই
কঠিন শিলেৰে ৰজাই বান্ধে দৌল
মেল পাতে, খেল খেলে
ইমান ইমান পানী
ঘৰ ঘৰ ৰাণী
উকা কাগজত নীলা চিয়াঁহীৰে লিখিব পাৰি
জীৱনৰ ধূসৰ বুৰঞ্জী

হৃদয়ত থুপ খাই থকা অযুত ভাৱনাবে চিঙিব নোৱাৰি আকাশৰ মুঠি মুঠি তৰা
সৰুতে পঢ়াশালিত শিকাইছিল জীৱন মানেইতো এক জটিল অংক।
ভৰ বাৰিষাৰ উথলি থকা টো। ৰ'দত দেই পোৰা, বৰষুণে তিয়াই নিয়া মাটিৰ দেহা।
জীৱনৰ জটিল অংকবোৰ ফলিত পাতি কৰিব নোৱাৰি অ' পিতাই!❖

ফাগুন

মিতুমণি চেতিয়া
তৃতীয় বাদ্ৰাসিক

ফাগুন

বিশালজ্যোতি বৰ্মন
তৃতীয় বাদ্ৰাসিক (কলা শাখা)

উতনুৰা মলয়া জাকে
সৰাপাতৰ চিঠিৰে জনালেহি
ফাগুন অহাৰ বতৰা;
তথাপি যেন নাই কাৰো প্ৰাণোচ্ছলতা।
পলাশ শিমলুৰে লঠঙা গাবোৰ লৈ
লাজত তলমূৰ কৰিছে,
তথাপি প্ৰেমিক যুগলে বিচাৰি পাইছে
প্ৰেমৰ সুবাস।

কোনে কয় তোক বলীয়া ফাগুন বুলি!
কোনে কয় ফাগুন তোক দুষ্ট বুলি!
মই কওঁ ফাগুন তয় মোৰে হৈ ব'
হৃদয়তে তয় মোৰ পছোৰা হৈ ব'।

ফাগুন অহাৰ বতৰাত
বাউলি কঁহুৰা গাভৰু
লঠঙা হৈ নাচিছে, হাঁহিছে
নিলাজৰ দৰে!
নৈখনে লাজতে ওৰণিখন টানিছে!
চাৰিওদিশে আজি বিয়পিছে ফাগুনৰ সুবাস,
তথাপি আকাশ তই কিয় ইমান উদাস?
চাছোন মদাৰেও তোক দেখি কৰিছে অটুহাস!❖

ভাল লাগে তয় আহিলে জানা ফাগুন?
পছোৰাই আনি দিয়ে হৃদয়ত ফাগুন,
সৰাপাতে আনি দিয়ে তোৰেই খবৰ
আনি দিয়ে কালিজাত প্ৰেমৰ উৰ্বৰ।❖

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা কবিতা
প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত)

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা কবিতা
প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত)

ফাগুন বলাৰ সময়

মৃত্যু

জিস্তীমণি চৌধুৰী
তৃতীয় ষাণ্মাসিক

পৰিস্মিতা চৌধুৰী
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক

দপ্‌দপকৈ জ্বলা
মেজিৰ জুই নুমাৰৰ হ'ল,
মাঘ মাহৰ শিক্ত শীতল পুৰা
এতিয়া আৰু নাই।
এতিয়া ফাগুন বলাৰ সময়...
ফাগুনৰ বতাহে
দেহ মন চুই যোৱাৰ সময়,
পলাশৰ ৰঙা ৰঙে
মোহিত কৰা সময়
এতিয়া ফাগুন বলাৰ সময়...
পছোৱা বতাহৰ সান্নিধ্যত
এতিয়া প্ৰেমত পৰা সময়
ফাগুন,
তুমি বৈ যোৱা
তোমাৰ পৰশত আমি জীপাল হোৱা সময়
কিবা নতুনত্ব আকোৱালি লোৱাৰ সময়।
এতিয়া ফাগুন বলাৰ সময়...।❖

সৌ সিদিনা নুমুৰাব এটি জলন্ত শিখা,
যিদিনা পৰিব এক্সাৰ নীৰৱ নিষ্ঠুৰ নিশা,
এক্সাৰ নামিব ক্ৰন্দন বিয়পিব
সেইদিনাই পৰিব এটি আত্মাৰ ওৰ।
জোনবেলি ওলাব তৰা নক্ষত্ৰ,
সিহঁতে মোৰ খবৰেই নাৰাখিব।
হয়তো মানুহে কান্দিব, মানুহে হাঁহিব,
বহুজনে আকৌ সেই কান্দোন অনাদৰ কৰিব।
এৰা সিহঁতৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙিব।
শতজনে পুষ্পপাত কৰিব।
তথাপিও নাহিব সমাজৰ এটি শ্ৰেণী...
দুৱাৰ দলিত এভুমুকি মাৰিব, আকাশত বাজিব ধ্বনি।❖

(মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে আয়োজিত থিতাতে লিখা কবিতা
প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় পুৰস্কাৰপ্ৰাপ্ত)

মোৰ কেঁকোৰা চুলিত চৰাই বাহ নাসাজে

শৰতৰ শেৰালী

স্মৃতি মালাকৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

নিপু ৰয়

প্ৰথম ষাণ্মাসিক

মোৰ কেঁকোৰা চুলিত চৰাই বাহ নাসাজে
মুখৰ আবেলি এটাত জিৰাবলৈ
লাহি কথাত বতৰে বৰণ নসলায়
পাত সৰিলেও ডাল ভাঙিলেও
চৰাইৰ প্ৰিয় সময়, প্ৰিয় আশ্ৰয় গছ
গছে পঢ়িব জানে, ডেউকাৰ লাহি বতৰা
গছৰ কথা শুনিবলৈ
গছৰ নেদেখা শিপাৰে
শিপাৰ লাগিব মাটিত
এই মাটিৰ পৰাই চাব লাগিব আকাশ
মাটিৰ স্পৰ্শই
আকাশৰ গোপন বতৰা দিয়ে
গছে নাঙঠ হৈও যি সভ্যতাৰ
ইতিহাস ৰচিলে
মানুহৰ সভ্যতাই ঢুকি জানো পাব!❖

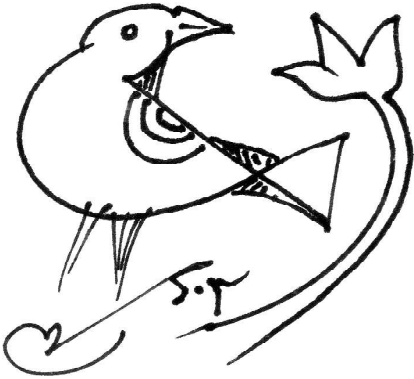
সোণোৱালী সূৰ্যৰ পোহৰে ধোৱা
হিমচেঁচা কোমল ৰাতিপুৱা।
পুৱাটো যেন এক মিলন আৰু বিৰহৰ প্ৰতীক,
গাভৰু দেহৰ উম লগা ৰ'দ জাক
আহিনৰ কুঁৱলি ফালি ওলাই আহিছে।

বিবৰিবকৈ বৈ থকা সেমেকা বতাহজাকত
গছৰ কাঁপি থকা হিমকণাবোৰ সৰিছে।
কচুপাতত বৈ যোৱা হিম টোপালবোৰে
সূৰ্যৰ পোহৰত জিলিকি উঠিছে।

পদূলিৰ মূৰত শেৰালিজোপা নীৰৱে ফুলি
এপাহ এপাহকৈ সৰিছে।
মৌকোঁহৰ বলিয়া ভোমোৰাই গুঞ্জন তুলি
ইপাহ এৰি সিপাহ ফুল চুমিছে।

ভোমোৰাৰ ভৰ সহিব নোৱাৰি
শেৰালিজোপা যেন কাঁপি সৰিছে।
সেই সৰি পৰা ফুলৰ সুৰভি বিচাৰি
ভোমোৰাবোৰ বলিয়া হৈ পৰিছে।❖

বিৰাম

বৰষা শৰ্মা
পঞ্চম বান্ধাসিক

পৰিচয় বিচাৰি

গীতুমণি ৰাজবংশী
পঞ্চম বান্ধাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

এটা যুগ শুবলৈ দিব?
বহুদিন মগজু শোৱা নাই!
টোপনিৰ মাজতো কত চিন্তাৰ আহ-যাহ...
কিমানবাৰ সপোন হৈ নামি আহিছে অপূৰ্ণতা..
Sub-conscious mind ৰ লীলা-খেলা;
বিজ্ঞান নুবুজা মানুহেও বুজে যে
নীলা চৰাইৰ পিঠিত সেয়া সেপ ঢুকি বহিছে
দ্যুতি হেৰুওৱা চন্দ্ৰ...
মগজু 'হেং' মাৰিছে দুঃশ্চিন্তাৰ ভৰত!
আপুনি ক'বাত দেখে নেকি শুই থকা মানুহ?
আঠঘণ্টাকৈ শোৱাজনৰ চকুত মৰা জোন
ভাঁহি থকা দেখেনে আপুনি?
নাই, কোনো নোশোৱে আজিৰ পৃথিৱীত...
কোনোবাই সপোনত পূৰ্ণতা বিচাৰে..
কোনোবাই তাৎক্ষণিক বিৰাম..
কোনোবাৰ বাবে হয়তো ক্লান্তিৰ সাময়িক পৰিত্ৰাণ!
শোৱা নাই কোনো..
'ভাবা' নহ'লেও হয়তো
টোপনিতোই ময়ো অক্লান্ত সংগ্ৰাম এখন কৰিছোঁ প্ৰতিদিন!
(আপোনাৰ বোধাতীত)
খুব ব্যস্ততা!
আপুনি নুবুজিব!
ইও কৰ্মৰ সাময়িক অব্যাহতি; মুঠতে কোনো শোৱা নাই!❖

আজি হাহাকাৰ
মই মোৰ পৰিচয় বিচাৰি...!
অনুগ্ৰহ কৰি মোক মোৰ ঠিকনা নুসুধিব
হিংসা, সন্ত্ৰাসেৰে জৰ্জৰিত
ঠাইখনত মোৰেই বা পৰিচয় কি?
মোৰ তিক্ত ঘামত লাগি থকা
জোনাকী কেইজনীও অপাৰগ
নোৱাৰে দিব মোৰ ঠিকনা।
বিকৃত মানসকিতাত
কলুষিত আজি মই;
কাণ পাতিলেই শুনো মই
ধ্বংসকাৰীৰ বিজয় উল্লাস...!
সিহঁতবোৰৰ বন্য উন্মাদনাত
পাহৰি যাওঁ মোৰ পৰিচয়, মোৰ ঠিকনা কি?
মোৰ মন মগজুত লাগি থকা
ঘাঁবোৰৰ বিষপানী খাই;
মই জীয়াই আছোঁ।
তেজ বুলিবলৈ মোৰ গাত এতিয়া
পুখুৰীৰ ঘোলাপানী।
অসহায় হৈ সহায় লোৱাৰ
প্ৰতিদান বিচাৰি
মোৰ লগত হ'ল অবৈধ আলিঙ্গন।
ইমানকৈ শোষণ কৰাৰ পিছতো;
সিহঁতৰ মুঠেই নকমে যৌনতাৰ ভোক-জ্বৰ?
পশুজাত অবিবেচক পুৰুষৰ অবৈধ ফচলৰ বাবে,
মোকহে নষ্ট কলংকিণী বুলি;
সমাজখনে উপহাস কৰে...!
কিয়...?❖

বাৰিষাৰ ৰাতি

ছয়নিকা ৰয়

পঞ্চম যান্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

বাৰিষাৰ ৰাতি
 এজনী নিচলা আই শুইছে
 বুকুৰ মাজত তাইৰ পোনাটি সাৱটি।
 বাৰিষাৰ ৰাতি, এটি শিশুৱে শুইছে
 সি সপোনত দেখিছে
 এখনি শুকান কাপোৰ!
 এমুঠি তপত ভাত!
 বাৰিষাৰ ৰাতি,
 সেমেকা এহালি চকুৱে শুবলৈ বিচাৰিছে
 হেৰুৱাৰ শোকে বুকুখন হেচি ধৰিছে।
 বাৰিষাৰ ৰাতি,
 মথাউৰিটো বাৰুকৈয়ে তিতিছে;
 ওফন্দি উঠিছে নৈখন
 পাৰ ভাঙি বৈ আহিছে হুমুনিয়াহ।
 ৰাতিপুৱালৈ, হুমুনিয়াহবোৰ
 ক'লা আখৰকেইটাৰে বাগৰি
 ৰাতিপুৱাৰ খবৰ কাকতখন সেমেকাইছে।❖

অভিমানী পৃষ্ঠা

ফুলমণি দাস

দৰ্শন বিভাগ, ষষ্ঠ যান্মাসিক

তুমি জানো কেতিয়াবা
 বাৰিষাৰ ভৰা লুইতৰ
 চাপৰিত বৈ
 গৰাখহনীয়া ঘাটৰ
 দুৱৰী বন জোপাৰ
 বিষাদ গাঁথা দেখিছা
 প্ৰিয়তমা,
 তুমি জানো কেতিয়াবা শুনিছা
 ভৰা লুইতৰ বুকুত
 কহুৱা বন নিগমে মৰহি যোৱাৰ সাধুকথা
 প্ৰিয়তমা,
 তোমাৰ ৰঙা দুগালত
 মৰমৰ জেউতি সিচাঁ
 অতীতকো পাহৰি গৈছা
 প্ৰিয়তমা,
 সময় পালে এবাৰ
 কহুৱা বনৰ সিপাৰে লিখা
 লুটিয়াই চাবাচোন
 অভিমানী পৃষ্ঠাবোৰ তোমাৰ অপেক্ষাত আজিও
 বৈ আছে কোনোবা
 আলি বাটৰ কেঁকুৰিটোত।❖

কালদিয়া

বিষাদ

মৃদুস্মিতা ডেকা

তৃতীয় যান্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

কৰিস্মা ৰয়

চতুৰ্থ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

পাটোছাৰকুছিৰ সোঁ-মাজেৰে
 কালদিয়া।
 বৈ গৈছে নৈখন।
 আহাৰৰ চিপ চিপ
 বৰষুণৰ বা-লাগি
 তাই গাভৰু হ'ল।
 কামাতুৰ তাইৰ লাহৰী বুকু
 আদিম উন্মাদনাৰ
 এক অচিন আহুনত তাই লৰিছে
 প্ৰিয়জনক বিচাৰি।
 তাইৰ স্পৰ্শত কম্পিত
 আজি কাষত থকা লগৰী।
 কালৈও যেন নাই ভ্ৰক্ষেপ
 আনন্দত মন মতলীয়া হৈ
 তাই মেলিছে ঢাপলি
 কাষতে পোৱা বাট-পথ, ঘৰ-বাৰী
 একাকাৰ কৰি।
 পাৰত থকা মানুহৰ সপোনবোৰ
 কলিজাত বান্ধি ৰখা
 বৰষা সিন্ধু হেঁপাহবোৰ
 ভাঙি থান-বান কৰি।
 নিয়তিৰ কি যে অভিশপ্ত ধেমালি।❖

শুকুলা মেঘৰ আঁৰৰ জোনটিয়ে সোধে...?
 তুমি বিহীন ৰাতিবোৰ কিমান দুখৰ?
 সেমেকা হাঁহি মাৰি উত্তৰ দিওঁ,
 যি আনৰ তাতনো মোৰ অধিকাৰ কিহৰ?
 শৰতৰ নিয়ৰ সনা জোনাকেও সোধে ইমান বিষাদ কিহৰ?
 তাৰো উত্তৰ দিওঁ নীৰৱে...
 এতিয়া যে তুমি আনৰ;
 ডায়েৰীৰ উকা পৃষ্ঠাবোৰেও সোধে
 আজি-কালি একো নিলিখা কয় মোৰ পাতত?
 নিজকে সযতনে সামৰি উত্তৰ দিওঁ...
 তুমি অবিহনে যে একো নাই মোৰ জীৱনত
 মলয়া বতাহ জাকেও কানে কানে সোধে
 নপৰেনে আগৰ দিনবোৰলৈ মনত?
 চকুলো মচি উত্তৰ দিওঁ...
 স্মৃতিক জানো পাহৰিব পাৰি কেতিয়াবা জীৱনত?❖

মায়াৰ পৃথিৱীৰ অস্তিত্বতা

ভাগ্যদীপ ভৰালী
পঞ্চম শাণ্মাসিক

নাই একো নাই
এই পৃথিৱীত আমাৰ,
অস্তিত্বই নাই
এই মায়াৰ পৃথিৱীত আমাৰ।

জিৰাবলৈ ঠাই নাই,
এন্ধাৰ মনক সান্তনা দি
আছে মাথো জীয়াই
এই মায়াৰ পৃথিৱীত।

কেতিয়াবা মন যায়
আকাশ চুবলৈ,
আকৌ কেতিয়াবা মন যায়
এটি উৰণীয়া পক্ষী হৈ,
চৌপাশে উৰি যাবলৈ।

কেতিয়াবা মন যায়
সাগৰৰ টোৰ লগত খেলিবলৈ
আকৌ কেতিয়াবা মন যায়
চিঞৰিবলৈ,
সিযে কোনো নো শুনিব
আমাৰ এই চিঞৰ

নাই কাৰো আস্থা,
নাই কাৰো মৰম
আমাৰ অতি কংক্ৰীটৰ জগতখনত।।

আমাৰো মন যায়
এটি মিঠা সপোন ৰচিবলৈ,
মন যায়
সপোনৰ পজাত জিৰাবলৈ।

আঁতৰাব খোজো আমাৰ
এই জীৱনী
মচিব খোজো
আমাৰ এই চকুপানী।
গোটেই জীৱন কটাব লাগিব
এটি জীৱন কংকাল হৈ,
নাহে কোনো আমাৰ
দুখ মুচিবলৈ,
নাহে কোনো আমাৰ
চকুপানী মুচিবলৈ।
নাই একো অস্তিত্ব
এই মায়াৰ পৃথিৱীত আমাৰ।।❖

সেই মানুহজন

কিংকৰ ৰয়
পঞ্চম বান্ধাসিক

মই অসমীয়া

নিকুমণি নাথ
পঞ্চম বান্ধাসিক

গধুৰ বোজা লৈ
লাহে লাহে
চাইকেল চলাই আছে
সেই মানুহজন;
মুখত লোকগীতৰ গুণ গুণনি,
সদায় গোসাইঘৰৰ
সেই সৰু পথটিৰে
গতি কৰে;
সঁচাকে বৰ নম্র
সেই মানুহজন।।

আবেলি বেলি লহিওৱা পৰত
উভতি আহে,
আচৰণ কিন্তু
একেই থাকে।
বৰ আনন্দে
গতি কৰে,
এক পৰিশ্রমী
জীৱন নিৰ্বাহ কৰিও
সদায় নিজক
উৎসাহ প্ৰেৰণাৰে
গঢ়ি তুলিব পৰা
সেই মানুহজন।
আচলতে জীৱনটোক
প্ৰকৃতভাৱে গঢ়ি তুলিবলৈ
সক্ষম—
সেই মানুহজন।।❖

নহয় মই বড়ো
নহয় মই মুছলমান
মই এজনী অসমীয়া
নোৱাৰে জাতিয়ে ছিঙিব মোক
নোৱাৰে ধৰ্মই ভাঙিব মোক
কাৰণ মই এজন অসমীয়া
নহয় মই দেউৰী
নহয় মই ৰাজবংশী
নহয় মই কাৰ্বি কছাৰী
বীৰ লাচিতৰ দেশৰ নাগৰিক মই
জাতি মোৰ অসমীয়া।
মনৰ মাজত আছে মোৰ বৰগীত
শুনি ভাল পাওঁ মই ভূপেন্দ্ৰ সংগীত।
লুইতৰ পাৰৰ বাসিন্দা মই
ধৰ্ম মোৰ অসমীয়া
হিয়া মোৰ অসমীয়া
আত্মা মোৰ অসমীয়া
অসমীয়াৰ সন্তান মই
গৌৰৱ মোৰ অসমীয়া।❖

আকাশ

মমতাজ বেগম
পঞ্চম শাণ্মাসিক

পুৱাৰ পোহৰেৰে জিলিকি উঠা তুমি
ৰঙচুৱা আভাৰে প্ৰভাতৰ আভাস দিয়া তুমি,
বিশাল বিশাল ডাৱৰৰ মাজে মাজে
লুকাই থাকা তুমি।
যেতিয়া মেঘে গৰজি উঠে
ক'লা ক'লা ডাৱৰৰ মাজে মাজে,
সেমেকা মনেৰে লুকাই
ধৰাৰ সৌন্দৰ্য উপভোগ কৰা তুমি।
আবেলিৰ আকাশত উৰণীয়া পক্ষীবোৰে
স্পৰ্শ কৰিব বিচাৰে তোমাক,
তোমাক স্পৰ্শ কৰি
হ'ব খোজে তোমাৰ দৰে বিশাল মনৰ।
ৰাতিৰ আকাশৰ চিকমিক তৰাৰে
পুৱাৰ ৰঙচুৱা আভাৰে,
এখ মলিবিহীন
বিশাল আকাশ তুমি।❖

বন্ধুত্বৰ এনাজৰী

নিকিতা দাস
পঞ্চম শাণ্মাসিক

সুখ দুখৰ সমভাগী হৈ হাতে হাত ধৰি
আনন্দেৰে খোজ কাঢ়োঁ জীৱন বাটত।
বন্ধুত্বহীন জীৱন, যেন এটা ছন্দ লয় হীন ৰক্ষ সংগতি
মানুহে ব্যস্ততাৰ অজুহাত দেখুৱালেও,
বন্ধুত্বৰ স্থান সদায় হিয়াৰ কোণত।

মৃত্যু পৰ্যন্ত মচিব নোৱাৰা এটা শাস্ত্ৰত অনুভৱ।
পৰিৱৰ্তনশীল মন আৰু পৰিৱৰ্তনশীল
পৰিপাৰ্শ্বিকতাইয়ো ছিঙিব নোৱাৰে এনাজৰী বন্ধুত্বৰ।
আৰু সকলো যেন পুনৰ সমৃদ্ধ খাই পৰিছে
বন্ধুত্বৰ সেই সুগন্ধি এনাজৰীডালত।❖

আমাৰ মহাবিদ্যালয় 'নিৰ্মল হালৈ'

ৰাজু কলিতা

তৃতীয় যান্মাসিক, শিক্ষা বিভাগ

ব্যৰ্থ প্ৰেমিক

দীপজ্যোতি শৰ্মা

ষষ্ঠ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

হে জ্ঞানৰ মন্দিৰ,
সুঁৱৰিছো তোমাৰ নাম অতি গৰ্বেৰে,
আই সবস্বতীৰ আশীৰ্বাদেৰে তুষ্ট,
আমাৰ আদৰৰ মহাবিদ্যালয় 'নিৰ্মল হালৈ'।
মুখ যেন আমি তোমাৰ চৰণত,
শিক্ষা লভিবলৈ তোমাৰ দৰবাৰত।
শত-সহস্ৰ শিক্ষাৰ্থীৰ ঐক্যতাৰে গঢ়া,
তুমি আমাৰ চেনেহৰ মহাবিদ্যালয়।
এক অৰ্থেৰে কিদৰে প্ৰকাশ কৰো,
তোমাৰ বিস্তাৰিত জ্ঞান গৰিমাৰ বিমূৰ্ত কথা?
সেয়েহে প্ৰকাশ কৰিছো,
মূৰ্খস্বৰূপ আমাৰ ব্যাকুল হৃদয়ৰ ব্যথা।
মৰুজ পটভূমিত জ্ঞানৰ জেউতী জ্বলোৱা,
তুমি আদৰৰ।
তোমাৰ মন্দিৰৰ পূজাৰী আমি,
অতি গৌৰৱৰ।
ঐক্যতা-সংহতিৰে আগুৱাম সৰ,
শিক্ষক বৃন্দৰ সহযোগত জিনিম মৰ্ম,
হে শিক্ষণ ক্ষেত্ৰ, ভালদৰে শিক্ষা লভিম
দিছো যে এই পণ,
হ'বলৈ নিদিওঁ যেন তোমাৰ নাম
শেষ পৰ্যন্ত জৰাজীৰ্ণ।
সদায়ে জাতিষ্কাৰ হৈ ৰওক,
আমাৰ আদৰৰ মহাবিদ্যালয় 'নিৰ্মল হালৈ'
ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ তুল্য।❖

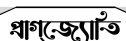
ভগ্ন হৃদয়ৰ শব্দ যেতিয়া অশ্রু হৈ নিগৰে
তেতিয়া সেই আন ব্যৰ্থ প্ৰেমিকবোৰৰ দৰে
সুৰামন্ত মদৰ বটলটো হাতত লৈ পাগলৰ
দৰে চিঞৰি ফুৰা এজন নিথৰুৱা ব্যৰ্থ
প্ৰেমিক হৈ ৰয়।
ব্যৰ্থ প্ৰেমৰ বাবে আজি মদৰ গোস্ক
নোমোৱা সমাজৰ মই অভদ্র প্ৰেমিক।
চহৰৰ মায়াবী ৰাজপথৰ দাঁতিত কান্দোনত
ভাঙি পৰা চকুপানীৰ টোপোলাবোৰ মচি
দিবলৈ আজি কোনো নাই।
নিথৰুৱা পুত্ৰৰ বিষাদৰ এই চকুপানীবোৰে
যেন নিশাৰ আকাশত ভোট তৰাটো হৈ
উজ্বলি থকা মাৰ মনটোৱে কষ্টত যেন
উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিছে।
এই অন্ধ প্ৰেমৰ জীৱনটো যেন চিৰকালৰ
বাবে উৰি গুচি যাব নিশাৰ আকাশত
ভোট তৰাটো হৈ উজ্বলি থকা
আইৰ ওচৰলৈ।❖

ষষ্ঠ যান্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

পাগলী আহিছে পাগলী... !
 এটুপি পানীৰ বাবে আজি তাই কোনোবাৰ
 মাৰ, গালি খাব লগা হৈছে,
 ঠাণ্ডাত পিঙ্গিৰ নাপায় কঁপি আছে!
 ভোকত খাবলৈ নাপায় উচুপি আছে!
 মুখাপিন্ধা ভদ্র সমাজখনত
 আজি তাইৰ নাম
 পাগলী! তাই পাগলী!
 ৰাস্তাৰ কাষত থকা ডাষ্টবিনটোৰ পৰা
 গেলা-পচা বস্ত্ৰৰ মাজত পৰি থকা
 চিপছৰ পেকেটটো বুটলি আনি
 সৰু সৰু টুকুৰা দুটামান পাই
 কলা শেঁতা পৰা মুখ খনেৰে হাঁহি এটা মাৰি
 আজি তাই সুখ অনুভৱ কৰিছে।
 আজি তাই হাঁহি এটা মাৰিব নোৱাৰে...
 কাৰণ ভদ্র সমাজখনত তাইৰ নাম
 পাগলী! তাই পাগলী! ❖

পৃথিৱীৰ হিয়াভঙা কান্দোন

অৰ্ণৱ কলিতা
সংস্কৃত বিভাগ

উস,
কেনেকুৱা অস্বস্তিকৰ শব্দ
বেদনা
মানুহৰ জীৱনত বাৰু...,
সঁচাকৈ আহে নেকি দুখ...??
সুখ বোলা কোনো
বস্তুৱেই নাই নেকি,
এইখন পৃথিৱীত??
চাৰিওফালে হিংসা-হত্যা
কি??
মানুহেটো কিনি লোৱা নাই...,
এই পৃথিৱীখন??
হত্যা, অপহৰণ, লুণ্ঠন...
এইবোৰ কৰিয়েই ভাল পায় নেকি...,
এইখন পৃথিৱীৰ মানুহবোৰে?
কান্দিব লগা কিয় হৈছে

এইখন পৃথিৱীৰ মানুহবোৰে??
উত্তৰ আছে জানো
কাৰোবাৰ মুখত??
নাই
চাৰিওফালে কেৱল হত্যা, অপহৰণ আৰু
লুণ্ঠন।
মানুহবোৰ বলিয়া হ'ল নেকি?
সং মানুহৰ অভাৱ হ'ল নেকি...,
এই পৃথিৱীখনত??
এইটো এটা আজিৰ যুগত ডাঙৰ প্ৰশ্ন
মানুহেই মানুহৰ শত্ৰু,
এইখন পৃথিৱীত।
জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহৰ এয়া
অপমৃত্যু, নৈতিক স্থলন,
হোৱাৰ সংকেত
এয়াই নেকি জীৱন?❖

মোৰ আই

তুলিকা ৰাজবংশী

উচ্চতৰ মাধ্যমিক প্ৰথম বৰ্ষ, কলা শাখা

বতাহ

প্ৰীতিস্মিতা কলিতা

ষষ্ঠ বান্ধাসিক, শিক্ষা বিভাগ

মোৰ বাবে মোৰ আই
সবাতোকে আপোন,
আইৰ কোলাতে শুই
আপোন পাহৰা হৈ
দেখো সৰগৰ সপোন।

মৰমৰ মৌ-সনা
আইৰ এযাৰি মাত,
দুখ ভাগৰ পাহৰো
সুখৰ নিদ্ৰা ছাঁত।
আই মোৰ আই
অতিকৈ চেনেহৰ,
মোৰ বাবেই পাহৰে
দুখ-ভাগৰ-কান্তি অৱসাদ
দুখ ভাগৰ নিৰবধি স্নেহৰ লহৰ।
নাথায়ো খুৱাই মোক
বিনিদ্ৰাত ৰজনী পুৱাই,
চিন্তিত প্ৰতিপল
মোৰ বাবে মোৰ বাবে
তেৱেঁই মোৰ পূজনীয়া আই।
কপালত মৰমেৰে আঁকি দিয়া চুমা
মোৰ বাবে সাহস
মোৰ বাবে আশীৰ্বাদ
মোৰ বাবে অমূল্য সম্পদ সেয়া।❖

ফাগুনৰ এচাটি মলয়া বতাহ
কিয় জানো,
আজি মোৰ খুব ভাল লাগে,
সেই একে বতাহ
তথাপি...

আজিৰ বতাহজাকে যেন
এটি সুমধুৰ গীত হৈ আহিছে।
কিয় বাকু এনেকুৱা হয়?
মই এটি স্বপ্ন দেখি আছিলো।
স্বপ্নত বিভোৰ হৈ থাকোতে
কোনোবাই কোৱা যেন পালো
‘তুমি ভালে আছানে’
হঠাৎ...
মই কঁপি উঠিলো, ভাবিলো,
বতাহজাক কিজানি জোৰেৰে বলিছে
সেই বতাহজাকে যেন হাত বাউলি
মোক স্বৰ্গলৈ মাতিছে।❖

অনুভৱী হৃদয়

ৰিম্‌লি দাস

পঞ্চম শাণ্মাষিক, শিক্ষা বিভাগ

ধৰ্ষিতাৰ কণ্ঠ

শ্ৰীৰামণি চৌধুৰী

প্ৰথম শাণ্মাষিক

মিলিয়াম মই
 তোমাৰ প্ৰেমৰ গভীৰ সাগৰত
 তুমিচোন জানাই
 নদীৰ উৎপত্তি য'তেই নহওক
 লক্ষ্য কেৱল সাগৰেই...
 বুকুৰ মৰমবোৰ যদি
 মেঘ হৈ উৰি যায় দূৰ দিগন্তলৈ
 তথাপি ভয় নকৰিবা
 মৰমৰ কণিকাবোৰ তোমাৰ বুকুলৈকে নামি
 তোমাৰ বুকুতে পুনৰ হ'ব যে বিলীন
 অভিমানী মন মোৰ অবুজন হৈ
 আঁতৰি যায় যদি কেতিয়াবা
 তথাপি চিন্তা নকৰিবা
 ব্যাকুল হৃদয়ে তোমাৰ কাষলৈকে আহি
 তোমাৰ কোলাতে পুনৰ ল'ব জিৰণি...
 ধাতুৱে ধাতুৱে ফুলি উঠা ফুলবোৰে
 মাথো তোমাৰ কথাকে কয়
 জনম জনমৰ বাবে তোমাৰ মাজত
 সপিম মোৰ অনুভৱী হৃদয়! ❖

মা, মই নোৱাৰিলো
 বহুত চেষ্টা কৰিছো
 বহুত চিঞৰিছো
 হাত জোৰ কৰি
 কাকূতি-মিনতি কৰিছো,
 কিন্তু কি কৰিবা মা
 সিহঁতে মোৰ কথা নুশুনিলে
 মই ভাগৰি গ'লো অ' মা
 মই নোৱাৰিলো
 তোমাৰ প্ৰতি থকা
 মোৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ
 তোমাৰ সপোনক
 বাস্তৱ ৰূপ দিবলৈ,
 নোৱাৰিলো অ' মা

দুয়োয়ে মিলি শান্তিৰ সজাত
 দিন কটাবলৈ,
 মোক ক্ষমা কৰি দিবা মা
 তোমাৰ চকুপানী মচি দিবলৈ
 তোমাৰ কাষত থাকিব নোৱাৰিলো
 নিদিলে অ' মা সিহঁতে মোক যাব
 পঠাই দিলে তোমাৰ পৰা দূৰ কৰি
 সকলোৰে পৰা দূৰ
 বহু দূৰলৈ
 বহুত চিঞৰিছো
 বহুত চেষ্টা কৰিছো
 মই নোৱাৰিলো অ' মা...! ❖

এহাল শান্ত চৰাই

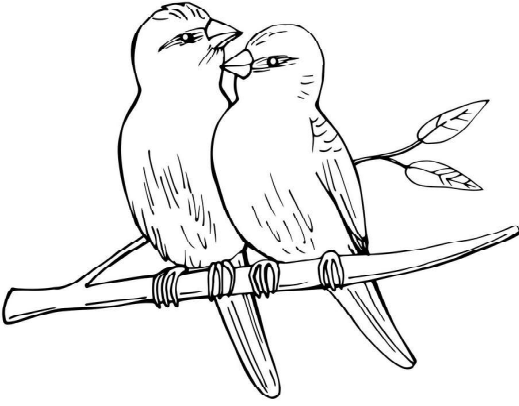
বহাগতে আহিবা এদিন

গীতুমণি পাটগিৰি

পঞ্চম বান্ধাসিক, দৰ্শন বিভাগ

ভায়োলিনা ৰয়

পঞ্চম বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

শীতল নিহালী গুচাই
ভূমুকি মৰা বসন্তৰ পুৰা
কোমল, মিঠা ব'দালিয়ে
কাণে কাণে মোক
বহু কথাই কৈ গ'ল।

তোমাৰ লগত কথা নোহোৱাও

বহুদিনেই পাৰ হৈ গ'ল।

বাগি লগা বসন্তৰ

মতলীয়া সুৰাসত,

বহাগ আকৌ আহিছে বুলি

গম পাইছা চাগে।

এই বহাগতে আহিবাছোন এদিন

দুয়ো একেলগে

জুৰুলি-জুপুৰীকৈ তিতিম

বহাগৰ প্ৰথম বৰষুণজাকতে।❖

মুক্ত আকাশত মুক্ত বিচৰণ
পাহাৰ ভৈয়াম একাকাৰ
এহাল শান্ত চৰাই
গুকুলা পাখিৰ আঁৰে আঁৰে
ৰঙীণ ৰঙীণ সপোন
বিস্তৃত হেপাহ অনুভূতি
দিঠকৰ পাহাৰ গঢ়িবলৈ
ঢাপলি মেলিছে ভৈয়ামৰ ফালে
সুৰৰ মায়াত মাতাল পুৰতি নিশা
দিঠকৰ টপ গুঠি আগবাঢ়িবলৈ
সাহস আৰু সহানুভূতি লগত লৈ
সপোনৰ দিঠক গঢ়িবলৈ
প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ এহালি শান্ত চৰাই।❖

সম্পর্ক

স্মৃতি মালাকাৰ
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক

পৰিচয় বিচাৰি

গীতুমণি ৰাজবংশী
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

স্বপ্ন বিশ্ববস্ত এটি মন
হৃদয়ৰ গভীৰতাত ডেউকা ভগা পখীৰ দৰে
ছটফটনি
চকুলোৰে বেদনাবোৰ শেষ কৰিব বিচাৰো
পিছে চকুলো আৰু বেদনা কোনোটোৰে শেষ নাই
স্বপ্নময় জীৱন আজি শূণ্যতাৰে ভৰা
সকলোতে ঘোৰ অমৰস্যৰ তাণ্ডৰ নৃত্য
মই মাথো চাই বওঁ অসহায় হৈ
খেপিয়াই চালো অতীত, বৰ্তমান, ভৱিষ্যৎ
পালোঁ মাথো মিছা অভিনয়, মিছা প্ৰতিশ্ৰুতি
মিছাৰ ভেটিত গঢ় লৈ উঠা এক তিক্ত সম্পর্ক।❖

আজি হাহাকাৰ
মই মোৰ পৰিচয় বিচাৰি...!
অনুগ্রহ কৰি মোক মোৰ ঠিকনা নুসুধিব
হিংসা, সন্ত্ৰাসেৰে জৰ্জৰিত
ঠাইখনত মোৰেই বা পৰিচয় কি?
মোৰ তিক্ত ঘামত লাগি থকা
জোনাকী কেইজনীও অপাৰগ
নোৱাৰে দিব মোৰ ঠিকনা।
বিকৃত মানসকিতাত
কলুষিত আজি মই;
কাণ পাতিলেই শুনো মই
ধৰ্মগকাৰীৰ বিজয় উল্লাস...!
সিংগলোৰ বন্য উন্মাদনাত

মোৰ পৰিচয়, মোৰ ঠিকনা কি?

মোৰ মন মগজুত লাগি থকা
ঘাঁৰোৰ বিষপানী খাই;
মই জীয়াই আছো।
তেজ বুলিবলৈ মোৰ গাত এতিয়া
পুখুৰীৰ ঘোলাপানী।
অসহায় হৈ সহায় লোৱাৰ
প্ৰতিদান বিচাৰি
মোৰ লগত হ'ল অবৈধ আলিঙ্গন।
ইমানকৈ শোষণ কৰাৰ পিছতো;
সিহঁতৰ মুঠেই নকমে যৌনতাৰ ভোক-জ্বৰ?
পশুজাত অবিবেচক পুৰুষৰ অবৈধ ফচলৰ বাবে,
মোকহে নষ্ট কলংকিণী বুলি;
সমাজখনে উপহাস কৰে...!
কিয়...?❖

মা

পিংকী দাস
ষষ্ঠ বান্ধাষিক

প্ৰকৃতিৰ প্ৰেম

মন্মী কলিতা
দ্বিতীয় বান্ধাষিক

এটা আখৰেৰে এই শব্দ গঠিত
যিয়ে বুজায় কেৱল
মৰম-চেনেহ আৰু মাতৃত্ব।
যি অবিহনে
আমি সকলো অন্ধকাৰ
যিয়ে শিকায় আমাক
নকৰিবা কাৰো অপকাৰ
অ আ ক খ
শিকাইছিল আমাক,
ডাঙৰ হৈ উজলাম
তেওঁৰ নাম
বৰষুণত জাপি
বঁদত ছাতি হৈ
থাকিম সদায়,
যাতে তেওঁ কেতিয়াও
কষ্ট নাপায়।
দুখ, শোক পাহৰি
যিয়ে মোৰ ভাল চিন্তা কৰে
যিয়ে মোৰ মনৰ কথা
নোকোৱাকৈয়ে বুজে।
চিন্তা নকৰিবা তুমি মা
তোমাৰ কথা ৰাখিম
তোমাৰ আদৰ্শৰ লগত
মই সদায় থাকিম।❖

প্ৰভাতী সুৰ্য্যৰ হেঙুলী বহনে
কৰিলে ধুনীয়া বিনন্দীয়া ধাৰা।
উন্মনা হ'ল সেউজীয়া গছ-বন
তগৰ, নাহৰ, গোলাপ, বকুলে বিলালে সুগন্ধি সুবাস।
জাগি উঠিল আশাৰ ৰেঙণি, দ্বিধাবোৰ আঁতৰিল।
বাছকবনীয়া চৰাই জাকে নাচি বাগি উৰিছে উলাহত
সৌৱা পৰ্বত-পাহাৰৰ অপূৰ্ব শোভাই
কৰিছে বলিয়া ক'ত শতজনক।
বিৰ বিৰকৈ জান জুৰি নিজৰা বহিছে শিলৰ দলিচাত
সঁচাকৈ, প্ৰকৃতিৰ কি যে অপূৰ্ব সৌন্দৰ্য্য।
দূৰাৰদলিত জ্বলিছে বন্তি সুৰ সমন্বয়ত
প্ৰকৃতিৰ প্ৰেম অগণিত, আজি জ্বলিছে ধৰণী
বিভূ হৃদয় পৰাগে পালে যে, পূৰ্ণ সহাৰি।❖

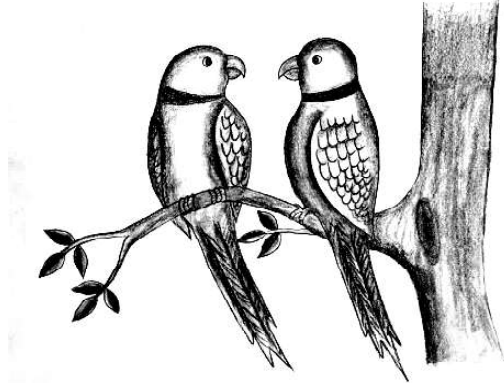
মৰম

বন্ধ কোঠাৰ অন্ধকাৰ

লিপিলা কলিতা
চতুৰ্থ বান্ধাসিক

উদিপ্ত শৰ্মা
চতুৰ্থ বান্ধাসিক

তুমি সুখী হোৱাৰ জোখাৰে
কিছু মৰম দিছিলোঁ;
তুমি দেখোন তাতেও সন্তুষ্ট নহয়,
কিনো কৰিম যদি সময়ে নষ্ট
কৰে আমাৰ মনবোৰ
কিনো কৰিম যদি আমাৰ
প্ৰেমবোৰ ভাঙি যায় কিছুমান
সৰু সৰু কথাতে
কিনো কৰিম তেতিয়া
মই দিয়া মৰমবোৰ যেতিয়া
মূল্যহীন হৈ পৰে
ভাঙি পৰে হৃদয়

ক্ৰমে উশাহবোৰও কমি আহিব এদিন
অজানিতে মনত পেলাব এবাৰ মোক
মোক মই বুলি জানি উঠিবা
প্ৰেম আকৌ উজ্জলিব তোমাৰ হৃদয়ত
তেতিয়া মই মোৰ হৃদয়খন
কোনোবা মলয়া
এজাকৰ হাতত হয়তো বন্ধকত থম
তোমাৰ কলিজা কঁপিব এদিন নহয় এদিন।
মৰমবোৰে কান্দিব।❖

বন্ধ কোঠাৰ অন্ধকাৰ
অন্ধ মনৰ মিথ্যাচাৰ
ক'ত যুগ আহিলো সহি
ক'ত দূৰ যাম দহি দহি
পোহৰ হৈ আহানা
দিওঁ খোজ বাটত।
নালাগে আমাক
পাছ চোতালৰ ব'দ।।
ওৰণিৰ আবুৰ টানি
সূৰ্য্য ঢাকিবা কিয়
অৰ্ধ আকাশ তুমি
পূৰ্ণ আত্মা প্ৰকাশত
পোহৰ হৈ আহানা
দিওঁ খোজ বাটত।❖

মই মিছলীয়া

মৌন অভিপ্ৰায়

মিচ্ জেচমিনা বেগম
ষষ্ঠ ষান্মাষিক, অসমীয়া বিভাগ

কিচাং শৰণীয়া
ৰাজনীতি বিভাগ

শীতে কপোৱা থৰক বৰক ৰাতি
মোৰ পদূলিত নিয়ৰ কণা হৈ আহিছিল এদিন তুমি
সেই অস্থিৰ ৰাতি উমাল পৰশ সানি দিছিল
মৰমবোৰ ঢালি
তোমাৰ বাৰু মনত আছেনে ?
ক'ত, তুমি চোন হেৰাই থাকিলা
কিন্তু মোৰ পদূলিত আজিও নিয়ৰ সৰে
কিন্তু তাত বিচাৰি নেপাওঁ সেই হেৰুৱা সুবাসবোৰ ॥
তুমি কৈছিলি মই এটা গানৰ চিগাৰেট
ক'ত আছা এতিয়া মোৰ সুৰো শূন্য ॥
কেতিয়াবা বৰষুণ, যি আহিলে বৰ ভয় লাগে
কিজানিবা উটুৱাই লৈ যায় মোৰ হেৰুৱা সুবাসবোৰ
মই চোন তোমাৰ আকাশখনৰ হেঙুলীয়া বেলি আছিলো
এতিয়া মই মিছলীয়া ?
তোমাক পিছে পাহৰাৰ বহু পলেই হ'ল
কাৰণ মই মিছলীয়া ॥
শুনিছো কেতিয়াবা তুমি তোমাক বিচাৰি ফুৰা
মোৰ কবিতাত ?
কিন্তু মই মিছলীয়া...
এতিয়া মোৰ কবিতাত ছন্দ দিবলৈ জোন হৈ
আকাশৰ নীলা তৰাটি নামিছে ॥
নাজানো কিমান দিন থাকিব
কাৰণ মই এজনী মিছলীয়া...❖

জন আবেষ্টনীৰ বিশাল বন্ধত
সংগোপনে আঁকি যাওঁ
জীৱনৰ অপৈণত প্ৰতিচ্ছবি,
নৈৰ কাষতো বালিঘৰ সাজোঁ
আলফুলে ৰাখিম বুলি ।
প্ৰহেলিকায়ী জীৱনে বাটে বাটে
উপহাস কৰে,
প্ৰাপ্তি-অপ্ৰাপ্তিৰ হিচাপ খুজি ।
ওফন্দি অহা হেঁপাহবোৰে
মনৰ দুৱাৰত টোকৰ মাৰে,
ব্যৰ্থতাৰ বশ্যতা অস্বীকাৰ কৰি
স্বাধীনতাই বাট ৰচে ॥
স্বাধীনতা ॥

দায়িত্ববোধৰ মৰমত সদায় দুৰ্ভগীয়া ।
ৰক্ত দিনলিপিত নতুনৰ সংযোজন
প্ৰতি খোজে বাটে
বোজাৰ ওজন ।
তথাপিও, এন্ধাৰ জিনি
আনিব বিচাৰো পোহৰৰ খবৰ
হেঁপাহবোৰকো কৰিব খোজোঁ
পূৰ্ণাঙ্গ সফল ॥❖

জীৱন নামৰ কিতাপ

মই আৰু মোৰ শব্দ

কৌশিক কলিতা

ষষ্ঠ শাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিভাগ

হিয়াশ্ৰী দাস

দ্বিতীয় শাণ্মাসিক

জীৱন কি, জীৱন কি?
এই ৰংবিহীন জীৱনৰ মূল্য কি?
জীৱন হ'ল এখন কিতাপ।।
নাজানো মই জীৱন অধ্যায়ৰ প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ আৰম্ভণি কি?
জানো মাথো জীৱনৰ শেষ অধ্যায়
শেষ পৃষ্ঠাটোৱে হ'ল মৃত্যু।।
জীৱন কি? জীৱন কি?
বিচাৰি আছোঁ মই জীৱনৰ প্ৰথম অধ্যায়,
বুজিব খোজো জীৱনৰ অৰ্থ।।
বিচাৰি পালোঁ জীৱনৰ প্ৰথম অধ্যায়,
বুজি উঠিলো মই জীৱনৰ অৰ্থ
জীৱন যে মৰীচিকা।।
অৰ্থহীন জীৱনৰ অৰ্থ বিচাৰি
অধিক লোকৰ আউল-বাউল।।
মৰীচিকা জীৱনৰ দিশত অনেক লোকৰ আগমন,
জীৱন বিচাৰি হাহাকাৰ।।
আঢ়াৰন্ত লোকৰ ধনক লৈ অহংকাৰ,
সঁচা জীৱনৰ পৰিৱৰ্তে মিছা জীৱনৰ সন্ধান।।
স্বাৰ্থ লাভৰ বাটত একাধিক লোকৰ খোজ,
পাহৰি গৈছে জীৱনৰ অৰ্থ।।
বুজি উঠিলো মই জীৱনৰ অৰ্থ, জীৱনৰ অধ্যায়।।
জীৱন কি? জীৱন কি?
সাগৰৰ গভীৰতাৰ দৰে আছে জীৱনৰো গভীৰতা,
জীৱন কি? জীয়াই থকাটোৱে জানো জীৱন।।
জীৱনৰ প্ৰথম অধ্যায় প্ৰথম পৃষ্ঠাত সমাজৰ বান্ধোন,
জীৱন হৈছে সামাজিক স্বাৰ্থ সিদ্ধিৰ অংগীকাৰ।।❖

মই শব্দৰ লগত খেলোঁ
মই শব্দৰ লগত যুঁজো
মই শব্দত ব্যক্ত কৰোঁ
মোৰ অব্যক্ত ভাৱনা।।
শব্দতে মোৰ সুখ, শব্দতে দুখ
শব্দই হুহুৱাই, শব্দই কন্দুৱাই।।
শব্দই শক্তি, মোৰ শব্দই ভক্তি
শব্দই দেৱতা, শব্দই মোৰ দেৱী।।
শব্দই মোৰ আত্মা, শব্দই প্ৰেৰণা
শব্দই মোৰ ৰ'দ, মোৰ শব্দই বৰষুণ
শব্দই মোৰ প্ৰতিভা, শব্দই গৌৰৱ।।
শব্দই মোৰ আপাত অহংকাৰ
শব্দই মোৰ বকুত
বদুৱা কটাৰীৰ ঘাঁ।।❖

ব'হাগ

অৰ্চনা বেগম

পঞ্চম বান্ধাষিক, শিক্ষা বিভাগ

ব'হাগ এটি জাগৰণ

নৰ সৃষ্টিৰ;

ধুনীয়া ধৰণী যেতিয়া

প্ৰাণৰ উষ্ম প্ৰবাহত

হিয়া উজাৰি উৰ্বৰতাৰ অন্ত পেলায়,

তেতিয়াই ব'হাগৰ জাগৰণ উঠে।

ব'হাগ এটি প্ৰকাশ,

সৃষ্টিৰ শেষৰ এক সময়ত

যেতিয়া উকা হৈ যায়

সৰ্বহাৰা ধৰণীক ব'হাগে তেতিয়া

নৰ সৃষ্টিৰ কথাকে সুঁৱৰায়।।

ব'হাগ এটি পৰিচয়,

ধৰণীত সৃষ্টিৰ মহানতাৰ।।।

ব'হাগ মাথো আমাৰ নহয়

ব'হাগ সৰ্বজনৰ,

ব'হাগ মাথো আমালৈ নহয়

ব'হাগ আহে সৰ্ব প্ৰান্তলৈ...❖

প্ৰিয়তম মোৰ, কুশলে আছা নিশ্চয়

কবিতা ৰয়

তৃতীয় বাৰ্ষিক, অসমীয়া বিভাগ

মৰমৰ...

মৰমৰ বুলি কোৱাৰ সাহস নাই তথাপিও কৈছো ভুল নাভাবিবা। মোৰ অৱৰ্তমানত কেনেকৈ কটাইছা সময়বোৰ। কুঁৱলীৰে সেমেকা এটি শীতল ৰাতি এয়া মোৰ উৰুখা পঁজাত জ্বলাই লৈছে এটি মাটিৰ চাকি বাহিৰত কুঁৱলীৰ চাদৰে আৱৰি ৰাখিছে সমগ্ৰ পৃথিৱী। এই দোভাগ নিশা সকলো টোপনিৰ কোলাত কিন্তু মই... মই শূৰ পৰা নাই জানা। আজিও অপেক্ষা কৰি আছো উভতি অহালৈ। তুমি বিহীন মোৰ এই জীৱন কিমান কষ্টকৰ সেয়া তোমাক ক'বলৈ আজি মোৰ ওচৰত ভাষাৰ অভাৱ হৈছে। কিমান উজাগৰী ৰাতি কেৱল তোমাক সুঁৱৰি উচুপি উঠো তুমি সেইবোৰ নুবুজিবা। মোৰ শিতানৰ সেই সেমেকা গাৰুটিয়ে জানে কিমান চকুপানী নিগৰালো তাৰ গাত। তুমি যে কৈছিল মোৰ কবিতা কবিতা লগা কথাবোৰ তোমাৰ ভাল লাগে; মোৰ কিন্তু সকলো ভাললগা নোহোৱা হৈ গ'ল। তুমি দিয়া দুখ-কষ্টবোৰ এতিয়া তুমি দিয়া উপহাৰস্বৰূপে ৰাখি থৈছো বুকুৰ মাজত। বুকুৰ মাজৰ সেই কলিজাটোৱে এতিয়াও কেতিয়াবা ধৰফৰাই উঠে জানা কেৱল তোমাৰ কথা সুঁৱৰি। তুমি হেনো আজিকালি শেৱালি ফুলতকৈ গোলাপ ফুলহে ভাল পোৱা? পাবাই দিয়াছোন মইহে সলনি হ'ব নোৱাৰিলো। তোমাৰ লগত কটোৱা সময়বোৰকে স্মৃতি হিচাপে বুকুত সাৰটি বৈ আছে। জীয়াই আছে কিবা নতুনত্ব পোৱাৰ আশাত। তোমাৰ মনত আছানে প্ৰিয়তম, আমি লগ পোৱা সেই প্ৰথম দিনটোৰ কথা। শৰতৰ সেই ফুলি থকা শেৱালি জোপাৰ তলত বৈ মোৰ খোপাত আলফুলে যে গুজি দিছিল শেৱালি দুপাহ

আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল কেতিয়াও এৰি নোযোৱা বুলি। মই সেইবাবে সহ্য কৰিব নোৱাৰা হৈছো জানা সেই ভাললগা শৰৎ, শেৱালি সুবাস সেইবোৰ যেন আজি চিনাকী হৈওঁ অচিনাকী।

আজিলৈকে সামৰিছো দিয়া অলপ আমনি কৰিলো আৰু বেয়া নাপাবা।

(প্ৰেম এক স্বৰ্গীয় অনুভূতি। প্ৰেম আৰু বিষাদ একেটা মুদ্ৰাৰে ইপিঠি সিপিঠি। প্ৰেমত কষ্ট, বিষাদ আছে বাবে প্ৰেম মহান। পৃথিৱীৰ প্ৰত্যেকজন মানুহকে এই অনুভূতিয়ে চুই গৈছে। যিজনক এই অনুভূতিয়ে চুব পৰা নাই তেওঁ পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ দুৰ্ভগীয়া ব্যক্তি)

ইতি-

হিয়াৰ আমঠু

ৰিমলি দাস
তৃতীয় শাণ্মাসিক

কাগজৰ টুকুৰাতে পঠাইছো তোমালৈ বুলি মোৰ হৃদয়ৰ উমাল মৰম। তোমাক দেখাৰে পৰা কি হ'ল নাজানো এই লঠঙা শীতটো মোৰ হৃদয়ত মেলিছে-কুঁহিপাত। কবিয়ে কবিতা লিখাৰ দৰে গায়কে গান গোৱাৰ দৰে মইয়ো দেখো কেৱল তোমাক আকাশে বতাহে, অকল তোমাকে দেখা পাওঁ। মনৰ ভিতৰত আহত গছ শিপোৱা দি ব'বলৈ ধৰিছে প্ৰেমৰ বন্যা। নৈ পাৰৰ কছা বন বোৰেও যেন গাবলৈ ধৰিছে তোমাৰ মোৰ ভালপোৱাৰ গান। নীল আকাশত উৰি ফুৰা চৰাই-চিৰিকতিয়ে কৈ যায় তোমাৰ মোৰ প্ৰেমৰ কথা।

তোমাৰ বাৰু মনত আছেন? সেই যে কলেজৰ সন্মুখৰ সেন্দূৰ বোলোৱা কৃষ্ণচূড়াজোপা য'ত তোমাৰ আৰু মোৰ প্ৰথম চিনাকী হৈছিল আৰু তেতিয়াৰে পৰা মোৰ হৃদয়ত তোমাৰ নামটিয়ে ফেন-ফোটোকাৰে ভৰা মেটেকা জোপাৰ দৰে ঠাহ খাই শিপাবলৈ ল'লে। দুচকুৰ আলাপেৰে সেইদিনা তুমি বহু কথাই কৈছিল। নীলা নীলা সাগৰৰ টোৰ দৰে মৰমবোৰো যেন বহু ওপৰলৈ উঠিছিল। মোৰ যে তেতিয়া কিমান ভাল লাগিছিল যিদিনাখন তুমি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল। আজীৱন মোৰ হৈ ৰ'বা বুলি। সঁচাকৈ সেই দিনা যেন মোৰ হৃদয়ত আকৌ এটি নতুন জীৱন পোৱা যেন লাগিছিল।

এতিয়া মোৰ ঘৰত বিয়াৰ কথা চলিছে। ঘৰৰ মানুহে কয়। তুমি কাহানিও উভতি নাহ। তুমি এতিয়া তৰাৰ দেশৰ আলহী...। তথাপিও চোন মোৰ অবুজ মনে কয় তুমি আহিবা। এইবাৰ আহিলে পলাশ ফুলাৰ বতৰত আহিবা, দুয়ো একেলগে বহি গান শুনিম।

মৰমৰ এনাজৰী ছিগি যোৱা নাই

মই যে কেৱল তোমাকে বিচাৰো...

সেয়েহে ছাগে এই এনাজৰী কেতিয়াও নিছিগে

আৰু ছিগিবলৈও নিদিও...

আজি মোৰ হৃদয় হাঁহাকাৰ তোমাৰ হিয়াৰ উমাল উম বিচাৰি। পপীয়া তৰাৰ দৰে হিয়াৰ কোণত জিলিকি আছা আৰু

সদায় থাকিবা। বাহিৰত এটি দুটি জোনাকী পৰুৱাই পোহৰ বিলাইছে। তুমি য'তেই আছা তাতে থাকা শান্তিৰে আৰু কুশলে থাকা।

শেষত তোমালে বুলি হিয়া ভৰা মৰম যাঁচি আজিলৈ ইয়াতে সামৰিছোঁ। কেনে আছা সেইটো জনাবা। চিঠি অহালৈ অপেক্ষা কৰিম।

ইতি-
তোমাৰ প্ৰেমিকা❖

আকাশীতৰা

গৌতম নাথ
পঞ্চম বান্ধাসিক

মৰমৰ আকাশীতৰা,

বহুদিনৰ মূৰত তোমালৈ মনত পৰিছে, মোৰ ভালপোৱা
প্ৰিয়তমা তোমাক। এই মাজনিশা হাতত কলম, লৈ চোতালত
বহি মোৰ ভালপোৱা বিচাৰি আকাশখনলৈ চাই লিখিবলৈ লৈছো।
এই বিশাল আকাশৰ কোনোবা চুকত কিজানিবা তোমাক বিচাৰি
পাওঁৱেই। সিদিনা তোমাক কলেজ চুটি হোৱাৰ পিছত যি লগ
পালো, তাৰ পিছত আজিলৈ দেখাই নাই। গৰমৰ বন্ধ খুলিবলৈ
আৰু পোন্ধৰ দিনমান আছে। এই পোন্ধৰ দিন যেন পোন্ধৰ বছৰ
যেন অনুভৱ হৈছে। ‘আকাশীতৰা’ তুমি যে কৈছিলি আকাশী বং
ভালপোৱা, তোমালৈ এখন আকাশী ৰঙৰ শাৰী কিনিছোঁ আৰু
মোৰ বাবেও এটি চাৰ্ট আৰু কি জানা আমাক দুয়োকে ধুনীয়া
লাগিব।

আকাশীতৰা এদিন আমি দুয়ো মাজনিশা এনেদৰেই
চোতালত বহি তোমাক বিচাৰিম মোৰ বুকুত, আকাশীতৰাৰ
তিৰ্ৰিৰি চাই, যিদৰে আজি আকাশৰ বুকুত আকাশীতৰাবোৰে
তিৰ্ৰিৰিৰাই আমাৰ প্ৰেম চাই আছে। সিদিনা কলেজলৈ যাওঁতে
আমাৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অৰ্জুন গছ ডালে যে আমাক
বাট চাই আছে তাৰে উমান পাইছো। কিয় জানা তুমি, মই গৈ গছ
জোপা পোৱাৰ লগে লগেই কেইটামান পাতে মোৰ পিচত
থপৰিয়াই কৈছে “আকাশী তৰা” ক’ত? মই কৈছো মোৰ দিনত
ওলোৱা তৰাটিক অকণমান জিৰণি ল’বলৈ কৈছোঁ আৰু কি হ’ল
জানা আকৌ এটা গছৰ পাতে মোক থপৰিয়াই যেন ক’লে
তোমাৰ ভালপোৱা যুগমীয়া হওক।

আকাশীতৰা তোমাক লগ পাবলৈ ব্যাকুল হৈ আছে মই।
আজিৰ ইণ্টাৰনেটৰ যুগত ঘৰখন আৰু গাওঁখন পিছপৰা হোৱা
বাবেই আজি চিঠিৰে প্ৰেমালাপ কৰিছো। বহুত ভাল লাগে সঁচাই।
আকৌ লগ পাম।

“আকাশীতৰা

তোমালৈ বাট চাই ৰৈ আছে।

আহিবা এদিন মোৰ

উৰুঙা পজালৈ

শিৰত সেন্দূৰ লৈ...

আকাশৰ পৰিধি ভাঙি

ভালপাব খোজো মই তোমাক...”

ইতি-

‘তোমাৰ মৰমৰ’

আকাশ ৰঞ্জন চলিহা✽

হেৰা, মোৰ মৰমৰ অভিমানী প্ৰিয়া

প্ৰাণজিৎ দাস

পঞ্চম বান্ধাসিক, অসমীয়া বিভাগ

বুকুত বান্ধি ৰখা অযুত মৰমৰ সাক্ষী কৰি উকা উদাস কাগজখিলা কলিজাত
গোট মাৰি থকা মৰমৰ স্ৰোতেৰে পূৰ্ণ কৰিবলৈ লৈছোঁ। মই জানো তুমি সুখত আছা!
শাৰদীয় জোনালীৰ স্নিগ্ধ ভৰা প্ৰতিটো দিন তোমাৰ অবিহনে মোৰ জীৱন অসম্পূৰ্ণ।
যেতিয়া তোমাৰ পদূলিৰ তলসৰা শেৱালী জোপাৰ সন্ধিয়াত তাৰ গোলকই আমোল
মোলাইছিল তেতিয়া তোমাৰ সান্নিধ্যত মই একেবাৰে ৰিক্ত হৈ পৰিছিলো। তোমাৰ
ভাবনাত মোৰ ৰাতি নোযোৱা হৈছে।

আজি মই ব্যথিত প্ৰেমিক। তোমাৰ অবিহনে প্ৰতিটো দিন, প্ৰতিটো পল আজি
পাৰ নোহোৱা হৈছে। সন্ধিয়াৰ নিৰিবিৰি পৰিৱেশত যেতিয়া মই তোমাক বিচাৰি ঘৰ
সোমোওঁ তেতিয়াই মোৰ চকুৰে অশ্রু বৰলৈ ধৰে। সময়বোৰ বৰ নিষ্ঠুৰ অ' কলিজা!
বাৰু আজি আৰু স্মৃতি ৰোমন্থন নকৰোঁ। সেই দিনা মোৰ কেনেকুৱা লাগিছিল ৰাতি
১২ বজাত ধুমুহা বতাহ নেওচি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ গৈছিলো, কিন্তু! কিন্তু ডাক্তৰ লগ
নাপালো! ঘৰলৈ আহি দেখো যে ঘৰখন অন্ধকাৰময় পৰিৱেশ হৈ আছে। মই চিঞৰি
চিঞৰি কান্দিছিলো তোমাক হেৰুওৱাৰ বেদনাত। আজিলৈ আৰু বেছি নিলিখো।
তুমি য'তে আছা সুখত থাকা। আজিলৈ ইমানেই।

ঐ শুনাছোন, তুমি মোলৈ দি যোৱা শ্ৰেষ্ঠ উপহাৰটোৱে আজি দেউতা বুলি
মাতিব পৰা হৈছে।

ইতি-

তোমাৰ আজন্ম প্ৰেমিক

একবিংশ শতিকাৰ প্ৰথমার্ধৰ পৰা বৰ্তমানলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা আৰু আলোচনীসমূহৰ এক চমু অৱলোকন

১। **Polis** - ২০০৪ চনৰ পৰা ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত হৈ আছে 'Polis' শীৰ্ষক এখন ক্ষুদ্ৰ বিভাগীয় আলোচনী। ইতিমধ্যে কেইবাটাও সংখ্যা প্ৰকাশ পোৱা এই আলোচনীখনত বিভিন্ন ৰাজনৈতিক ঘটনাৱলী, মানৱ অধিকাৰৰ লগত জড়িত প্ৰবন্ধ, নাৰী সুৰক্ষা, সাম্প্ৰতিক ঘটনাৱলীৰ ওপৰত গৱেষণা কৰি লিখা লেখনীয়ে ঠাই পাইছে।

২। **আভা** - ২০০৪ চনৰ পৰা শিক্ষা বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত হৈ আছে 'আভা' শীৰ্ষক বিভাগীয় আলোচনীখন। শিক্ষা বিভাগৰ বিভিন্ন বা-বাতৰি, শৈক্ষিক দিশৰ সৈতে সম্পৰ্কিত প্ৰবন্ধ, শিক্ষার্থীৰ মানসিক অৱস্থা, মনোবিজ্ঞান আদিৰ সৈতে সম্পৰ্ক থকা বিভিন্ন লেখনীয়ে আলোচনীখনৰ পৃষ্ঠা শুৱনি কৰিছে।

৩। **আলোক** - ২০০২ চনৰ পৰা ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগৰ অধ্যাপক সকলৰ উদ্যোগত প্ৰকাশিত হৈ আছে 'আলোক' শীৰ্ষক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন। প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনত প্ৰতিবছৰে সাম্প্ৰতিক ঘটনাৱলীৰ সৈতে জড়িত বিষয় এটাক নিৰ্বাচন কৰি তাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি লেখা প্ৰকাশ কৰা হয়।

৪। **শিক্ষাজ্যোতি** - ২০০২ চনৰ পৰা শিক্ষা বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত 'শিক্ষাজ্যোতি' প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশিত প্ৰথমখন প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা। শিক্ষা বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হাতৰ পৰশত প্ৰতি বছৰে 'শিক্ষাজ্যোতি' প্ৰাণ পাই উঠে আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বৌদ্ধিক বিকাশত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰে।

৫। **Aspiration** - ইংৰাজী বিভাগৰ উদ্যোগত ২০০২ চনৰ পৰা প্ৰকাশিত হৈ আহিছে 'Aspiration' শীৰ্ষক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন। ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ বিশেষকৈ ইংৰাজী সাহিত্যৰ সৈতে জড়িত সকলৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভা বিকশিত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত

'Aspiration' ৰ ভূমিকা লেখত ল'বলগীয়া। প্ৰতি বছৰে শিক্ষার্থীসকলৰ কাপত নিগৰিত লেখনীৰে জিলিকি উঠে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনৰ বক্ষ।

৬। **প্ৰজ্ঞা** - ২০১০ চনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে দৰ্শন বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত হৈছিল 'প্ৰজ্ঞা' শীৰ্ষক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনৰ। যিখনৰ প্ৰকাশ আজিও অব্যাহত। দাৰ্শনিক ধ্যানভংগীৰে পৰিপুষ্ট লেখনীৰে প্ৰতিবছৰে প্ৰকাশ হৈ ওলায় 'প্ৰজ্ঞা'।

৭। **সুৰ তৰংগিনী** - ২০১৫ চনৰ পৰা সংস্কৃত বিভাগৰ 'সুৰ তৰংগিনী' শীৰ্ষক প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন প্ৰকাশ হৈছিল। সংস্কৃত বিভাগৰ শিক্ষার্থী সকলৰ কাপত উদ্ভাসিত হৈ উঠা মনোৰম লেখনীৰে প্ৰত্যেক বৰ্ষতে 'সুৰ তৰংগিনী'য়ে মহাবিদ্যালয়ৰ শৈক্ষিক দিশত এক নতুন স্বৰৰ সৃষ্টি কৰে।

৮। **নবাৰুণ** - বাণিজ্য শাখাৰ পৰা প্ৰকাশ পোৱা 'নবাৰুণ' প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰকাশ পাইছিল ২০১৯ চনত। বাণিজ্যক্ষেত্ৰৰ সৈতে সম্পৰ্কিত সাম্প্ৰতিক ঘটনাৱলীৰে প্ৰতি বছৰে প্ৰকাশ পোৱা 'নবাৰুণ' এ নতুন দিগন্ত ৰচনা কৰে।

৯। **ইতিহাস** - 'মানৱৰ ক্ৰমবিকাশ' শীৰ্ষক বিষয়বস্তুৰে ইতিহাস বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰথমবাৰৰ বাবে ২০২২-২৩ ইং বৰ্ষৰ পৰা 'ইতিহাস' শিৰোনামেৰে প্ৰকাশ পোৱা প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখন মহাবিদ্যালয়ৰ বৌদ্ধিক ক্ষেত্ৰখনত এক নতুন সংযোজন।

১০। **চৰৈৱতি** - ২০০৪ চনৰ পৰা অসমীয়া বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত হয় 'চৰৈৱতি' নামৰ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনি। অসমীয়া বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ হাতৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠা এই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাখনিয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য চৰ্চাৰ ক্ষেত্ৰখনত বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে।❖

COLLEGE TEACHING & NON-TEACHING STAFF

Principal : Dr. Bhupesh Sarma, MA, J.D, Ph.D.
Academic Incharge : Dr. Manikanta Das, M.A, Ph.D.

TEACHING STAFF :

1. DEPARTMENT OF ASSAMESE :

Dr. Anil Ch. Mazumdar, M.A, Ph.D, Associate Professor
Sri Rudra Kalita, M.A, Associate Professor
Dr. Nabanita Kalita, M.A, Ph.D, Asstt. Professor
Dr. Chandana Nath, M.A, Ph.D, Asstt. Professor

2. DEPARTMENT OF ENGLISH :

Dr. Anup Kr. Sarma, M.A, Ph.D, Associate Professor
Sri Kishore Kr. Sarma, M.A, Asst. Professor
Mrs. Nirmali Mahanta Choudhury, MA, B.Ed., M.Phil, Asstt. Prefessor

3. DEPARTMENT OF EDUCATION :

Mrs. Gitashri Goswami, M.A, Associate Professor
Miss. Barnali Saikia, M.A, M.Phil, Asstt. Professor

4. DEPARTMENT OF PHILOSOPHY :

Sri Manik Ch. Das, M.A, M.Phil, Associate Professor
Dr. Tapan Kakati, M.A, Ph.D, Associate Professor
Sri Rajen Ch. Das, M.A, M.Phil, Asstt professor

5. DEPARTMENT OF POLITICAL SCIENCE :

Sri Hemanta Kr. Seal, M.A, Associate Professor
Mrs. Satabdi Sarkar, M.A, B.Ed, Asstt. Professor

6. DEPARTMENT OF ECONOMICS :

Dr. Manikanta Das, M.A, Ph.D, Associate Professor
Sri Jiten Kr. Bhagawati, M.A, Associate Professor
Dr. Kamal Thakuria, M.A, M.Phil, Ph.D, Asstt. Professor

COLLEGE TEACHING & NON-TEACHING STAFF

7. DEPARTMENT OF HISTORY :

Dr. Tapan Kalita, M.A, B.Ed, Ph.D, Associate Professor

Mrs. Sarmistha Borah, M.A, Asstt. Professor

Vacant

8. DEPARTMENT OF SANSKRIT :

Dr. Prabodh Ch. Goswami, M.A, Ph.D., Associate Professor

Dr. Binima Patgiri, M.A, Sastri, Ph.D., Asstt Professor

Vacant

GUEST FACULTY:

Mr. Sadananda Das, M.A., Education

LIBRARY STAFF :

Sri Kushal Das, M.A., B.Lib. Sc., Librarian

Sri Niranjana Das, Library Assistant

(Non Sanction)

Sri Bhabesh Das, Bearer (Non Sanction)

Sri Parag Kalita, Bearer (Non Sanction)

CONTRACTUAL BASIS

Mrs. Anjali Roy, M.Com.

Sri Palash Barman, M.Com.

Miss Pooja Khataniar, M.Com.

Sri Gagan Kr. Sarma, M.A.

Sri Chandan Talukdar, M.A.

Miss. Hirusmita Sarma, M.A., B.Ed.

Miss Chandrama Pathak, M.A.

Miss Anusmita kalita, M.A.

Miss Dipamoni Goswami, M.A., M.Phil

Miss Himasri Sarma, M.A.

Miss Barasa Choudhury, M.A.

OTHER STAFF :

Sri Bapan Roy, Night Watchman

Sri Manoj Basfor, Safaiwala

Mrs. Mira Bezbaruah, Grade- IV

Sri Parikshit Medhi, Security

Mrs. Kakila Das, Grade- IV

Sri Karuna Kalita, Mali

NON TEACHING STAFF :

Sri Rideep Kalita, U.D.A.

Sri Mamin Chandra Deka, L.D.A.

Sri Anil Roy, L.D.A. (Non Sanction)

Sri Prabhat Chandra Roy, Peon

Sri Ghana Kanta Roy, Grade-IV

Sri Dhirup Kalita, Computer Assistant

(Contractual)

**১৯৭৯ চনৰ পৰা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ
ছাত্ৰ একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদক আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ নামৰ তালিকা**

বৰ্ষ	আলোচনী সম্পাদক	সাধাৰণ সম্পাদক
১৯৭৯-১৯৮০	.....	কিৰণ কলিতা
১৯৮৫-১৯৮৬	.....	ফলিন কলিতা
১৯৮৬-১৯৮৭	.....	ত্ৰৈলোক্য শৰ্মা
১৯৮৭-১৯৮৮	.....	ভৱেশ শৰ্মা
১৯৮৮-১৯৮৯	বিনয় দত্ত	অনিল চন্দ্ৰ বয়
১৯৮৯-১৯৯০	প্ৰদীপ ঠাকুৰীয়া	সুৰেণ কলিতা
১৯৯০-১৯৯১	ৰঞ্জিত কুমাৰ বয়	সমেন দাস
১৯৯১-১৯৯২	মনোৰঞ্জন পাঠক	হেমন্ত কুমাৰ বয়
১৯৯২-১৯৯৩	তপন বয়	ভৱেশ পাঠক
১৯৯৩-১৯৯৪	নয়ন কুমাৰ মেধী	পৰেশ ডেকা
১৯৯৪-১৯৯৫	বিবেকানন্দ দাস	হিতেশ বয়
১৯৯৫-১৯৯৬	গণেশ চন্দ্ৰ শৰ্মা	উৎসৱ বয়
১৯৯৬-১৯৯৭	চন্দ্ৰ হালৈ	দ্বীপেন্দ্ৰ নাথ দাস
১৯৯৭-১৯৯৮	কংকন শৰ্মা	হেমেন কলিতা
১৯৯৮-১৯৯৯	গৌতম কুমাৰ শৰ্মা	দিপুল পাটগিৰি
১৯৯৯-২০০০	চৈয়দ আলকাচ আলী	অনুপম দাস
২০০০-২০০১	দীপক শৰ্মা	উৎপল মজুমদাৰ
২০০১-২০০২	মৃদুল গোস্বামী	ধনজিৎ কলিতা
২০০২-২০০৩	মনোজ কুমাৰ শৰ্মা	ৰাজীৱ আলী
২০০৩-২০০৪	অৰূপ কলিতা	কিশোৰ শৰ্মা
২০০৪-২০০৫	হৰেকৃষ্ণ বয়	প্ৰাঞ্জল ডেকা
২০০৫-২০০৬	মানস কুমাৰ চৌধুৰী	কুশল বয়
২০০৬-২০০৭	অনুপ কলিতা	কুশল বয়
২০০৭-২০০৮	দীপজ্যোতি শৰ্মা	ধনজিৎ গোস্বামী
২০০৮-২০০৯	ৰাজীৱ দাস	মোহিত ৰাভা
২০০৯-২০১০	নৱদ্বীপ শৰ্মা	বনজিৎ শৰ্মা
২০১০-২০১১	সঞ্জীৱ কুমাৰ শৰ্মা	কমল মেধী
২০১১-২০১২	ধনঞ্জয় হালৈ	ৰণেনজিৎ শৰ্মা
২০১২-২০১৩	প্ৰব্ৰজ্যোতি পাঠক	দিপুমণি শৰ্মা
২০১৩-২০১৪	দিগন্ত দাস	সমৰজিৎ মেধি
২০১৪-২০১৫	প্ৰব্ৰজ্যোতি চৌধুৰী	ৰূপজ্যোতি দাস
২০১৫-২০১৬	ভাগ্যশ্ৰী গোস্বামী	হিৰুক আলী
২০১৬-২০১৭	ধিমানজ্যোতি শৰ্মা	নৱজিৎ দাস
২০১৭-২০১৮	পিংকু দাস	মানসজ্যোতি দাস
২০১৮-২০১৯	মিৰ্জানুৰ ৰহমান	হান্নান আলী
২০১৯-২০২০	ফুলমণি কলিতা	নিতুল দাস
২০২০-২০২১	.....	.....
২০২১-২০২২	গোলাপ বসুমতাৰী	নিপুল ডেকা

ছাত্র একতা সভাৰ আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

“সাহিত্যৰো” দায়িত্ব কম নহয়। মাত্ৰ আনন্দ পৰিৱেশনতহে তাৰ কৰ্তব্য শেষ নহয়, সাহিত্যৰ কাম হ’ল অতীত কালক বক্ষা কৰা, বৰ্তমান কালক বহন কৰা আৰু ভৱিষ্যত কালক সৃষ্টি কৰা।” - আশাপূৰ্ণা দেৱী

পাতনি :

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে প্ৰণিপাত জনাইছো সেইসকল স্বপ্নদৃষ্টাক; যাৰ প্ৰতিটোপাল ঘাম আৰু অক্লান্ত শ্ৰমৰ বিনিময়ত কালদিয়াৰ পশ্চিম পাৰৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত এই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈছিল।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় এটা মাথোঁ নাম নহয়; ই এক আবেগ, এক হেঁপাহ :

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় অলেখৰ স্বপ্নদৃষ্টা। হেজাৰজনৰ দিগদৰ্শক। বহু জনৰ মনৰ তমসা নাশক। নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বক্ষত খোদিত হৈ ৰয় প্ৰতিজন নিৰ্মলীয়ানৰ সৌৰৱণ।

সেয়ে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি কিবা এটা কৰিবলৈ প্ৰতিজন নিৰ্মলীয়ানৰে থাকে স্বপ্ন। মোৰো আছিল সেই স্বপ্ন। যি স্বপ্নৰ হাতত ধৰিয়েই মই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ পদৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দিতা আগবঢ়াইছিলো। অৰ্ধসহস্ৰাধিক নিৰ্মলীয়ানৰে মৰম, আশীৰ্বাদেৰে মই জয়ী হৈছিলো লগতে জয়ী হৈছিল এদল প্ৰগতি আৰু ৰূপান্তৰত বিশ্বাসী নিৰ্মলীয়ান।

দায়িত্ব পালনত সফল হৈছিলো জানো? বিচাৰ নিৰ্মলীয়ানৰ হাতত :

জয়ী হোৱাৰ পিছত ২২ জানুৱাৰী, ২০২২ ইং তাৰিখে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সংবিধানত হাত থৈ শপত বাক্য পাঠ

কৰিয়েই ব্ৰতী হৈছিলোঁ ছাত্র সন্থা তথা আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ। এই সম্পৰ্কে তলত এক চমু কৰ্মবিৱৰণী দাঙি ধৰিলোঁ-

২০২২ ইং বৰ্ষৰ ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”। ২১ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখলৈ চলা “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”ৰ ১৭ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে অনুষ্ঠিত হৈছিল আলোচনী বিভাগৰ থিতাতে অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিযোগিতা সমূহ। প্ৰতিযোগিতাসমূহত অন্যবাৰৰ তুলনাত বৰ্ধিত প্ৰতিযোগীৰ অংশগ্ৰহণ আৰু নতুন শিতানৰ সংযোজনে আমাক সন্তুষ্টি প্ৰদান কৰিছে। প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হোৱা শিতানসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম আছিল- প্ৰৱন্ধ, কবিতা, নীলাখামৰ চিঠি, বাতৰিকাকত পঢ়া, চুটিগল্প, কবিতা আবৃত্তি, ক’লাজ, ৰচনা ইত্যাদি।

২০২২ চনৰ জুলাই মাহত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী “প্ৰাগজ্যোতি”ৰ ৩১ সংখ্যক সংখ্যাটোৰ বাবে লেখা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰী তথা প্ৰাক্তন অধ্যয়নৰত শিক্ষাৰ্থীসকলৰ মাজত অনানুষ্ঠানিক জাননী জাৰি। কিন্তু এই জাননীৰ সাঁহাৰি আছিল নগণ্য। ০৭ ছেপ্তেম্বৰ, ২০১২ ইং তাৰিখে আনুষ্ঠানিক ভাৱে “প্ৰাগজ্যোতি” সম্পাদনা সমিতি গঠনৰ লগতে পুনঃ লেখা বিচাৰি জাননী প্ৰেৰণ। তদুপৰি আলোচনী খনত কেইগৰাকীমান বিশিষ্ট লেখকৰ লেখা প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে অনুৰোধ কৰি লেখা প্ৰদান কৰিবলৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ আৰম্ভ। আলোচনীখনত শুভেচ্ছা বাণী প্ৰেৰণ কৰিবৰ বাবে অনুৰোধ জনাই অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম সাহিত্য সভাৰ মাননীয় সভাপতি আৰু গৌহাটি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাননীয় উপাচার্য মহোদয়লৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰা হয়।

♦ ২০ ছেপ্টেম্বৰ, ২০২২ ইং

প্ৰাগ্‌জ্যোতিলৈ শুভেচ্ছাবাণী প্ৰেৰণ কৰিবৰ বাবে অনুৰোধ জনাই অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম সাহিত্য সভাৰ মাননীয় সভাপতি তথা গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাননীয় সদস্য মহোদয়লৈ পত্ৰ প্ৰেৰণ।

◆ ২০ অক্টোবৰ, ২০২২ ইং

কেইগৰাকীমান বিশিষ্ট লেখক আৰু বিশিষ্ট কবিলৈ ‘প্ৰাগ্‌জ্যোতি’ তেওঁলোকৰ লেখা প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে অনুমতি বিচাৰি তথা লেখা প্ৰেৰণ কৰিবলৈ অনুৰোধ জনাই পত্ৰ প্ৰেৰণ কৰা হয়।

◆ ২৫ নৱেম্বৰ, ২০২২

‘প্ৰাগ্‌জ্যোতি’ত প্ৰকাশৰ বাবে লেখা বিচাৰি পুনৰ জাননী প্ৰেৰণ কৰা হয়।

◆ ১৯ এপ্ৰিল, ২০২৩

সম্পাদনা সমিতিৰ সদস্য সকলৰ বৈঠক আয়োজন কৰা হয়। বৈঠকত ‘প্ৰাগ্‌জ্যোতি’ৰ মুদ্ৰণ আৰু ছপাৰ বাবে নিবিদা আহুৱানৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰা হয়। পৰৱৰ্তী এক সপ্তাহৰ ভিতৰত নিবিদাসমূহ গ্ৰহণ কৰি “ভায়োলিনা অফ্‌চেট প্ৰেছ”ক ‘প্ৰাগ্‌জ্যোতি’ৰ মুদ্ৰণৰ দায়িত্ব প্ৰদান কৰা হয়।

◆ ১৬ জুন, ২০২৩ ইং

অসমৰ সংবাদ জগতৰ সৈতে দীৰ্ঘদিন ধৰি জড়িত হৈ থকা অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভাপতি শ্ৰীযুত কনকসেন ডেকা ডাঙৰীয়াৰ সাক্ষাৎকাৰ গ্ৰহণ কৰা হয়।

◆ ১৬ জুন, ২০২৩ ইং

আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালনৰ উপৰি ৮ ডিচেম্বৰ, ২০২১ ইং তাৰিখে ভাৰতৰ প্ৰথমগৰাকী Chief of Defence Staff of the Indian Armed Forces জেনেৰেল বিপিন ৰাৱত সপত্নীক দুৰ্ঘটনাপ্ৰস্তু হৈ মৃত্যুমুখত পৰাত ৯ ডিচেম্বৰ, ২০২১ ইং তাৰিখে শোক সভাৰ আয়োজন কৰা হয়।

অপূৰ্ণ আশাবোৰ :

ক) বিশ্ব কবিতা দিৱসত এখনি কবি সন্মিলনৰ আয়োজন কৰা।

খ) নিৰ্দিষ্ট বিষয়ৰ ওপৰত বক্তৃতা অনুষ্ঠান, আলোচনা চক্ৰৰ আয়োজন কৰা।

গ) কবিতা আবৃত্তি আৰু কবিতা লেখনৰ ওপৰত কৰ্মশালা অনুষ্ঠিত কৰা।

ঘ) অসমৰ বিশিষ্ট সাহিত্যিক, শিল্পী, কবিসকলৰ জন্ম তথা

মৃত্যু তিথিত শিক্ষার্থী সকলৰ মাজত প্ৰতিযোগিতাৰ আয়োজনেৰে তেওঁলোকক স্মৰণ কৰা।

যিসকলৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ :

আলোচনীখনৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ ওচৰতে মই চিৰকৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° মণিকান্ত দাস ছাৰ, আলোচনী বিভাগৰ তত্ত্বাবধায়িকা ড° নৱনীতা কলিতা বাইদেউৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া, সম্পাদনা সমিতিৰ সমূহ সদস্য তথা সম্পাদনা সমিতিৰেই অন্যতম সদস্য বন্ধুবৰ অভিজিৎ চৌধুৰী আৰু বিশালজ্যোতি বৰ্মনৰ ওচৰত মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা লগতে কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিছোঁ।

এইখিনিতে মই অতি পৰিতাপেৰে জনাও যে মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষার্থীসকলৰ মাজত সাহিত্য চৰ্চাৰ আগ্ৰহৰ মাত্ৰা একেবাৰে নিম্নমানৰ। যিসকলে নিজৰ সাহিত্যচৰ্চাৰ ধাৰা অব্যাহত ৰাখি আলোচনীখনৰ বাবে নিজস্ব লেখা প্ৰেৰণ কৰিছে তেওঁলোকলৈ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। বিপৰীতে আমি অন্যান্য ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলকো সাহিত্যৰ ক্ষেত্ৰখনত ন্যূনতম হ’লেও সেৱা আগবঢ়াই যাবলৈ নিবেদন জনালোঁ।

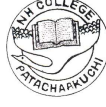
আলোচনীখনৰ বাবে স্কেট্চ আঁকি আমাক সহায় কৰাৰ বাবে শিমলা অঞ্চলৰ বিশিষ্ট চিত্ৰশিল্পী যোগেন দাস ডাঙৰীয়া, মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাক্তন ছাত্ৰ ধনমণি দাস তথা যিসমূহ চিত্ৰ ইণ্টাৰনেটৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হৈছে সেই উৎসমূহলৈও মোৰ ফালৰ পৰা ধন্যবাদ কৰিছোঁ।

ইয়াৰ উপৰি মোৰ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা “ভায়োলিনা অফ্‌চেট প্ৰেছ”ৰ কৰ্মকৰ্তা সকললৈ, যিসকলৰ অবিহনে আলোচনীখনে পোহৰৰ মুখ হয়তো নেদেখিলেহেঁতেন।

মোৰ বিশেষ ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা বন্ধুবৰ মিতুমণি চেতিয়ালৈ, যাৰ সহায় অবিহনে আলোচনীখনে পূৰ্ণতা নাপালেহেঁতেন। ❖

জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়
জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা
জয়তু প্ৰাগ্‌জ্যোতি

গোলাপ বসুমতাৰী
আলোচনী সম্পাদক

ছাত্র একতা সভাৰ সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে দেশমাতৃ আৰু স্বজাতিৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ বাবে প্ৰাণ আত্মতা দিয়া সেইসকল বীৰ শ্বহীদলৈ মই হৃদয়ৰ নিভৃত কোণৰ পৰা শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিছোঁ। যিসকল ব্যক্তিৰ কঠোৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফলত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে ঐতিহ্যমণ্ডিত এই মহান মহাবিদ্যালয়খনৰ জন্ম হৈছিল, সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ মই শত সহস্ৰ প্ৰণাম জনাইছোঁ।

বিগত বৰ্ষ সমূহৰ দৰে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সভাপতিৰ পদত নিৰ্বাচিত হৈ দায়িত্ব লাভ কৰি নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা শিক্ষকবৃন্দ আৰু শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ লগত ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত কৰ্মচাৰীসকললৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

এনেদৰে সভাপতিৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি কৰ্মদায়িত্ব সমূহ সততাৰে পালন কৰি ছাত্র একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াৰ সহযোগত প্ৰথম কাৰ্যসূচী হিচাপে মহাবিদ্যালয় চৌহদত বৃক্ষৰোপণ আৰু চাফাই অভিযান আৰম্ভ কৰিছিলোঁ।

ইয়াৰ পিছতেই ৫ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২ ইং তাৰিখে সৰস্বতী পূজা আড়ম্বৰপূৰ্ণ ভাবে মহাবিদ্যালয়ত উদযাপন কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৰে সহযোগিতাত সেয়া সুকলমে পাৰ হৈ যায়। ইয়াৰ পিছত ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ২১ ফেব্ৰুৱাৰী ইং তাৰিখলৈ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা হয় “মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ”।

সাতদিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে পালন কৰা ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ত ছাত্র-ছাত্রীৰ বৌদ্ধিক, শাৰিৰীক তথা মানসিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ প্ৰয়াস কৰা হয়। নতুন কেইটামান খেলৰ অন্তৰ্ভুক্তিৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহে এইবাৰ ছাত্র-ছাত্রীৰ ব্যাপক সঁহাৰি লাভ কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰখনো আগতকৈ উন্নত মানৰ কৰিবলৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ক অনুৰোধ জনোৱাত তেখেতে গুৰুত্ব সহকাৰে লৈ খেলপথাৰখন উন্নত কৰাত আগভাগ লয়।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ বাঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠানো জাক জমকতাৰে পালন কৰা হয়। পাৰদৰ্শিতাৰ ভিত্তিত উন্নত মানৰ প্ৰমাণ পত্ৰ তথা ট্ৰফী আদি প্ৰদান কৰা হয়। আবেলিলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রীৰ দ্বাৰা সংগীতানুষ্ঠান আয়োজিত হয়। ২০২১-২২ ইং বৰ্ষত ওপৰোক্ত অনুষ্ঠানবোৰৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ হকে তথা ছাত্র-ছাত্রীসকলৰ অৰ্থে কিছু কাম-কাজ হাতত লোৱা হৈছিল। তাৰ ভিতৰত বিগুন্ধ খোৱা পানীৰ ব্যৱস্থাটো পুনঃ উজ্জীৱিত কৰা হয়। মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথমবাৰৰ বাবে এখনি “আলিংগন” শীৰ্ষক চিত্ৰকলা দৰ্পন প্ৰস্তুত কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ত সাধাৰণ সম্পাদক পদত ইতিপূৰ্বে আসন গুৱনি কৰি যোৱা ব্যক্তিসকলৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে থকা ব্যক্তিসকলৰ এখনি নাম ফলক প্ৰস্তুত কৰা হয়। সময়ে সময়ে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদ পৰিষ্কাৰকৰণ। সৌন্দৰ্য বৰ্ধনৰ বাবে ফুলৰ টাব স্থাপন কৰা হয়। বানপানীত ক্ষতিগ্ৰস্ত মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র-ছাত্রীসকলক শিক্ষাগুৰু সকলৰ সৈতে লগ হৈ আৰ্থিক সকাহ

প্ৰদান কৰা হয়। পৰিৱেশ বক্ষাৰ বাবে বৃক্ষৰোপন কৰাৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ বাগিছা সমূহ পৰিষ্কাৰ কৰি গছত চূণ তেল সনা হয়। তদুপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰখন উন্নতমানৰ কৰিবলৈ অধ্যক্ষ মহোদয়ে সেয়া গুৰুত্বসহকাৰে লৈ তাক কাৰ্যত পৰিণত কৰে।

অৱশেষত মোৰ কাৰ্যকালত মোক প্ৰতিটো দিশতে দিহা-পৰামৰ্শ আৰু সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা ব্যক্তিসকলৰ

ভিতৰত মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ আৰু সমূহ অধ্যাপক-অধ্যাপিকাসকলৰ লগতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে কৰা ভুলৰ বাবে ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰি আৰু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

“জয় আই অসম”❖

মনপ্ৰীত পৰাশৰ

সভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা

ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকক্ষণত মই শ্ৰদ্ধাৰে সুঁৱৰিছোঁ সেইসকল মহান মনিষীক যিসকলৰ অপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টা, অশেষ ত্যাগৰ বিনিময়ত কালদিয়াৰ পাৰত শিক্ষাৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ মন্দিৰ স্বৰূপ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল।

কৰ্মই আমাৰ ধৰ্ম। এনে মহৎ বাণী আগত ৰাখি মহাবিদ্যালয়খনক এথোজ আগুৱাই নিয়াৰ স্বার্থত ২০২২ ইং বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহৰ ১২ তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্র একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই সাধাৰণ সম্পাদক পদত প্ৰতিদ্বন্দিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। এই নিৰ্বাচনত সমূহ নিৰ্মলীয়ানে মোৰ ওপৰত আস্থা-বিশ্বাস ৰাখি মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ হৈ যিটো কাম কৰাৰ সুযোগ দিলে, তাৰ বাবে মই সমূহ নিৰ্মলীয়ানৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সংবিধানৰ নীতি পাঠ কৰি আমি ২০২২ ইং বৰ্ষৰ জানুৱাৰী মাহৰ ২২ তাৰিখে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভাৰ ২০২১-২২ বৰ্ষৰ সমূহ নিৰ্বাচিত বিষয়ববীয়াই মহাবিদ্যালয়ৰ কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁ আৰু কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্রসমাজৰ হকে কাম কৰিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ হওঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাচত প্ৰথমটো কাৰ্যসূচী হিচাপে আমি মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত স্বচ্ছতা অভিযান চলোৱাৰ উপৰি বৃক্ষৰোপণ কাৰ্যসূচী গ্ৰহণ কৰিছিলো।

৫ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২ ইং তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত সৰস্বতী পূজা অনুষ্ঠিত হয়। মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু, ছাত্র একতা সভা তথা সমূহ নিৰ্মলীয়ানৰ সহযোগিতাবে সেইদিনা অনুষ্ঠানটি সুকলমে পাৰ হৈছিল।

ইয়াৰ পিছত ছাত্র একতা সভাৰ বৈঠকত গৃহীত প্ৰস্তাৱ অনুসৰি সমূহ নিৰ্মলীয়ানৰ বৌদ্ধিক, সাংস্কৃতিক তথা ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰত উৎকৰ্ষ সাধনৰ অৰ্থে ১৫ ফেব্ৰুৱাৰীৰ পৰা ২১ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২২ ইং তাৰিখলৈ “ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আয়োজন কৰা হয়। ১৫ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰ জড়িয়তে বজালী জিলাৰ আৰক্ষী অধীক্ষক ধৰ্মেন্দ্ৰ দাস ডাঙৰীয়াই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ দ্বাৰ মুকলি কৰে। সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰা প্ৰতিটোবিভাগকে এহাজাৰকৈ টকা প্ৰদান কৰাৰ সিদ্ধান্ত ইতিমধ্যে লোৱা হৈছিল। ২১ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সামৰণি উপলক্ষে মুকলি সভা আৰু বঁটা বিতৰণী অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত হৈছিল। উক্ত অনুষ্ঠানত পাটাছাৰকুছি বিধান সভা সমষ্টিৰ তথা জেষ্ঠ কেবিনেট মন্ত্ৰী ৰণজিৎ কুমাৰ দাস ডাঙৰীয়াৰ লগতে পাটাছাৰকুছি অঞ্চলৰ বহু গণ্য-মান্য ব্যক্তি, অভিভাৱক তথা প্ৰশাসনিক দিশত জড়িত ব্যক্তি উপস্থিত থাকে। আনন্দৰ বিষয় যে উক্ত অনুষ্ঠানতেই মন্ত্ৰী মহোদয়ে প্ৰতিবছৰে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত আয়োজিত প্ৰতিযোগিতা সমূহৰ প্ৰতিটো বিভাগৰ শ্ৰেষ্ঠ বিবেচিত প্ৰতিযোগীক নগদ পাঁচ হাজাৰ টকা সহিতে বিধায়কৰ বিশেষ বঁটাৰে সন্মানিত কৰা হ'ব বুলি ঘোষণা কৰে। প্ৰথমবাৰৰ বাবে উক্ত বঁটা লাভ কৰে শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী প্ৰাণজিৎ দাস, শ্ৰেষ্ঠ সংগীত শিল্পী বিশাল জ্যোতি বৰ্মন আৰু শ্ৰেষ্ঠ ক্ৰীড়া প্ৰতিযোগী হিমাংশু দাসে। এইচেগতে তেওঁলোকলৈ মোৰ ফালৰপৰা যাঁচিলো অলেখ শুভকামনা। আবেলিলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক হেমন্ত কুমাৰ শীল ছাৰে মুকলি কৰা সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত ছাৰৰ ৰসাল গীতৰ মধুৰতা আৰু নিৰ্মলীয়ানৰ সংগীতৰ মুচ্ছৰ্নাত জীপাল হৈ উঠে।

পানীয়েই প্ৰাণীৰ প্ৰাণ। সেয়ে নিৰ্মলীয়ানৰ বহুদিনীয়া

সমস্যা বিশুদ্ধ খোৱাপানীৰ অভাৱক সমাধান কৰাত আমি গুৰুত্ব
প্ৰদান কৰি বিশুদ্ধ খোৱাপানীৰ ব্যৱস্থা পুনঃউজ্জীৱিত কৰিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত কলাসুলভ পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হেতু
মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ ধনমণি দাস আৰু প্ৰশান্ত শীলৰ হতুৱাই
“আলিঙ্গন” শীৰ্ষক চিত্ৰকলা দৰ্পন অংকন কৰা হয়, যিয়ে
মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ সোণত সুৰগা কৰি তুলিছে।

ভূপেন হাজৰিকাদেৱে গীতৰ মাধ্যমেৰে কৈছিল —“মানুহে
মানুহৰ বাবে! যদিহে অকণো নাভাবে! অকণি সহানুভূতিৰে!
ভাবিব কোনেনো কোৱা, সমনীয়া?

২০২২ চনৰ তেতিয়া বাৰিষাৰ সময়। বানপানীয়ে বজালীৰ
মেধিকুছি অঞ্চলত সংহাৰীৰূপ পৰিগ্ৰহণ কৰি যেতিয়া সেই
অঞ্চলৰ বাসিন্দা আৰু নিৰ্মলীয়ানৰ জীৱন তথা অধ্যয়ন দুৰ্বিষহ
কৰি তুলিছিল তেতিয়া ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া
শিক্ষাগুৰুসকলৰ সৈতে গৈ তেওঁলোকৰ কাষত আৰ্থিক তথা
অত্যাৱশ্যকীয় সামগ্ৰীৰ সাহায্য সহিতে থিয় দিছিলো। যিটো
মোৰ বাবে এক মহৎ উপলব্ধি।

৫ জুন, ২০২২ ইং তাৰিখ বিশ্ব পৰিৱেশ দিৱস। উক্ত দিনা
মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক
মহোদয় তথা নিৰ্মলীয়ান আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়া
শিক্ষাগুৰুসকল মিলিত হৈ পৰিৱেশ ৰক্ষাৰ সংকল্প লৈ বৃক্ষৰোপণ
আৰু স্বচ্ছতা অভিযান কাৰ্য্যসূচী ৰূপায়ণ কৰে।

১৫ আগষ্ট, ২০২২ ইং তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত
স্বতন্ত্ৰতা দিৱস উপলক্ষে ধ্বজাৰোহণ কৰা হয়।

২৪ ছেপ্টেম্বৰ ২০২০ ইং তাৰিখ নবাগত আদৰণি সভা।
২০২১ ইং শিক্ষা বৰ্ষত নকৈ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত
ভৰি দিয়া নবাগত সকলক আদৰণী জনোৱাৰ উপলক্ষে নবাগত
আদৰণী সভা অনুষ্ঠিত হৈছিল। উক্ত সভাত অসম কৃষি বিপণন
পৰিষদৰ অধ্যক্ষ মাননীয় মনোজ বৰুৱাই সাৰুৱা বক্তব্যৰে নবাগত
নিৰ্মলীয়ানক উৎসাহিত কৰাৰ লগতে ন-পুৰণি নিৰ্মলীয়ানে মনৰ
কথা ব্যক্ত কৰে। আবেলিলৈ অনুষ্ঠিত সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানত
নিৰ্মলীয়ানৰ সংগীতৰ সুৰমূৰ্ছনাৰ লগতে নৱপ্ৰজন্মৰ গায়িকা
দীপাশ্বিতা ডেকাই সংগীতৰ শৰাই আগবঢ়ায়।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদক ৰূপে

নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ খনৰ উন্নয়নৰ কাৰণে বিভিন্ন
কাম হাতত লোৱাৰ কথা চিন্তা কৰিছিলো কিন্তু সেয়া বিভিন্ন
কাৰণ-পৰিস্থিতিত অসম্পূৰ্ণ হৈ ৰ’ল। প্ৰগতিৰ সপোন দেখিও
ৰূপায়ণ কৰিব নোৱাৰাৰ দুখ হয়তো থাকিব, তথাপি অনাগত
দিনৰ প্ৰতিনিধিয়ে তাক ৰূপায়ণ কৰি ৰূপান্তৰৰ পথ প্ৰশস্ত কৰিলে
তাতকৈ আমাৰ বাবে সুখৰ বিষয় হয়তো আন একো নহ’ব।

মোৰ বোধেৰে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ত সমস্যাৰ বেলি
মাৰ যোৱাৰ পথ প্ৰশস্ত, মহাবিদ্যালয়খনত যদি কিছুমান দিশে
গুৰুত্ব লাভ কৰে- সেয়া লাগে সহঃপাঠ্যক্ৰমিক বিষয়বস্তুৰ ওপৰত
মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই দিয়া নূন্যতম দৃষ্টি অথবা ক্ৰীড়াৰ প্ৰতি
আগৰণুৱা কৰাত কৰ্তৃপক্ষৰ ব্যৰ্থতাই হওক। কলা- সাহিত্য-
সংস্কৃতি, ক্ৰীড়া আদিত মহাবিদ্যালয়খন আগনবঢ়াৰ ফলত ৰাজ্যিক
পৰ্যায়ত অথবা ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত বহু পিছপৰি আছে। যিটো
নিৰ্মলীয়ানৰ বাবে সুখৰ বিষয় নহয়। আশা ৰাখিছোঁ মহাবিদ্যালয়
ভৱিষ্যতে এই দিশত আগবাঢ়িব।

এয়া অৱশ্যেই স্বীকাৰ্য্য যে একত্ৰিত আৰু ঐক্যবদ্ধভাবে
কাম- কাজ আগবঢ়াই লৈ যোৱাৰ ক্ষেত্ৰত আমাৰ কাৰ্যকালত
ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকলৰ লগতে সমূহ নিৰ্মলীয়ানে
আমাক যথেষ্ট সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল।

সদৌ শেষত আমাৰ কাৰ্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুলৰ
মাৰ্জনা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়, উপাধ্যক্ষ মহোদয়,
ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়কসকলৰ লগতে শিক্ষাগুৰু আৰু
কৰ্মচাৰীবৃন্দৰ প্ৰতি আমি আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰাৰ লগতে
মোৰ প্ৰতিটো কাৰ্য্যতে সহযোগিতা আগবঢ়াই মোক কৃতাত্ম কৰা
ছাত্ৰ একতা সভা (2021-22) ৰ সমূহ বিষয়ববীয়া আৰু সমূহ
নিৰ্মলীয়ানলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। নিৰ্মল হালৈ
মহাবিদ্যালয় নক্ষত্ৰ হৈ জিলিকি থাকক।

জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়

জয়তু নিৰ্মলীয়ান

জয়তু ছাত্ৰ একতা✱

নিপুল ডেকা

সাধাৰণ সম্পাদক

ছাত্র একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে অশ্ৰুসিক্ত অঞ্জলি তথা গভীৰ শ্ৰদ্ধা যাচিছোঁ মাতৃভূমিৰ হকে প্ৰাণ আহুতি দিয়া বীৰ শহীদসকলক। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ ত্যাগ আৰু প্ৰচেষ্টাত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ উঠিছে সেই সকল মহান ব্যক্তিলৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ ছাত্র একতা সভাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে যিসকল ছাত্র-ছাত্রী আৰু সমনীয়াসকলে মোক মনোনীত কৰি এই বিশেষ দায়িত্বৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিবা অলপ কৰাৰ সুবিধা দিছে তেওঁলোকক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

এই মহাবিদ্যালয়ত মই সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে প্ৰথমেই ভাগ লৈছিলো মহাবিদ্যালয়ৰ সবস্বতী পূজাত। সবস্বতী পূজাভাগ মোৰ লগতে আমাৰ ছাত্র একতা সভাৰ সকলো সদস্যৰে প্ৰথমটো কাম বা দায়িত্ব আছিল। এনেদৰে আমি সকলোৰে মিলিজুলি সবস্বতী পূজাখন অনুষ্ঠিত কৰিলোঁ। তাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ আৰম্ভ হ'ল। তাৰ প্ৰথম দিনটো আছিল সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা। এনেদৰে

গতানুগতিকভাৱে নৱাগত আদৰ্শ সভাও আমি সকলোবোৰে চলাই নিয়াত সক্ষম হ'লো।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ছোৱাত বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ দি উৎসাহিত কৰাৰ বাবে ছাত্র একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক সন্মানীয় অধ্যাপক ড° মণিকান্ত দাস দেৱক তথা সভাপতি মহোদয়ক আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাত্রক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালছোৱাত অজানিতে কৰা ভুল-ভ্ৰুটিসমূহৰ মাৰ্জনা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন ইমানতে মই সামৰণি মাৰিলোঁ।

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয় আই অসম”

“জয়তু ছাত্র একতা সভা”❖

সৌৰভ শৰ্মা

সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক

তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

‘তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ’ বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতেই দেশ তথা অসমীয়া জাতিৰ হকে প্ৰাণ আৰ্হুতি দিয়া প্ৰতি গৰাকী বীৰ শ্বহীদৰ প্ৰতি নিবেদিত্তোঁ অশ্ৰুসিক্ত অঞ্জলি, জনাইছোঁ গভীৰ শ্ৰদ্ধা। লগতে যিসকল বৰেণ্য ব্যক্তিৰ ত্যাগ আৰু প্ৰচেষ্টাৰ ফলস্বৰূপে উচ্চ শিক্ষাৰ সাঁকোত পৰি তাহানিৰ প্ৰাগ্জ্যোতি মহাবিদ্যালয় তথা বৰ্তমানৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় গঢ় লৈ জ্ঞানবৃক্ষত পৰিণত হ’ল, সেই মহান ব্যক্তিসকলক অন্তৰৰ নিভৃত কোণৰ পৰা জনাইছোঁ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ‘তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ’ বিভাগৰ গুৰুদায়িত্ব অৰ্পণ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ভাতৃ-ভগ্নীসম শিক্ষাৰ্থী তথা সমনীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জনালোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰদ্ধাৰ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ, ছাত্ৰ একতা সভাৰ মাননীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰদ্ধাৰ ড° মণিকান্ত দাস ছাৰ তথা তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ মাননীয় শ্ৰদ্ধাৰ কিশোৰ কুমাৰ শৰ্মা ছাৰৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিগৰাকী শিক্ষাগুৰুলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

পদ আৰু গোপনীয়তাৰ শপত বাক্যক শিৰোধাৰ্য কৰি ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংবিধানৰ গভীৰ ভিতৰত থাকি দায়িত্ব প্ৰাপ্ত বিভাগটোৰ কিমানখিনি উন্নতি সাধিব পাৰিলোঁ, সেয়া বিচাৰৰ ভাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু আৰু শিক্ষাৰ্থীসকলৰ ওচৰত এৰিলোঁ। বিভাগটোৰ উন্নতিৰ ক্ষেত্ৰত সু-প্ৰচেষ্টাৰ হীনদেড়ি কেতিয়াও কৰা নাছিলোঁ।

বৰ্তমান যুগটো হ’ল বৌদ্ধিক যুগ। সেয়ে বৰ্তমান সময়ছোৱাত সমাজ সংগঠনৰ ক্ষেত্ৰত তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰসমূহৰ অন্তৰ্গত তৰ্ক, কুইজ আৰু বক্তৃতা আদিবোৰে যথেষ্ট গঠনমূলক দায়িত্ব বহন কৰি আহিছে। প্ৰতিযোগিতাসৰ্বস্ব

আধুনিক বিশ্বত নানা মতবাদৰ ভিতৰৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতম মত প্ৰতিষ্ঠাৰ ক্ষেত্ৰত যৌক্তিক তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰসমূহৰ প্ৰয়োজনীয়তা অপৰিসীম। এনেকুৱা এটি মনোভাৱ লৈ বিভাগীয় দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণৰ ঠিক পিছতেই আৰম্ভ হোৱা সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অতি আগ্ৰহৰ ‘মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ’ত নিজৰ সক্ষমতা জুখি চাবলৈ প্ৰয়াস কৰিলোঁ। কিছু নতুনত্বৰ সংযোজনেৰে বিভাগীয় প্ৰতিযোগী সকলৰ অভূতপূৰ্ব সহাৰিয়ে আহ্বাদিত কৰাৰ লগতে নিজৰ মনোবলো বৃদ্ধি কৰে। মহাবিদ্যালয়ৰ বুদ্ধিদীপ্ত প্ৰতিযোগীসকলৰ মাজৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগী বাছনি কৰাৰ নিচিনা দূৰদূৰ কাৰ্যটোও শ্ৰদ্ধাৰ তত্ত্বাবধায়কদেৰ আৰু বিচাৰকমণ্ডলীৰ সুপৰিচালনাত সুকলমে সমাপন হয়। এই চেগতেই তেওঁলোকলৈ পুনৰাই সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনালোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ বিভিন্ন কাৰ্য ক্ৰমিকাকৃত দিহা-পৰামৰ্শেৰে বিভাগীয় গুৰুদায়িত্ব পালনত সুচলতা আনি দিয়া শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু ড° অনুপ কুমাৰ শৰ্মা মহাশয়, ড° তপন কলিতা মহাশয়, ড° কমল ঠাকুৰীয়া, হেমন্ত কুমাৰ শীল মহাশয়ৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

মানুহ মাত্ৰেই ভুল হয়। ভুলৰ পৰিশুদ্ধিয়েই জ্ঞান। বিগত কাৰ্যকালৰ অজানিতে হোৱা ভুলসমূহৰ মাজৰ বিচাৰি লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ।✽

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

“জয় আই অসম”।

নিকুমণি নাথ
সম্পাদিকা

সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে মই নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সেইজন ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিৰেদিছো, যিসকল ব্যক্তিৰ অক্লান্ত ত্যাগ, চেষ্টা, শ্ৰম আদিৰ বলতেই আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খন ১৯৭৯ ইং চনত স্থাপিত হৈছিল।

আকৌ লগতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কাৰ্যকৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু-বান্ধবীলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা মৰম নিৰেদন কৰিছোঁ।

পোন প্ৰথমে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচন (২০-২১ বৰ্ষত) প্ৰতিদ্বন্দিতাবে মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিছু কাম কৰিবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু সকলৰ লগতে সমূহ নিৰ্মলীয়ানক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে যি দায়িত্ব পালন কৰিবলৈ সুবিধা দিলে এই দায়িত্ব বহন কৰাত মই কিমানদূৰ সফল হৈছোঁ সেয়া বিচাৰ কৰিব মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুমণ্ডলী আৰু ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে।

সম্পাদিকা হিচাপে শপত গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম দায়িত্ব আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা ৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতা সমূহ আছিল আধুনিক গীত, বিয়া গীত, জ্যোতি সংগীত, ৰাভা সংগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীত, বৰগীত, বড়োগীত, লোকগীত, জিকিৰ গীত, পেৰ'ডীগীত, বিহুগীত লগতে কৌতুক আৰু একক নৃত্য প্ৰতিযোগিতা। প্ৰায় তিনিদিন ধৰি এই প্ৰতিযোগিতাসমূহ চলিছিল আৰু ইয়াৰ শ্ৰেষ্ঠ খিতাপ অৰ্জন কৰিছিল তৃতীয় বাৰ্ষিকৰ ছাত্ৰ বিশাল জ্যোতি বৰ্মনে।

মোৰ কাৰ্যকালত বৰনগৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ মাণ্ডলিক আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ক প্ৰতিনিধিত্ব কৰি বিশালজ্যোতি বৰ্মনে সংগীত বিভাগৰ বৰগীত প্ৰতিযোগিতাত শ্ৰেষ্ঠতৰ খিতাপ আৰু জয়ন্ত হাজৰিকা গীতত তৃতীয় স্থান দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এই ক্ষেত্ৰত মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ আৰু বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক শ্ৰীযুত হেমন্ত শীল ছাৰ, ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপক কিশোৰ শৰ্মা ছাৰ তথা বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰ নিতুমণি চেতিয়াই মোক যথেষ্টখিনি সহায় কৰিছে। এই ছেগতে মই মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ শ্ৰদ্ধা আৰু শিক্ষাগুৰু মণ্ডলী আৰু লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া তথা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক শ্ৰদ্ধা আৰু হিয়াভৰা মৰম যাচিছোঁ।

মোৰ কাৰ্যকালৰ সময়ত যদি মোৰ অজানিতে কিবা ভুল-ভ্ৰান্তি হৈছে তাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা-মাৰ্জনা বিচাৰিছোঁ।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যৎ কামনা কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছোঁ। ❖

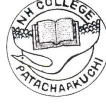
“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”।

দীপিকা শীল

সাংস্কৃতিক সম্পাদিকা

গুৰুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয়ক প্ৰমুখ্য কৰি শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰী, ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য তথা মোৰ মৰমৰ দাদা-বাইদেউ, মোৰ সহপাঠী তথা মোৰ ভাইটি-ভগ্নী সমন্বিতে সকলোলৈকে মোৰ হিয়াভৰা শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ। ১৯৭৯ চনত যিসকল মহান উদ্যমী লোকৰ প্ৰচেষ্টাত এই মহাবিদ্যালয়খন গঢ় লৈ উঠিছিল তেওঁলোক আটাইকে মই শতসহস্ৰ প্ৰণাম জনাইছোঁ।

২০২১-২২ ইং শিক্ষাবৰ্ষত মোক নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্য নিৰ্বাহ কৰি এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ হ'কে সেৱা আগবঢ়াবলৈ যি সুযোগ প্ৰদান কৰিলে তাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা মহাশয় সমন্বিতে ছাত্ৰ-একতা সভাৰ তত্ত্বাৱধায়ক ড° মণিকান্ত দাস মহাশয় তথা 'গুৰু খেল বিভাগৰ' তত্ত্বাৱধায়ক ড° কমল ঠাকুৰীয়া মহাশয়ৰ ওচৰত কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিছোঁ।

মই মোৰ কাৰ্যকালত নিজ কাৰ্যসমূহ সূচাৰুৰূপে পালন কৰিব পাৰিছোঁ নে নাই সেইটো মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু তথা সমূহ কৰ্মকৰ্তা আৰু ছাত্ৰ সমাজে বিচাৰ কৰিব। কিন্তু মই মোৰ সাধানুসাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে যি যৎকিঞ্চিৎ কাৰ্য সম্পাদন কৰিব পাৰিলোঁ তাৰ বাবে মই চিৰকৃতজ্ঞ। মই মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰত্যেকটো দিনতে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰিছিলোঁ।

গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মোৰ এক মুখ্য দায়িত্ব আছিল - 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ'ৰ গুৰুখেল বিভাগৰ খেলসমূহ সূচাৰুৰূপে আৰু শৃংখলাৱদ্ধভাৱে পৰিচালনা কৰা। এই ক্ষেত্ৰত অধ্যক্ষ মহোদয়ৰ লগতে তত্ত্বাৱধায়ক আৰু খেলত অংশগ্ৰহণ কৰা সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় যদিও শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি যাবলৈ সক্ষম হৈছে তথাপি আন কিছুমান দিশত পিছপৰি থকা বুলি মই ভাবোঁ। নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ খেল পথাৰখনত সকলো ধৰণৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাযায়। যাৰ ফলত মই বহুতো অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত অধ্যক্ষ মহোদয়ক মোৰ এটি অনুৰোধ যাতে এই খেল পথাৰখন উন্নয়নৰ বাবে তেখেতে অগ্ৰাণ চেষ্টা কৰে। আশা কৰোঁ ভৱিষ্যতে এইখন মহাবিদ্যালয়ে খেল বিভাগলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনিব।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজ্ঞাতে হোৱা ভ্ৰুটিবোৰৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰি তথা নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইতিৰেখা টানিলোঁ।

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”❖

নয়নজ্যোতি দাস
সম্পাদক

লঘুখেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক-মুহূৰ্ত্ত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত সেইসকল ব্যক্তিলৈ মই শ্ৰদ্ধাঞ্জলি নিৰেদিছো, যিসকল ব্যক্তিৰ অক্লান্ত ত্যাগ, চেষ্টা, শ্ৰম আদিৰ বলতেই আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খন ১৯৭৯ ইং চনত স্থাপিত হৈছিল।

আকৌ লগতে মই মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কাৰ্যকৰ্তা, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা মোৰ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা তথা কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিছোঁ।

২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত লঘু খেল বিভাগত বিনা প্ৰতিদ্বন্দ্বিতাৰে নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনৰ সেৱা কৰাৰ সুবিধাকণ দিয়াৰ বাবে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° মণিকান্ত দাস ছাৰ আৰু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰক মই মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে মই ধন্যবাদ জনাইছো মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ তত্ত্বাবধায়ক ড° তপন কলিতা ছাৰক। কিয়নো ছাৰ অবিহনে মোৰ কাৰণে ইমানখিনি কৰা সম্ভৱ হৈ নুঠিলহেতেন। সকলো ক্ষেত্ৰতে ছাৰে মোক সদায় সাহস প্ৰদান কৰিছিল আৰু বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল। যাৰ বাবে মই সদায় ছাৰৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় শৈক্ষিক ক্ষেত্ৰত যদিও ইমান আগবঢ়া, তথাপিও আন কিছুমান দিশত এই মহাবিদ্যালয়খন কিছু পিছপৰা বুলি মই ভাবো। নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰখনত সকলো ধৰণৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিব পৰা নাযায়।

কিয়নো সেই পথাৰখনত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুষ্ঠিত হোৱা সময়খিনিতহে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা যায়। বাকী সময়খিনিত খেলপথাৰখনৰ ওপৰত একো বিশেষ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা নহয়। যাৰ ফলত খেলপথাৰখনৰ অৱস্থা দিনক দিনে বেয়াৰ ফালে যোৱা পৰিলক্ষিত হোৱা দেখা গৈছে। এইক্ষেত্ৰত মই অধ্যক্ষ মহোদয়ক এটি অনুৰোধ কৰিব বিচাৰো যাতে, মহোদয়ে খেলপথাৰখনৰ উন্নয়নৰ কাৰণে বিশেষ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে। যাতে এই মহাবিদ্যালয়ৰ পৰাই বিভিন্ন খেলুৱৈ ওলাই গৈ আৰু আমাৰ এই মহাবিদ্যালয়খনৰ সুনাম কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হয়।

মোৰ এই কাৰ্যকালত মোক প্ৰতিটো ক্ষণতে সহায় কৰা তথা বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ তত্ত্বাবধায়ক মোৰ শ্ৰদ্ধাৰ ড° মণিকান্ত দাস ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ দেৱক মই মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।❖

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়।”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”

চিন্ময় ডেকা

সম্পাদক

লঘু খেল বিভাগ

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাক্ক্ষণত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় গঢ়ি তোলা সেই মহান ব্যক্তিসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সুৰ্ৱৰিছো। যিসকল ব্যক্তিয়ে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ক উচ্চ শৈক্ষিক অনুষ্ঠান হিচাপে গঢ় দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত এতিয়ালৈকে নিঃস্বার্থভাৱে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে, তেখেতসকলক জনাইছোঁ মই মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা।

মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি কিবা এটা পদত থাকি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা কৰাৰ ইচ্ছা মোৰ নামভৰ্তিৰ দিনৰ পৰাই আছিল।

সেয়েহে মোৰ এই সপোনটোক বাস্তৱ ৰূপ দিয়াত মই সদায় আপ্ৰাণ চেষ্টা কৰি আহিছো।

মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ কিছুদিন পিছতে ২০ জুন তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ তৰ্ক আৰু আলোচনা চক্ৰ বিভাগৰ দ্বাৰা অনুষ্ঠিত হোৱা কুইজ আৰু তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাত ক্ৰমে দ্বিতীয় আৰু তৃতীয় স্থান পাবলৈ সক্ষম হৈছিলো। তাৰ পিছত মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হোৱা প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে আগভাগ পাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ত গতানুগতিক পাঠদান চলি থাকিল। পৰৱৰ্তী সময়ত মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনৰ দিন চমু চাপি আহিল। সেয়েহে ইংৰাজী ২০২১-২২ শিক্ষাবৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকা পদৰ প্ৰাৰ্থী হিচাপে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়ালোঁ আৰু ১২ জানুৱাৰী তাৰিখে অনুষ্ঠিত হোৱা সাধাৰণ নিৰ্বাচনত মই জয়যুক্ত লাভ

কৰিলো আৰু ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাপে দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিলো।

এই মহান বিভাগটোত মোক নিৰ্বাচিত কৰি সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ প্ৰদান কৰাৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰু তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মই মোৰ কাৰ্যকালত নিজ কাৰ্যসমূহ সুচাৰুৰূপে পালন কৰিব পাৰিছো নে নাই সেইটো মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰু তথা সমূহ কৰ্মকৰ্তা আৰু ছাত্ৰ সমাজে বিচাৰ কৰিব। কিন্তু মই সাধুনুসাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ হকে যি যৎকিঞ্চিৎ কাৰ্য সম্পাদন কৰিব পাৰিলো তাৰ বাবে মই চিৰকৃতজ্ঞ। মই মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰত্যেকটো দিনতেই মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতি কামনা কৰিছিলোঁ।

সম্পাদিকাৰূপে শপত লোৱাৰ পিছত মোৰ কাৰ্যকালত প্ৰথম দায়িত্ব আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। ছাত্ৰীজিৰণি কোঠা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতাসমূহ আছিল কেৰম, লুডু, দ'বা, পাঞ্জা, মিউজিক চিয়াৰ, কইনা সজোৱা, পুষ্প সজ্জা, হস্ত শিল্প প্ৰতিযোগিতা আদি।

তুলনামূলকভাৱে অইনবেলিতকৈ প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা বেছি হোৱাত মই স্বাভাৱিকতে উৎসাহী হৈছিলো। ভৱিষ্যতেও প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ পৰিৱেশ অনুৰূপ হ'ব বুলি মই আশাবাদী আৰু তাৰ পিছতে আমাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাটোত বহুত অভাৱেই দেখিছিলো। এই অভাৱবোৰ মই অনুভৱ কৰিছো যদিও কিছু

অসুবিধাৰ বাবে কৰিব নোৱাৰিলোঁ। মোৰ পিছৰ সম্পাদিকাক অনুৰোধ জনাইছোঁ যাতে তেওঁ এই অভাৱ পূৰণ কৰাৰ চেষ্টা কৰে।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত সহায় আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ আৰু বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়িকা নিৰ্মালি মহন্ত চৌধুৰী বাইদেউলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা শ্ৰদ্ধা জনালোঁ। লগতে মোৰ ফালৰ পৰা ধন্যবাদ যাচিলোঁ।

সদৌ শেষত, মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা সকলো অনিচ্ছাকৃত ভুল-ভ্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা-মার্জনা বিচাৰি নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ এইখিনিতে ইতিৰেখা টানিলো।

“সময়ৰ বুলুকা ৰাশিত
পদচিহ্ন ৰখাৰ উন্মাদ বাসনা আমাৰ নাই
আমি বুৰঞ্জীৰ শিলাখণ্ডৰ জীৱন্ত ফঁচিল।”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”
“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”
“জয় আই অসম”

বৰষা খাটনিয়াৰ
ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে যিসকল সংস্কৃতিবানৰ আপ্ৰাণ প্ৰচেষ্টাত অসমী আইৰ বুকুত সৃষ্টি হ'ল এক নামোজ্জ্বল জ্ঞানৰ আলয় 'নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়' সেই সকল বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত নিবেদন কৰিছো।

২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত প্ৰতিদ্বন্দিতা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিবা এটা কৰাৰ সুবিধা দিয়া বাবে নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবৃন্দক মই মোৰ তৰফৰ পৰা আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

সম্পাদিকা ৰূপে শপত লোৱাৰ পিছত মোৰ কাৰ্যকালৰ প্ৰথম দায়িত্ব আছিল মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ। সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে অনুষ্ঠিত কৰা প্ৰতিযোগিতা আছিল স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান। মহাবিদ্যালয়খন চাফ-চিকুণ কৰি ৰখাতো আমাৰ প্ৰত্যেকৰে দায়িত্ব। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰতিযোগিতাত অংশগ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি অহা প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে মই অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো।

আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ পৰিৱেশ বৰ সুস্থিৰ, কিন্তু দুখৰ বিষয় যে কিছু সংখ্যক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মহাবিদ্যালয়খনক নিজৰ অনুষ্ঠান বুলি নাভাবি শ্ৰেণীকোঠাৰ বেৰবোৰত আৰু চৌহদত গুটখা, তামোল-পাণ আদিৰ পিক পেলায়। মহাবিদ্যালয়খনো আপোনালোকৰ নিজৰ, সেয়ে নিজৰ ঘৰখন যেনেদৰে সুন্দৰ কৰি

পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখে তেনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশটোৰ প্ৰতি আমাৰ প্ৰত্যেকৰে দায়বদ্ধতা আছে। এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে অনুৰোধ জনাওঁ যে তেওঁলোকে যাতে মহাবিদ্যালয়খন পৰিষ্কাৰ কৰি ৰখাত গুৰুত্ব দিয়ে যেন।

মোৰ কাৰ্যকালত বিভিন্ন দিশত মোক সহায় আগবঢ়োৱা মাননীয় অধ্যক্ষ ড° ভূপেশ শৰ্মা ছাৰ, বিভাগীয় তত্ত্বাবধায়ক তপন কাকতি ছাৰক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা তথা শ্ৰদ্ধা জনালোঁ। লগতে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয় ববীয়াসকলক আৰু মোৰ মৰমৰ বান্ধৱী বনানী আৰু পিংকীক মোৰ ফালৰ পৰা ধন্যবাদ যাঁচিলো।

সদৌ শেষত, মোৰ কাৰ্যকালত হোৱা অনিচ্ছাকৃত ভুলৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা-মার্জনা বিচাৰিলো। আগন্তুক ভৱিষ্যতত নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় উজ্জ্বল নক্ষত্ৰৰ দৰে উজ্জ্বল থাকক, তাৰ কামনা কৰি এইখিনিতে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ ইতিৰেখা টানিলো।❖

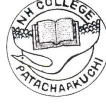
“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়”

“জয়তু নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা”।

জিত্তীমণি চৌধুৰী

সম্পাদিকা, সমাজ সেৱা বিভাগ

২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ফলাফলসমূহ

গুৰুত্বপূৰ্ণ বিভাগৰ ফলাফলসমূহ

(১) ল'ৰাৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : ৰাভুল ৰয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : প্ৰদীপ ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : অভিজিৎ ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 : জাকাৰিয়া খান (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(২) ছোৱালীৰ ১০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : প্ৰিয়ংকা বড়ো (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : নিশা মহন্ত (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : সুস্মিতা দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 : মনিষা ৰয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৩) ল'ৰাৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ ৰয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : হিমাংশু নাথ (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মানস ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(৪) ছোৱালীৰ ২০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : নিকুমণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : জিমণি কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : প্ৰিয়ংকা বড়ো (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৫) ল'ৰাৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : হিমাংশু নাথ (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ ৰয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : প্ৰদীপ ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৬) ছোৱালীৰ ৪০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : নিকুমণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : মধুস্মিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : ভিতালী ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৭) ল'ৰাৰ ৮০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : ধীৰাজ ডেকা (পঞ্চম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : সঞ্জীৱ দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)

তৃতীয় পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ ৰয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৮) ছোৱালীৰ ৮০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : ভিতালী ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : নিকুমণি মেধি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মিতালী মেধি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 : মধুস্মিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(৯) ল'ৰাৰ ১৬০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : প্ৰদীপ কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : বিশাল কাকতি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : হিমাংশু নাথ (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 : অভিজিৎ ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(১০) ছোৱালীৰ ১৬০০ মিটাৰ দৌৰ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : ভিতালী ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : নিকুমণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মধুস্মিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(১১) ল'ৰাৰ লংজাম্প প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : মানস ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : প্ৰদীপ কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : হিমাংশু ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 : জুবিন ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(১২) ছোৱালীৰ লংজাম্প প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : তুতুমণি ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : মধুস্মিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : পুনম দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(১৩) ছোৱালীৰ ডিচ্কাচ থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : নিহাৰিকা গোস্বামী (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : জিমণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মেনকা বড়ো (পঞ্চম বান্ধাসিক)

(১৪) ল'ৰাৰ ডিচ্কাচ থ্ৰ' প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : মিল্টু কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
 দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : মানস ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
 তৃতীয় পুৰস্কাৰ : হিমাংশু নাথ (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(১৫) ল'ৰাৰ জেভলিন প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : ডেভিদ দত্ত (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : বিংকুজিৎ ঠাকুৰীয়া (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মানস বয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(১৬) ছোৱালীৰ জেভলিন প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : পুনম দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : নিহাৰিকা গোস্বামী (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মেনকা বড়ো (পঞ্চম বান্ধাসিক)

(১৭) ল'ৰাৰ ওজন দলিওৱা প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : জুমন কাকতি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : মিণ্টু কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : দিপাংকৰ বয় (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(১৮) ছোৱালীৰ ওজন দলিওৱা প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : নিহাৰিকা গোস্বামী (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : পুনম দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : মেনকা বড়ো (পঞ্চম বান্ধাসিক)

(১৯) পাৰাৰ লিফ্টিঙ প্ৰতিযোগিতাত :-

- প্ৰথম পুৰস্কাৰ : জুমন কাকতি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : প্ৰশান্ত শীল (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : জাকাৰিয়া খান (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(২০) ল'ৰাৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :-

- : হিমাংশু নাথ (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(২১) ছোৱালীৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ :-

- : নিকুমণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

(২২) ল'ৰাৰ ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাৰ চেম্পিয়ন :-

- : ডেভিদ দত্ত (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : নিতুল মেধি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : প্ৰাঞ্জল চৌধুৰী (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : গুণাংকৰ ভৰদ্বাজ (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : বিদ্যুৎ ঠাকুৰীয়া (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : নয়ন কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : গীতৰ্থ দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : মিণ্টু কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : হিমাংকৰ দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(২৩) ল'ৰাৰ ক্ৰিকেট প্ৰতিযোগিতাৰ ৰানাৰ্চ আপ :-

- : নিশান্ত শৰ্মা (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : সিদ্ধাৰ্থ দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : বিংকুজিৎ ঠাকুৰীয়া (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : ভাস্কৰদীপ তালুকদাৰ (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : দীপজ্যোতি কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : দীপজ্যোতি দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : শান্তনু দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : প্ৰকাশ বিনোদ বয় (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- : জিণ্টু খাটনিয়াৰ (পঞ্চম বান্ধাসিক)

(২৪) ল'ৰাৰ ফুটবল প্ৰতিযোগিতাৰ চেম্পিয়ন :-

- : নয়নজ্যোতি দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : চিন্ময় ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : গোলাপ বসুমতাৰী (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : বিংকু ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : জুবিন ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : মৃগাংক কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : ধ্ৰুৱ মেধি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : তীৰ্থ বড়ো (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : প্ৰাঞ্জল দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : ৰাকেশ বৈশ্য (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : বিশাল কাকতি (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : সঞ্জিত দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- : কুলদীপ বয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : অংকুৰ ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : জিণ্টু বয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- : মানস প্ৰতীম কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)

(২৫) ল'ৰাৰ ভলীবল প্ৰতিযোগিতা :-

- : জিন্তু ডেকা (তৃতীয় বান্ধাসিক, দলপতি)
- : কংকন ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

- ঃ দ্বীপজ্যোতি ডেকা (প্রথম যান্মাসিক)
- ঃ চিন্ময় দাস (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জিতুল কলিতা (প্রথম যান্মাসিক)
- ঃ জ্যোতিষ কলিতা (প্রথম যান্মাসিক)

(২৬) ছোৱালীৰ কাবাদী প্রতিযোগিতা :-

- ঃ বৰষা খাটনিয়াৰ (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জিমণি কলিতা (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ হিমাঞ্জলী কলিতা (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ মিনাক্ষী কলিতা (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জুৰি বয় (পঞ্চম যান্মাসিক)
- ঃ ভায়োলিনা বয় (তৃতীয় যান্মাসিক)

(২৭) ল'ৰাৰ বেডমিণ্টন প্রতিযোগিতা :-

- প্রথম পুৰস্কাৰ : সিদ্ধার্থ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)
- ঃ বিংকুজিৎ ঠাকুৰীয়া (পঞ্চম যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : অভিনাষ বৰপূজাৰী
- ঃ জিণ্টু তালুকদাৰ (প্রথম যান্মাসিক)

(২৮) ছোৱালীৰ বেডমিণ্টন প্রতিযোগিতা :-

- প্রথম পুৰস্কাৰ : জিণ্টিমণি চৌধুৰী (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ পিংকী দাস (তৃতীয় যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ : জুম্পি পৰাশৰ (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ শিখামণি দাস (তৃতীয় যান্মাসিক)
- তৃতীয় পুৰস্কাৰ : বৰষা খাটনিয়াৰ (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জিমণি কলিতা (তৃতীয় যান্মাসিক)

(২৯) ল'ৰাৰ বছীটনা প্রতিযোগিতা :-

- ঃ নয়নজ্যোতি দাস (দলপতি)
- ঃ নিপুল ডেকা
- ঃ গোলাপ বসুমতাৰী
- ঃ সৌৰভ শৰ্মা
- ঃ বিংকু ডেকা
- ঃ জুবিন ডেকা

(৩০) ছোৱালীৰ বছী টনা প্রতিযোগিতা :-

- ঃ বৰষা খাটনিয়াৰ (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জিমণি কলিতা (তৃতীয় যান্মাসিক)
- ঃ জুৰি বয় (পঞ্চম যান্মাসিক)

- ঃ পুনম দাস (প্রথম যান্মাসিক)
- ঃ বিয়াশ্রী বৰ্মন (প্রথম যান্মাসিক)
- ঃ মিনাক্ষী কলিতা (পঞ্চম যান্মাসিক)

নিৰ্মল হািল মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত আয়োজিত সাহিত্য প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল ক'লাজ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : ফুলমণি দাস (তৃতীয় যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)
- তৃতীয় : ভায়োলিনা ডেকা (পঞ্চম যান্মাসিক)

অসমীয়া কবিতাৰ আবৃত্তি ফলাফল :-

- প্রথম : প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় যান্মাসিক)
- তৃতীয় : জয়ন্ত কলিতা (পঞ্চম যান্মাসিক)

নীলাখামৰ চিঠি প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : কৰিশ্মা বয় (তৃতীয় যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)
- তৃতীয় : যুটীয়াভাৱে-
ঃ বিমলি দাস (তৃতীয় যান্মাসিক)
ঃ গৌতম নাথ (পঞ্চম যান্মাসিক)

থিতাতে লিখা কবিতা প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : মিতুমণি চেতিয়া (তৃতীয় যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি শৰ্মা
(তৃতীয় যান্মাসিক)
- তৃতীয় : জিণ্টিমণি চৌধুৰী (তৃতীয় যান্মাসিক)

থিতাতে লিখা গল্প প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : বৰষা শৰ্মা (পঞ্চম যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : হীৰকজ্যোতি শৰ্মা (পঞ্চম যান্মাসিক)
- তৃতীয় : নয়না শৰ্মা (তৃতীয় যান্মাসিক)

প্রবন্ধ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : কৰিশ্মা বয় (তৃতীয় যান্মাসিক)
- দ্বিতীয় : প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)
- তৃতীয় : মিতুমণি চেতিয়া (তৃতীয় যান্মাসিক)

বাতৰি পৰিৱেশন প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্রথম : প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম যান্মাসিক)

দ্বিতীয় : মিতুমণি চেতিয়া (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : বিম্পী পৰাশৰ (তৃতীয় বান্ধাসিক)

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত অনুষ্ঠিত ইংৰাজী কবিতা আবৃত্তিৰ ফলাফল :-

প্রথম : বিশালজ্যোতি বৰ্মন

দ্বিতীয় : গৌতম নাথ

তৃতীয় : নিতুমণি চেতিয়া

শ্রেষ্ঠ সাহিত্য প্রতিযোগী :-

: প্রাণজিৎ দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)

নিৰ্মল হাট্টে মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয়

সপ্তাহৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :

আধুনিক গীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

প্রথম : কমল দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : মনিষা কলিতা (প্রথম বান্ধাসিক)

বিয়া গীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

প্রথম : চন্দনা দেৱী (প্রথম বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : কৃষ্ণ দাস (প্রথম বান্ধাসিক)

তৃতীয় : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

জ্যোতি সংগীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

প্রথম : মনিষা কলিতা (প্রথম বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

ৰাভা সংগীত প্রতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

প্রথম : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : চিণ্টিমণি গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : যুটীয়াভাৱে - মনিষা কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)

: জয়ন্ত কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)

ভূপেন্দ্ৰ সংগীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : চিণ্টিমণি গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : যুটীয়াভাৱে -

: জয়ন্ত কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)

: বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

বৰগীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : কমল দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)

তৃতীয় : যুটীয়াভাৱে -

: নিশিতা ডেকা (প্রথম বান্ধাসিক)

: দীপিকা শীল (তৃতীয় বান্ধাসিক)

বড়োগীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : চিণ্টিমণি গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

লোকগীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : চিণ্টিমণি গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : যুটীয়াভাৱে - জয়ন্ত কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)

: মনিষা কলিতা (প্রথম বান্ধাসিক)

তৃতীয় : তন্ময় ঠাকুৰীয়া (প্রথম বান্ধাসিক)

জিকিৰ গীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

তৃতীয় : কমল দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)

বিহুগীত প্রতিযোগিতা :-

প্রথম : যুটীয়াভাৱে -

মনিষা কলিতা (প্রথম বান্ধাসিক)

: চিণ্টিমণি গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন (তৃতীয় বান্ধাসিক)

- ঃ কৃষ্ণ দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : জয়ন্ত কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- ঃ চন্দনা দেৱী (প্ৰথম বান্ধাসিক)

পেৰ'ডী গীত প্ৰতিযোগিতা :-

- প্ৰথম : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : বিশালজ্যোতি বৰ্মন
(তৃতীয় বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : কমল দাস (পঞ্চম বান্ধাসিক)

কৌতুক প্ৰতিযোগিতা :-

- প্ৰথম : মিতুমণি চেতিয়া (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : কিংকৰ ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)

অসমীয়া আধুনিক একক নৃত্য প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : মণ্টু ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : নিকিতা দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : মনিষা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- চতুৰ্থ : নম্ৰতা প্ৰিতম বৰা (পঞ্চম বান্ধাসিক)

নিৰ্মল হালৈ মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত ২০২১-২২
বৰ্ষৰ আয়োজিত ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ
প্ৰতিযোগিতাৰ বিজেতাসমূহ

লুডুখেল প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : ৰীমা নাথ (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- ঃ বিম্বিম দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : স্বপ্না হাজৰিকা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- ঃ শিখামণি দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দবা খেল প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : জিত্তীমণি চৌধুৰী (তৃতীয় বান্ধাসিক)

মিডজিক চেয়াৰ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : ববিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : মধুস্মিতা দাস (প্ৰথম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : হীৰামণি কলিতা (প্ৰথম বান্ধাসিক)

পুষ্পসজ্জা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : পিংকি দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : বনানী ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : যুটীয়াভাবে -
ঃ বৰ্ণা ডেকা (প্ৰথম বান্ধাসিক)
ঃ ৰিংকী তালুকদাৰ (তৃতীয় বান্ধাসিক)

হস্ত শিল্প প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : বনানী ৰয় (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : ৰিংকী তালুকদাৰ (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : যুটীয়াভাবে -
ঃ পাপৰি পাটগিৰি (তৃতীয় বান্ধাসিক)
ঃ পিংকী দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)

একক কেৰম প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : জীমণি কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : বৰষা দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)

দ্বৈত কেৰম প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : কৃষ্ণ দাস
ঃ ৰংজলী বড়ো
- দ্বিতীয় : বৰষা দাস
ঃ অৰ্চনা বেগম

কইনা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : বিদিশা গোস্বামী (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : অংকিতা দাস (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : বৰ্ণালী বৰ্মন (প্ৰথম বান্ধাসিক)

পাঞ্জা প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল :-

- প্ৰথম : জিমণি কলিতা (তৃতীয় বান্ধাসিক)
- দ্বিতীয় : মিনাক্ষী কলিতা (পঞ্চম বান্ধাসিক)
- তৃতীয় : মিতালী মেধি (প্ৰথম বান্ধাসিক)

আমাৰ গৌৰৱ

মিতুমণি চেতিয়া

- উজনি মাজুলী খেৰকটীয়া মহাবিদ্যালয়ৰ সোণালী জয়ন্তী উপলক্ষে আয়োজিত সদৌ অসম ভিত্তিক প্ৰবন্ধ প্ৰতিযোগিতাত শ্ৰেষ্ঠত্ব লাভ (২০২২)।
- পূব কামৰূপ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যোগত বিশ্ব কবিতা দিৱস উপলক্ষে আয়োজিত স্বৰচিত কবিতা প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান লাভ (২০২২)।
- 'আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ দিৱস-২০২২'ৰ সৈতে সংগতি ৰাখি ভট্টদেৱ বিশ্ববিদ্যালয়ত Piramal foundation আৰু Jan Briddhi NGO ৰ উদ্যোগত জিলা ভিত্তিক একক কুঁইজ প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান লাভ (২০২২)।
- ১৯৪২ চনৰ শ্বহীদ মদন ৰাউতাৰ ৮০ সংখ্যক 'শ্বহীদ দিৱস' উপলক্ষে প্ৰাচীন বজালীৰ 'ঐতিহ্য সংহতি সুৰক্ষা সমিতি'ৰ উদ্যোগত সদৌ অসম ভিত্তিত আয়োজিত ৰচনা প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান লাভ।

বিশালজ্যোতি বৰ্মন

- বৰনগৰ মহাবিদ্যালয়ত আয়োজিত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় মাণ্ডলিক আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ উপলক্ষে আয়োজিত বৰগীত প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান লাভ আৰু জয়ন্ত হাজৰিকাৰ গীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ।
- ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ সংগীত প্ৰতিযোগী।

হিমাংশু নাথ

২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ

প্ৰাণ্জিৎ দাস

২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্য প্ৰতিযোগী

মহাবিদ্যালয়ৰ ২০২১-২২ ইং বৰ্ষৰ কাৰ্যক্ৰমণিকাৰ কেইটিমান মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ : ২০২১-২২

নৱাগত আদৰণী সভাৰ কেইটিমান মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ ক'লাজ প্ৰতিযোগিতাৰ ফলাফল

ফুলমণি দাস
প্ৰথম পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত

প্ৰাণজিৎ দাস
দ্বিতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত

ভায়োলিনা ডেকা
তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰাপ্ত

... ৰং তুলিকাত ...

অংকণ - অৰিন্দম শান্দিল্য
তৃতীয় যান্মাসিক

মহাবিদ্যালয়ৰ চিত্ৰকলা দৰ্পণ 'আলিঙ্গন' উন্মোচনৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ 'প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা' উন্মোচনৰ কেইটামান মুহূৰ্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ ভিতৰচ'ৰা

